

Đại Biễn Thiên Nhai Chung Bất Hoàn

Contents

Đại Biễn Thiên Nhai Chung Bất Hoàn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55

Đại Biễn Thiên Nhai Chung Bất Hoàn

Giới thiệu

Edit: TuyếtBeta: Tịch DươngThể loại: Thích Cổ đồng nghiệp văn cổ đại, có hủ, có H, HE. Câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-bien-thien-nhai-chung-bat-hoan>

1. Chương 1

Ngày rằm tháng Giêng, thành Biện Lương vô cùng náo nhiệt. Hai bên đường, hoa đăng đủ mọi hình dạng lung linh chiếu sáng, cùng với niềm hân hoan vui sướng lan đến từng con ngõ nhỏ. Thế nhưng không khí

phần khởi đó cũng không thể thu hút ánh nhìn của một nam tử đang ngồi trong trà thất, tựa vào cửa sổ liên tục thở dài. Tiểu nhị ở trà thất đã sớm lưu ý hành vi kỳ quái của vị khách này, nên chạy đi tìm chương quây, nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ, người khách có hai má lúm đồng tiền đang ngồi bên cửa sổ kia đã ngăn người bốn canh giờ rồi, không có vấn đề gì chứ? Nhìn bộ dạng hần, chắc có tiền trả chứ?”

Chương quây cầm sổ ghi chép hung hăng đập vào đầu tiểu nhị, “Hỗn đản! Người không biết hần là ai sao, hần đường đường là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, Cửu Hiện Thần Long Thích Thiệu Thương Thích đại hiệp, hần lại không có tiền trả cho cái trà thất nhỏ xíu này sao? Sau này mắt ngươi mở cho to một chút cho ta, đừng có hỏi mấy câu ngu xuẩn như thế này nữa đấy!”

“Bởi vì tôi nghe hần cứ ở đó thở dài không ngừng, bày ra bộ dạng ‘Ta không có tiền trả, làm sao bây giờ’, mới lo lắng vào nói ông biết chứ.” Tiểu nhị xoa lấy xoa để cái đầu bị đập đau điếng, than thở, “Lòng tốt không được báo đáp...”

“Người nói cái gì, lặp lại lần nữa coi!” Chương quây hung tợn trừng mắt nhìn tên tiểu nhị cứng đầu cứng cổ, “Còn không mau đi làm việc, chộn rộn ở trong này làm gì, đi đi đi...”

Tuy rằng ông và tiểu nhị cố ý hạ thấp giọng, nhưng hiển nhiên không có tác dụng với cao thủ như Cửu Hiện Thần Long. Cho nên, khi Thích Thiệu Thương nghe được hai người bọn họ nói quá đúng, trên trán dường như bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Hần vì quá vội xuất môn quên mang cho ngân lượng nên mới phải ngồi đây chờ Truy Mệnh đến cứu, tiểu nhị kia sao lại tinh ý vậy, còn có thể cảm nhận được điều đó nữa cơ đấy! Thích Thiệu Thương trong lòng thầm nghĩ xong, lại oán cái tên Truy Mệnh chết tiệt đã gọi hần tới đây. Đều là bởi vì người phái người nói Cổ Tích Triều đã xảy ra chuyện, hại ta nghĩ người kia muốn gây sóng gió, sốt ruột liều mạng chạy đến, kết quả...

“Ai!” Thích Thiệu Thương lại ai thán một tiếng. Nếu để người nọ biết đường đường là Cửu Hiện Thần Long vì không có tiền trả mà phải dùng cách này kéo dài thời gian, y ắt sẽ cười mỉa mai, thốt ra vài câu như muốn đập bể đầu hần, kiểu như “Đại đương gia không phải thường đem cái gì trung nghĩa liêm sỉ treo ngay bên miệng hay sao, giờ lại có thể thanh thần ăn cơm không trả tiền nữa cơ đấy!”, hay là “Thì ra đại đương gia viết chữ hiệp nghĩa như vậy, Cổ Tích Triều xin thụ giáo,” rồi thì “Đại đương gia, đi biên quan làm thổ phỉ có vẻ vẫn thích hợp với người hơn.” Đủ lời chọc hần, rồi thì nếu hần có lỗ thực sự tức giận, người nọ sẽ càng đắc ý mà cười lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Thích Thiệu Thương trong lòng tự nhiên cảm thấy ngạt thở chua xót, rõ ràng đã nói sẽ không quan tâm đến chuyện của người nọ, nhưng vừa nghe đến tên y, lý trí ngay lập tức không thể kiểm soát nổi. Hần có vẻ như toàn rồi hơi đi quản những chuyện đầu đầu, cho nên nếu người nọ có vấn đề gì, Truy Mệnh đành phải phái người đi tìm rồi báo cho hần biết. Hiện tại đã quen, chỉ cần người của Lục Phiến Môn vừa đến, hần sẽ tìm đủ lý do để thoái thác mọi công việc trong lâu, lập tức đi xử lý “việc tư”.

“Thích đại ca, sao tự nhiên huynh lại ngăn người ra vậy?” Truy Mệnh vào đến trà thất liền thấy Thích Thiệu Thương đang ngồi ngầy ngốc bên cửa sổ, nên khó hiểu tiến đến vỗ vỗ vai hần.

Thích Thiệu Thương đang mơ màng chợt giật mình tỉnh trí lại, nhìn Truy Mệnh ngồi đối diện trên mặt còn vương nụ cười xán lạn, ai oán nói: “Ta hỏi đệ, có chuyện gì mà gọi ta tới nơi này, bắt ta đợi bốn canh giờ hả?”

“Hả? Đệ rõ ràng dặn bộ khoái là không thể tới liền mà, hần không nói với huynh?” Truy Mệnh nhìn vẻ nghi hoặc trên gương mặt Thích Thiệu Thương, hấp háy mắt vô tội.

Thích Thiệu Thương nhất thời cảm thấy mệt mỏi! Hần căn bản không có nghe bộ khoái đó nói cho đằng hoàng a, khi đó trong đầu hần loạn thành một mảnh rồi, hoang mang không biết người nọ đã gặp phải chuyện gì nữa. Né tránh ánh mắt “chính trực” của Truy Mệnh, hần nói sang chuyện khác, “Đệ vội vàng gọi ta đến vì chuyện gì, Cổ Tích Triều lại làm sao vậy?”

“Gần đây nhị sư huynh vẫn thần thần bí bí, cả ngày chạy đến Tích Tình Tiểu Cư. Trước kia chưa bao giờ thấy huynh ấy chịu khó như vậy đó. Hơn nữa, lúc huynh ấy đi còn mang theo bao lớn bao nhỏ gì đó, Thích đại ca, huynh nói có phải là rất kỳ quái không?” Truy Mệnh nâng chén rượu, vừa uống vừa nói cho Thích Thiệu Thương nghe vẫn khiến hần phiền muộn đã lâu.

Thích Thiếu Thương liếc Truy Mệnh một cái, thờ ơ nói: “Tưởng có chuyện gì, Thiết Thủ hóa thành gà mẹ, quan tâm đến Cố Tích Triều cũng là bình thường thôi, đáng để đệ ngạc nhiên như vậy sao?”

“Nè, có phải huynh không nghe đến tin tức của Cố Tích Triều liên bất mãn với đệ không? Huynh quan tâm đến y như vậy, người khác không biết còn tưởng huynh và y quan là tri giao hảo hữu (bạn thâm giao) cơ đấy.” Truy Mệnh không ngừng lẩm bẩm, mỗi lần Thích Thiếu Thương nghe đến Cố Tích Triều liền trở nên không bình thường.

Tri giao hảo hữu? Không, bọn họ đương nhiên không phải là tri giao hảo hữu, bọn họ vốn là tri âm. Hai người xa lạ mất bao lâu để trở thành tri âm? Đáp án của hắn là một đêm. Ở Ngự Trì Tử, Cố Tích Triều từng nói “Kỳ Đình một đêm, suốt đời khó quên.” Cho đến nay, hắn vẫn chưa thoát khỏi cơn mộng nơi Kỳ Đình đêm hôm ấy. Đêm đó, không khí ám muội, người nọ kinh tài tuyệt diễm, màn đánh đàn múa kiếm thật ăn ý, đêm đó rốt cuộc y đã đánh mất thứ gì? Chỉ là tín nhiệm của hắn sao? Thích Thiếu Thương không dám nghĩ tiếp nữa, hắn bỗng có một dự cảm không tốt.

Truy Mệnh đợi thật lâu không thấy Thích Thiếu Thương trả lời, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện hắn lại tiếp tục ngăn người, nên lẩm bẩm trong miệng: “Thật là, xem ra từ nay về sau lúc nói chuyện với huynh không thể nhắc tới Cố Tích Triều, hễ nhắc tới y, huynh căn bản không có tâm trạng nghe đệ nói...”

“A, Cố Tích Triều, Cố Tích Triều làm sao vậy?” Thích Thiếu Thương nghe thấy tên Cố Tích Triều, vội thoát khỏi trạng thái mơ mơ hồ hồ, nhìn Truy Mệnh.

Truy Mệnh trong lòng sớm đã buồn bực muốn chết, Thích đại ca này thật là... Thôi thôi, mặc kệ hắn đi.

“Đệ tò mò không hiểu vì sao nhị sư huynh thường xuyên đến Tích Tĩnh Tiểu Cư như vậy, nên ngày hôm qua đã theo dõi huynh ấy tới tận đó. Huynh đoán xem, đệ đã thấy gì a? Đệ nhìn thấy...”

“Ông chủ, Pháo Đả Đẳng ta đặt đã chuyển đến chưa?” Giọng nữ dịu dàng cắt ngang lời nói của Truy Mệnh, Thích Thiếu Thương tò mò nhìn về phía cửa, nhưng mới vừa nhìn thoáng qua, hắn đã kinh hoàng ngồi chết trân tại chỗ.

Trước mặt chướng quây là một nữ tử trẻ tuổi, gương mặt như tranh vẽ, ôn hòa thanh tao lịch sự, giống như thiên kim tiểu thư lớn lên ở khuê phòng không ai biết, một câu nói của nàng thốt ra muôn hoa ganh tị. Bên tai Thích Thiếu Thương lại vang lên lời nói của Cố Tích Triều đêm đó ở Kỳ Đình: “Vẻ đẹp của nàng, thiên hạ không ai có thể so sánh.”

Phó Văn Tình? Thích Thiếu Thương khiếp sợ nhìn gương mặt quen thuộc trước cửa, một lúc lâu sau quay đầu lại hỏi Truy Mệnh: “Người đó, là Phó Văn Tình sao?”

Truy Mệnh thở dài, vốn muốn tự mình dẫn Thiếu Thương đi xem, bây giờ xem ra không cần nữa rồi. Bất đắc dĩ gật gật đầu, “Đệ đi theo sau nhị sư huynh, nghe nhị sư huynh kêu nàng là Văn Tình.”

Thích Thiếu Thương lại nhìn về phía nữ tử uyển chuyển kia, chướng quây đang ôm mấy vò rượu đặt lên bàn, nói: “Cố phu nhân, rượu phu nhân muốn đây, Pháo Đả Đẳng này rất khó tìm a, phu nhân xem...”

“Ta biết rồi, bây giờ giá lại tăng thêm một bậc, tổng cộng mười lượng bạc.” Cố phu nhân cười khê đem bạc đặt trên bàn, “Ông chủ, ông đếm cho kĩ, sau này lại nói ta đưa thiếu tiền ông.”

Chướng quây nhận bạc, nói với tiểu nhị: “Tứ Tài, giúp Cố phu nhân đem rượu lên xe ngựa.” Vừa cười nói với nữ tử: “Cố phu nhân, phu nhân ngồi đây chờ một chút.”

Cố phu nhân mỉm cười ngồi trên băng ghế, nhìn tiểu nhị ba chân bốn cẳng bưng từng vò rượu, “Tứ Tài, người cẩn thận một chút, Cố công tử thích nhất Pháo Đả Đẳng này, nếu có gì sơ suất ta không cứu được người đâu.”

Pháo Đả Đẳng! Thích Thiếu Thương phát hiện rượu Cố phu nhân kia mua là Pháo Đả Đẳng, cảm giác vui sướng tự nhiên dâng lên trong lòng. Người nọ mua Pháo Đả Đẳng đúng ngày rằm, có phải nói lên rằng y vẫn xem mình là bằng hữu —— ngày hôm nay, đã là ba năm kể từ trận chiến ở Tử Cẩm Thành; ngày hôm nay, chính hắn đã chặn đứng con đường thăng quan tiến chức của y; ngày hôm nay, cái hố ngăn cách giữa hắn và y đã rất sâu rồi.

Cư nhiên lại có thể đứng ngăn người! Truy Mệnh cảm khái vô hạn nhìn Thích đại hiệp lại một lần nữa chìm vào cõi tiên, thở dài phó mặc cho số phận. Xem ra ba năm trước Thích đại hiệp bị Cố Tích Triều rút kiếm truy sát ngàn dặm, thừa sống thiếu chết là có nguyên nhân, ai bảo Thích đại hiệp cứ mỗi lần gặp Cố Tích Triều thì trí thông minh đỉnh công đi chơi hết, bị truy sát thảm hại như vậy cũng không có gì lạ a. Truy Mệnh nghĩ chỉ có hần mới thấy được chân tướng của màn đuổi giết ba năm trước, ha ha cười vụng trộm một mình.

“Cố phu nhân, xong rồi, phu nhân có thể lên xe.” Tiểu nhị tên Tứ Tài chạy vào trà thất, nhìn Cố phu nhân đang ngồi trên băng ghế nói, “Phu nhân, phu nhân đi bình an.”

Cố phu nhân gật gật đầu, đứng lên đi ra ngoài. Thích Thiếu Thương vội cầm lấy Nghịch Thủy Hàn bên người, đi theo ra. Khi hần vừa bước ra đến cửa, đột nhiên nghe một thanh âm rất quen thuộc vang lên.

“Vân Tình, đi chậm một chút, đừng vội vã như vậy, nếu bị thương sẽ không tốt.” Trong thanh âm quen thuộc kia tuyệt không có chút mỉa mai trào phúng nào, mà chỉ hàm chứa vô hạn yêu thương, sủng ái – ngữ điệu này hần chưa từng nghe qua.

Cách hần chừng trăm bước là một nam tử đang quang minh chính đại đứng cạnh xe ngựa, thanh sam nho nhã, tóc quăn tung bay trong gió, y vươn tay đỡ Cố phu nhân, sau khi nàng đã lên xe, xoay người lại nhìn Thích Thiếu Thương đứng ở cửa.

“Cố... Cố Tích Triều!” Thích Thiếu Thương giật mình nhìn thanh sam thư sinh trước mặt, nói vậy cô gái vừa rồi thực sự là Phó Vân Tình? Nhưng mà, Phó Vân Tình không phải đã chết sao? Hàng loạt các nghi vấn khiến hần tâm thần không yên.

Cố Tích Triều nhướng mày, lộ ra nụ cười lạnh nhạt châm biếm, “Đại đương gia đúng là âm hồn không tan, tới chỗ nào cũng đều có thể gặp a.”

“Người tới đây làm gì?” Thích Thiếu Thương bụng đang rối như tơ vò, hỏi một câu rất ngu ngốc. Lời vừa thốt ra, hần liền hối hận. Hỏi một câu ngốc nghếch như vậy, không phải tự chuốc họa vào thân sao? Quả nhiên đúng như hần dự đoán, Cố Tích Triều lạnh lùng cười, nói: “Sao, trà thất này là do Thích đại hiệp người mở, Cố Tích Triều ta không thể đến sao?”

“Không phải, ta muốn nói...” Câu tiếp theo Thích Thiếu Thương còn chưa kịp nói đã bị Cố Tích Triều chặn ngang, y vung tay áo, ngồi lên xe ngựa, “Ta tới đón Vân Tình, không đụng chạm gì đến Thích đại hiệp, người đại nhân đại nghĩa làm ơn đừng nói gì nữa, ta lười nghe.” Nói xong nâng dây cương, thúc ngựa rời khỏi.

Thích Thiếu Thương bị bỏ lại, trân người nhìn một đường cát bay mịt mù phía trước, trong lòng không biết đang có cảm xúc gì. Hần vừa muốn nói vài câu, lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã bị Cố Tích Triều chặn ở trong cổ họng. Không để người ta nói hết câu, đúng là phong cách của Cố đại công tử.

Truy Mệnh đến bên cạnh Thích Thiếu Thương, nhìn thấy hần biến sắc, liền nói: “A, Triều Triều nói muốn mời sư huynh đệ chúng ta ăn cơm, Thích đại ca đi không?”

“Đi, vì sao lại không đi chứ.” Thích Thiếu Thương hung tợn trả lời Truy Mệnh, một mạch rời khỏi trà thất. Không phải Cố Tích Triều người nói không muốn gặp lại ta sao, ta càng muốn xuất hiện trước mặt người đấy. Thích đại hiệp thực nuốt không trôi đòn tránh né này của Cố đại công tử.

“Thích đại ca, huynh chờ đệ một chút.” Truy Mệnh vội vàng đuổi theo Thích Thiếu Thương rời khỏi trà thất, thật là, ta gọi là Truy Mệnh chứ không phải Truy Nhân, có sao ai cũng trốn nhanh như bay bắt ta phải truy theo hả?

Cửu Hiện Thần Long trong lòng không vui, Tổng Bộ phương Nam lăm bằm than thở, hai người tựa hồ quên mất có một việc trên thế giới tên là trả tiền. Phía sau bọn hần phát ra tiếng la ó: “Thích đại hiệp, Truy tam gia, các người còn chưa trả tiền mà!”

Tiểu nhị Tứ Tài ở trà thất khóc không ra nước mắt đứng trước mặt chuông quây, nói: “Ông chủ, tôi đã sớm nói việc này ắt có vấn đề, nhưng ông vẫn không nghe.”

“Đi đi đi chỗ khác!” Bây giờ tới phiên chưởng quầy ngồi trên băng ghế than thở, “Làm sao ta ngờ được đường đường là lâu chủ Kim Phong Tể Vũ Lâu với tổng bộ Lục Phiến Môn lại không trả tiền chứ.”

“Ông chủ, ông xem.” Tứ Tài đem một thỏi bạc đặt trước mặt chưởng quầy, người này mới vừa rời về mặt sống không bằng chết, vừa nhìn thấy bạc tinh thần ngay lập tức phấn chấn.

Chưởng quầy sờ sờ nắm bạc, ánh mắt dò xét liếc Tứ Tài, hỏi: “Tứ Tài, bạc này người lấy ở đâu ra?”

“Vừa rồi khi giúp Cố phu nhân khiêng rượu lên xe, Cố công tử đưa cho tôi, y nói mười phần chắc tám phần Thích đại hiệp không mang ngân lượng nên mới ngồi bần thần ở đây lâu như vậy không đi.” Tứ Tài sờ trán, ha hả cười nói, “Không ngờ Cố công tử lại hiểu Thích đại hiệp như vậy, không phải trên giang hồ nói bọn họ là sinh tử cừu địch sao? Sao tôi lại cảm thấy khẩu khí của Cố công tử giống như Phú đại thẩm nói khi Phú đại thúc uống rượu, cảm giác bọn họ dường như đã quen biết rất lâu rồi.”

Chưởng quầy trừng mắt liếc tên rách việc này một cái, thản nhiên nói: “Đừng xen vào chuyện giang hồ, coi quản trà thất này cho tốt là được rồi, người không phải người trong giang hồ, sao có thể hiểu được tâm tư của họ. Bất quá, người thật sự cảm thấy khẩu khí của Cố công tử khi nói tới Thích đại hiệp rất giống với Phú đại thẩm khi nói tới Phú đại thúc?”

Tứ Tài gật gật đầu, chực muốn chỉ thiên thề, “Thật mà, chưởng quầy không cảm thấy sao?”

“Hình như là có.” Chưởng quầy nghĩ nghĩ, cũng đồng ý với Tứ Tài. Lúc này một con chim ưng bay đến đậu trên song cửa sổ trà thất, chưởng quầy biến sắc, bước tới gỡ mảnh giấy cột trên móng ưng ra. Bên trong trà thất thoáng chốc bị bao phủ bởi một bầu không khí trầm mặc. Một lúc lâu sau, chưởng quầy buông tờ giấy trong tay, nhìn ánh tà dương đỏ rực như máu, thì thào: “Giang hồ, lại dậy sóng.”

2. Chương 2

Chuyện kể rằng, có hai vị võ công cao cường, nghĩa bạc vân thiên, hiệp can nghĩa đảm lại quên trả tiền cơm, một mạch chạy đến Tích Tinh Tiểu Cư. Khi mặt trời ngả về tây, núi non trùng trùng điệp điệp cũng bị rang chiều diễm lệ bao phủ. Trước Tích Tinh Tiểu Cư là một mảnh rừng rậm rạp, chỉ có một con đường mòn xuyên qua. Thích Thiếu Thương đang chạy về phía trước bỗng nhiên ngừng lại, Truy Mệnh đang đuổi theo phía sau suýt chút nữa đâm sầm vào lưng hắn. Truy Mệnh quệt mũi: “Thích đại ca, sao ngừng lại vậy, đừng nói với đệ là huynh không muốn đi nữa a!”

“Đương nhiên không phải, chỉ là... Truy Mệnh, đệ không thấy hôm nay nơi này có vẻ rất khác thường sao?” Thích Thiếu Thương ngẩng đầu nhìn chung quanh, rừng cây vẫn tĩnh lặng như xưa, nhưng hắn luôn có một dự cảm bất an, giống như có cái gì đó đang tới gần.

Truy Mệnh nghe Thích Thiếu Thương nói vậy, cũng dò xét nhìn quanh quất. Trong rừng cây cối rất cao, che đi ánh tịch dương bàng lảng giữa nền trời, chỉ lấp lóe vài tia ánh sáng xuyên qua kẽ lá như nhảy múa trên mặt đất. Không gian tĩnh lặng, bên tai chỉ có tiếng gió “soạt, soạt”, dường như trong khu rừng to như vậy, chỉ có hắn và Thích Thiếu Thương mang sự sống. Truy Mệnh nhíu mày, nói: “Đúng, nơi này quá im lặng, ngày thường, lúc ta đến chỗ Triều Triều đều không có cảm giác như bây giờ.”

Thích Thiếu Thương và Truy Mệnh âm thầm đề phòng, nhìn xung quanh, khu rừng trầm mặc trong bầu không khí bí hiểm. “Soạt, soạt” – âm thanh lại truyền đến, toàn thân Thích Thiếu Thương bắt đầu căng thẳng, hắn đang nhớ đến những chuyện không tốt đẹp.

Vù! Từ phía sau truyền đến âm thanh sắc bén xé gió, Thích Thiếu Thương ngón tay mở ra thành chưởng, đánh về phía người đang lao tới. Nơi cả hai chạm nhau cơ hồ như trống rỗng vô thực, trong lòng hắn cả kinh, thầm nghĩ, hay người này cố ý dụ ta xuất chiêu? Nhưng đã quá xem thường ta rồi! Hắn vẫn không triệt chưởng, ngược lại tăng thêm lực đạo, sau khi nghe tiếng kêu rên của người đánh lén, mới thu lực vội vàng lùi về phía sau. Mà lúc này người đó dường như theo hướng lực đạo của Thích Thiếu Thương, lui về sau theo hắn với cùng tốc độ, đồng thời trở tay đánh về phía sườn hắn.

Truy Mệnh thấy thế, xông về phía trước vài bước, dùng chân ngăn người đang sắp đánh một chưởng về phía Thích Thiếu Thương. Trước mắt biến hóa, đảo thủ thành công, đá vào chỗ sơ hở của người lạ mặt. Một đôi tay trắng nõn chặn cước của Truy Mệnh, người kia xoay người, ngửa ra sau, xuất chưởng, ba động tác trên không trung liền mạch lưu loát, tuyệt vời như điệu múa của Lý Sư Sư.”Vụt” một tiếng, thanh âm mỏng manh trống rỗng như đánh vào hư không. Nơi chân Truy Mệnh và tay người đó va chạm làm dậy lên một tầng bụi mỏng, phát ra ánh sáng óng ánh xanh biếc. Dường như đã dùng hết chiêu cước mà đối phương vẫn vững vàng, Truy Mệnh xoay một vòng trên không trung, trong nháy mắt từ ống tay áo thoát ra một màn sương xanh lục, cuốn thành một đoàn đánh về phía người kia, nhưng người đó không thèm quan tâm, ngược lại mượn lực từ chân Truy Mệnh phi thân lên cành cây cao phía Nam, giữ thế thượng phong.

Truy Mệnh trên không trung bắt đầu kiệt sức, thân người rớt xuống đất, Thích Thiếu Thương phi thân tới, tiếp được thân thể hắn. Hai người ngẩng đầu nhìn lên, người kia đỉnh đầu đội mũ, áo choàng thật dài che thân. Trong ánh dương lập lòe xuyên qua tán lá, mơ hồ thấp thoáng sắc thiên thanh, Thích Thiếu Thương giật mình, trong đầu hiện ra một cái tên —— Cố Tích Triều!

“Người rốt cuộc là ai?” Thích Thiếu Thương rút Nghịch Thủy Hàn ra chia về phía người đó, quát, “Không cần giả thần giả quỷ!”

“Hừ, là ai không quan trọng, người chỉ cần biết hôm nay ta muốn cái mạng của người.” Thanh âm khàn khàn khó nghe phối với ngữ điệu bi thương, lại tà ác như truyền ra từ địa ngục.

Rõ ràng bốn phía gió vẫn còn thổi, nhưng tiếng “soạt soạt” nhỏ dần, cành lá ngừng đong đưa, không gian lại trở nên yên tĩnh. Áp lực cực lớn kéo dài, y bào Truy Mệnh đột nhiên căng ra một chút, lại nhanh chóng rũ xuống sát vào người, phía bên phải y bào bị độc ăn mòn, mảnh tay áo rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn ôn nhuận.

“Truy Mệnh!” Thích Thiếu Thương xoay người xem tình hình Truy Mệnh, sau lưng lộ ra sơ hở.

“Thích đại ca cẩn thận! Phía sau huynh có...” Truy Mệnh không biết nhìn thấy cái gì, biến sắc hét lên, “Mau tránh ra!”

Thích Thiếu Thương nghe vậy xoay người, bên tai truyền đến một trận quỷ khóc thần sầu, theo bản năng đưa Nghịch Thủy Hàn kiếm lên đỡ, vẫn bị chấn động lui lại mấy bước.”Hộc” một tiếng, Thích Thiếu Thương phun ra một ngụm máu, hắn nhìn người nọ đang đứng trên nhánh cây, tay thon dài cầm Thần Khốc Tiểu Phủ lóe ra ngân quang chói mắt dưới ánh tịch dương. Cố Tích Triều, thật là người sao? Người muốn giết ta như vậy, thậm chí cả Truy Mệnh cũng... Đau đớn cuộn cuộn dâng lên trong lòng, Thích Thiếu Thương khí huyết bắt đầu rối loạn.

“Thích Thiếu Thương, đây chỉ mới bắt đầu, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như vậy. Người phải trả giá cho những chuyện đã làm!” Người nọ hung tợn nói, nhún người một cái, lập tức biến mất sau những tán cây.

Hai người bị thương, chỉ có thể trở mắt nhìn người tập kích bọn họ kiêu ngạo rời đi mà không thể động dậy, thở dài, Thích Thiếu Thương ngồi phịch xuống, bắt đầu vận công trị thương. Không biết qua bao lâu, lúc Thích Thiếu Thương mở mắt ra màn đêm đã hoàn toàn buông xuống. Truy Mệnh đang canh gác bên cạnh hắn, thấy hắn tỉnh lại thật cao hứng: “Thích đại ca, huynh thấy thế nào rồi? Cái mà người tập kích chúng ta dùng, chính là Thần Khốc Tiểu Phủ?”

“Ta không sao, chúng ta nhanh đi thôi, trời đã tối rồi, bằng không sẽ trễ.” Truy Mệnh hỏi một đàng Thích Thiếu Thương trả lời một nẻo, dẫn đầu hướng về phía Tích Tĩnh Tiểu Cư. Ngoài mặt hắn không có biểu cảm, trong lòng lại đang âm âm nổi phong ba, trước sau chỉ nghĩ tới một chuyện, người nọ khoác thanh y, người nọ dùng Thần Khốc Tiểu Phủ. Ở trong lòng hắn, thanh y là Cố Tích Triều, Thần Khốc Tiểu Phủ là Cố Tích Triều, đây là ấn tượng không thể phai mờ. Tuy rằng hiện tại hắn đang cố gắng định thần lại, cũng không có cách nào không chế suy nghĩ về Cố Tích Triều.

Thấy Thích Thiếu Thương sắc mặt âm trầm, Truy Mệnh cũng không muốn nói gì thêm, hai người im lặng đi về phía.

Thấp thoáng có ánh sáng trước mặt, Truy Mệnh thở dài một hơi: Rốt cuộc đã tới Tích Tĩnh Tiểu Cư, nhưng mà... Hắn nhìn nhìn Thích Thiếu Thương đang căng thẳng, có thể đoán được bữa tối hôm nay không thể

vui vẻ rồi.

“Triều Triều, sư huynh, chúng ta tới rồi.” Truy Mệnh vừa la to vừa chạy tới cửa, không thèm để ý tới Thích Thiểu Thương đang do dự đằng sau.

Thích Thiểu Thương chôn chân tại chỗ, không biết có nên đi vào hay không? Ban đầu, hắn ngờ có chuyện ám muội nên đến đây, sau khi lọt vào tập kích hắn lại muốn lui bước. Hắn không muốn đi vào, hắn không muốn nhìn thấy bất kì dấu vết nào chứng minh Cố Tích Triều chính là người đã ám sát hắn trong rừng, tâm trạng mâu thuẫn rối rắm khiến hắn không biết nên làm thế nào mới phải.

“Thích đại hiệp, người không vào sao?” Giọng nữ dịu dàng vang lên, Thích Thiểu Thương nhìn thoáng, Cố phu nhân đã gặp ở trà thất đang đứng trước mặt hắn, ôn hòa mỉm cười.

Thích Thiểu Thương nhũn mày, hắn cứ cảm thấy “Phó Văn Tình” này rất kỳ quái, dường như không giống nữ tử ưu thương mà thâm minh đại nghĩa trong trí nhớ của hắn. Thích Thiểu Thương cẩn thận dò xét nữ nhân trước mắt, đột nhiên con người hắn co rút rất nhanh, nhìn chằm chằm nữ tử, hạ giọng nói một câu: “Nàng, không phải Phó Văn Tình. Nàng, là ai?”

“A, ta không phải Phó Văn Tình?” Cố phu nhân không chút bối rối, chỉ lộ ra biểu tình mà Thích Thiểu Thương rất quen thuộc, là cách Cố Tích Triều đùa cợt, “Cái đó, xin Cửu Huyền Thần Long Thích đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy nói cho tiểu nữ biết, ta là ai?”

Thích Thiểu Thương nhất thời nghẹn lời, không biết nên đáp thế nào, nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt đang cười đến đắc ý, để mặc nàng nhích lại gần mình.

“Thích Đại đương gia tại sao không nói, không phải người đang có nhiều nghi vấn sao? Hiện tại, xung quanh không có ai, người có thể hỏi.” Cố phu nhân cười nói, tay vuốt ve trâm cài trên búi tóc.

“Cố phu nhân, nàng là chủ, sao có thể để mặc khách ngồi trong phòng, một mình chạy ra ngoài? Thích Thiểu Thương người sĩ diện, khiến Cố phu nhân phải thân chinh ra đón rồi đây.” Vô Tình ngồi trên xe lăn đi ra sân, đứng giữa hai cánh cửa nhìn bầu không khí quỷ dị giữa hai người nói, “Cố phu nhân, ta đi đứng không tiện, phiền nàng giúp ta, đẩy ta vào nhà.”

“Để Vô Tình tổng bộ phải chờ là lỗi của ta, nếu để Phương tiểu Hầu gia biết được, không biết hắn sẽ oán ta đến khi nào.” Cố phu nhân nhìn Vô Tình nói đùa một câu, sau đó quay đầu nói với Thích Thiểu Thương: “Thống uyển tịch dương tiệm trầm thì, thiên nhai hà xử bất tích tình. Tích Triều nói, tên của ta là Uyển Tình. Còn nữa, ta họ Cố, không phải họ Phó.”

*Chú thích: Văn Tình và Uyển Tình là hai từ đồng âm, trước đó Thích Thiểu Thương và Truy Mệnh đã nghe nhầm Uyển Tình thành Văn Tình.

Thiên ý liên u thảo, nhân gian trọng văn tình —— Phó Văn Tình.

Thống uyển tịch dương tiệm trầm thì, thiên nhai hà xử bất tích tình —— Cố Uyển Tình.

Thích Thiểu Thương chỉ cảm thấy xót xa khôn kể, Cố Uyển Tình, cái tên gợi nhớ thương và cổ chấp của Cố Tích Triều. Có lẽ, ở trong lòng Cố Tích Triều, cái chết của người con gái uyển chuyển đoan trang, khinh sâu đậm nhiệm kia là lỗi của Thích Thiểu Thương hắn, tuyệt không thể tha thứ.

Cố Uyển Tình đi phía sau Vô Tình, giúp y đẩy xe vào phòng, chỉ nghe Vô Tình nhẹ giọng hỏi: “Nàng có quan hệ như thế nào với Bạch Sầu Phi?”

“A, vì sao Vô Tình tổng bộ lại hỏi vậy?” Cố Uyển Tình khẽ cười thành tiếng, “Chẳng lẽ, Vô Tình tổng bộ cho rằng ta có quan hệ với Bạch Sầu Phi sao?”

“Không, không có gì, ta chỉ hỏi vậy thôi.” Vô Tình rũ mi, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, nếu hắn không nhìn lầm, cây trâm cài trên đầu Cố Uyển Tình chính là ám khí của Bạch Sầu Phi —— Ngưng Huyết Thần Châm.

Cố Uyển Tình biết Vô Tình đang nghĩ gì, nàng cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ thản nhiên nói: “Vô Tình tổng bộ, ta biết người đối với ta trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng ta sẽ không hại Cố ca ca.”

Vô Tình gật gật đầu, thâm thúy nhìn vào khoảng không, không biết đang nghĩ gì.

Thích Thiều Thương đứng tại chỗ đang tiến thoái lưỡng nan, một đôi giày vải màu đen xuất hiện trong tầm mắt hắn, hắn ngẩng đầu, Cố Tích Triều đang chấp tay sau lưng thông thả bước ra ngoài, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

“Thích đại hiệp đứng ở ngoài này làm gì, nếu đã tới cửa, chỉ còn vài bước lại sợ sao?” Cố Tích Triều khoe miệng nhếch lên, “Đúng rồi, Cố Tích Triều mệnh hèn, thực không dám để nơi ở của ta làm ô uế chân Thích đại hiệp người.” Nói xong xoay người rời đi.

Thích Thiều Thương trong lòng quỳnh quang, tiến lên giữ chặt tay người nọ, nói: “Người nói đúng rồi cái gì chứ, lần nào người có chuyện không phải ta là người tới đầu tiên sao, khi nào thì ta ghét bỏ người?”

Cố Tích Triều cả kinh, muốn rút tay mình ra khỏi tay Thích Thiều Thương, nhưng Thích Thiều Thương theo bản năng nắm rất chặt, cảm giác ấm áp theo tay hắn truyền đến. Cố Tích Triều tự dừng cảm thấy khó chịu, nói chuyện không có chút khách khí: “Hừ, ta vẫn nói tiếng người, chẳng qua Thích đại hiệp là Cửu Hiện Thần Long, nghe không hiểu thôi. Thích Thiều Thương, người muốn nắm tới khi nào, còn không buông tay!”

“A, được.” Thích Thiều Thương vừa nghe Cố Tích Triều nói, vội buông cánh tay mềm mại kia ra, “Cố Tích Triều, vì sao người không ở bên trong cùng Thiết Thủ bọn họ, ra đây làm gì?”

“Thích Thiều Thương, người đừng hoang tưởng, ta ra đây để tìm Uyển Tình, không phải để đón người.” Cố Tích Triều vừa nghe Thích Thiều Thương nói vậy, nhất thời trong lòng lửa giận bùng bùng. Sao, Thích đại hiệp người không muốn gặp ta, ta đi vào hay đi ra người quản được sao.

Ta có nói người đi ra để đón ta sao, người nói lời này không phải là chưa đánh đã khai? Thích Thiều Thương trong lòng phẫn chấn, trên mặt lộ ra hai cái má lúm đồng tiền: “Chúng ta vào thôi, để bọn họ ở bên trong chờ lâu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cố Tích Triều biết mình hơi, oán hận trừng mắt nhìn Thích Thiều Thương, cười cười cười, có cái gì buồn cười, hai cái má lúm đồng tiền chói mắt chết tiệt! Hừ lạnh một tiếng, Cố Tích Triều rảo bước phía trước, y biết khoảng cách giữa mình và Thích Thiều Thương phía sau đang càng lúc càng xa, trong lòng mơ hồ rung động.

Hai người không nói lời nào, ba năm qua bầu không khí chưa bao giờ hài hòa êm dịu, Thích Thiều Thương nghĩ: nếu có thể như ngày đó mãi thì tốt rồi, không có quốc thù gia hận ngăn cách, bọn họ lại cùng nhau ở Kỳ Đình đánh đàn múa kiếm, nâng chén ngắm trăng tạ tri âm.

A? Cái đó? Dưới ánh sáng le lói của đèn cầy, trên ngón tay trắng nõn thon dài của Cố Tích Triều có một vết thương, vị trí giống như vết thương của kẻ tập kích trong rừng. Nghịch Thủy Hàn và Thần Khốc Tiểu Phủ chạm nhau trong tích tắc, tiểu phủ khi bay trở về vì mang theo lực đạo quá lớn, đã khiến kẻ tập kích bị thương. Không, đây chẳng qua chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, Cố Tích Triều phải làm cơm đãi khách, bị thương là chuyện bình thường. Thích Thiều Thương cố gắng vì Cố Tích Triều tìm hết lý do này đến lý do khác, lại ai oán phát hiện hắn tìm không ra, bởi vết thương kia rõ ràng không phải do thái rau thái thịt, vết thương đó là dấu vết của lưỡi binh khí sắc bén lưu lại. Thích Thiều Thương cảm thấy như bị tạt nước lạnh vào mặt, Cố Tích Triều vẫn là Cố Tích Triều, y có lẽ cho tới bây giờ vẫn không hề thay đổi.

“Người phát ngôn cái gì, còn không mau vào.” Cố Tích Triều đã sắp vào đến cửa, phát hiện Thích Thiều Thương không đi theo, quay đầu lại, “Hay đại đương gia muốn Cố mỗ phải dùng đại kiêu năng mới chịu vào?”

“Vào ngay.” Thích Thiều Thương khề cần môi, mặc kệ Cố Tích Triều người toan tính cái gì, ta cũng sẽ không lùi bước, người muốn chơi, ta sẽ chơi cùng người. Nhưng nếu người tổn thương người khác, đừng trách ta không khách khí. Sau khi hạ quyết tâm, Thích Thiều Thương liền bước vào phòng, nhưng hắn không ngờ đây mới chính là mở đầu của một đời hắn không thể tách khỏi Cố Tích Triều.

3. Chương 3

Thích Thiếu Thương vừa vào nhà, Vô Tình liền hỏi: “Truy Mệnh nói các người lúc tới đây bị tập kích, người thấy rõ ràng là ai sao?”

“Không, lúc đó quá tối. Hơn nữa người kia cũng có ý che giấu tung tích, cho nên không thấy được bộ dáng của y.” Thích Thiếu Thương trả lời, lúc hắn nói theo bản năng nhìn nhìn Cố Tích Triều, chỉ thấy Cố Tích Triều ngồi cạnh Uyển Tình, nói chuyện với nàng, một chút cũng không để ý đến bên này.

“Vậy, công phu y sử dụng?” Vô Tình lại hỏi, Truy Mệnh và Thích Thiếu Thương bị tập kích, đây là chuyện lớn, nói không chừng đó là điềm báo võ lâm đại loạn, thiên hạ thật khó khăn mới yên bình, nay thế cục lại sắp đảo lộn.

Thích Thiếu Thương do dự một chút, vẫn quyết định giấu chuyện Thần Khốc Tiểu Phủ, hắn nhìn Vô Tình, lắc lắc đầu: “Ta không biết, võ công của y rất phức tạp, nhìn không ra.”

Vô Tình nghĩ nghĩ, vẫn không có gì rõ ràng, thân phận không rõ, võ công không biết, vậy làm sao đi tìm, thật là một chuyện khó giải quyết.

Thích Thiếu Thương thấy Vô Tình không tiếp tục truy hỏi, nhẹ nhàng thở ra, vội lảng sang chuyện khác: “Truy Mệnh và Thiết Thủ đâu, sao không thấy bọn họ?”

“Thiết Thủ dẫn Truy Mệnh đi thay quần áo đi, y phục của hắn bị rách như vậy, thật sự không thể mặc nữa.” Cố Uyển Tình tiếp lời, “Lâu như vậy các người vẫn chưa đến, Thiết Thủ sốt ruột, định đích thân ra ngoài tìm. Lúc Truy Mệnh mới vào, bộ dạng của hắn xem chút nữa dọa chết Thiết Thủ rồi.”

Đúng lúc này, Thiết Thủ và Truy Mệnh đã thay quần áo tinh tươm đi đến, nói với Cố Uyển Tình: “Lãnh Huyết đang ở nhà bếp canh lửa, nàng vào xem canh đã được chưa?”

“Đúng rồi, mãi mê nói chuyện ta quên khuấy mất đấy.” Cố Uyển Tình vội đứng lên, “Các vị, ta vào bếp mang canh gà ra, không tiếp mọi người được.”

Cố Tích Triều cũng đứng lên theo, kéo tay Uyển Tình nói: “Uyển Tình, ta với muội cùng đi, một mình muội sợ xoay sở không xong.”

“Huynh đừng đi, không thể để khách ở đây, huống chi,” Cố Uyển Tình cười hết sức giả hoạt, khẽ thì thảo bên tai Cố Tích Triều: “Thích Thiếu Thương kia sợ là trừ huynh ra không ai tiếp đãi được, huynh vẫn nên ở lại đi.”

“Uyển Tình!” Lỗ tai Cố Tích Triều ngay lập tức đỏ lên, y chỉ có thể ngượng ngùng nhìn Uyển Tình rời đi, bản thân bị câu nói kia làm cho lúng la lúng túng. Y vừa quay đầu lại đã bắt gặp Thích Thiếu Thương đang nhìn mình chằm chằm, dường như... nhìn mình đến ngây người? Nhận thức này khiến Cố Tích Triều tức giận, y quay đầu đi không muốn tiếp tục nhìn tên Thần Long gốc ghéch này.

Thích Thiếu Thương tự nhủ thầm, rằng hắn nhìn Cố Tích Triều là để tìm ra chân tướng cuộc tập kích trong rừng, chứ không phải bởi vì gương mặt ngai ngùng của y rất dễ thương. Nhưng mà, nhìn gương mặt vốn luôn lạnh lùng ngạo nghễ từ từ ửng hồng, đôi mắt vốn luôn tràn đầy sát khí trở nên ngượng ngùng luống cuống, Thích Thiếu Thương ngây ngốc nhìn y, một Cố Tích Triều như vậy, hắn chưa từng thấy qua a.

“Triều Triều thật đẹp nha, nhị sư huynh huynh nói có đúng không?” Truy Mệnh lấy tay khều khều Thiết Thủ. Người ngoài đều nói hắn rất giống Cố Tích Triều, nhưng vì sao hắn cứ có cảm giác Triều Triều đẹp hơn nhiều?

Thiết Thủ bắt đầu dờ dờ đầu Truy Mệnh, khéo léo dạy dỗ hắn: “Về sau những lời này ngàn vạn lần đừng nói trước mặt Cố Tích Triều, trừ phi đệ có bản lĩnh được như Thích Thiếu Thương, để có thể trải qua một màn thiên lý truy sát mà vẫn không chết.”

Truy Mệnh gật gật đầu, nhị sư huynh thực hiểu Triều Triều, biết câu này không thể nói ra. Thiết Thủ đau đầu nhìn ánh mắt sáng ngời của Truy Mệnh, biết sư đệ này trong lòng chắc chắn đang ngưỡng mộ hắn, bất quá Thiết Thủ chưa bao giờ cảm thấy hiểu ý Cố Tích Triều có cái gì đáng để ngưỡng mộ. Nói như vậy,

không phải Thích Thiều Thương càng đáng để ngưỡng mộ sao? Hết lần này tới lần khác chộc giận Cố Tích Triều, hết lần này tới lần khác bị Cố Tích Triều âm mưu ám toán, vẫn sống khỏe mạnh như rồng như hổ.

“Đồ ăn đến đây.” Cố Uyển Tình mới vừa bưng canh gà tới, Cố Tích Triều đã bật dậy đón bát canh từ tay nàng đặt lên trên bàn. Theo sau Uyển Tình dĩ nhiên là Lãnh Huyết, Lãnh tứ bộ đầu tâm cao khí ngạo, không khuất phục dưới chân ai, cứ nhiên lại bưng đồ ăn trên tay, mọi người ngạc nhiên.

“Được rồi, mọi người ăn cơm đi.” Đi tới đi lui vài chuyển, đồ ăn hết thấy đã dọn lên bàn, Cố Uyển Tình mời mọi người ngồi xuống.

Không biết là cố ý hay vô tình, ngồi bên trái Cố Tích Triều là Uyển Tình, còn bên phải, là Thích Thiều Thương. Cố Tích Triều nhoẻn mắt, nhìn Uyển Tình đang gấp thức ăn cho mọi người, hạ giọng hỏi: “Uyển Tình, muội cố ý phải không, muội biết rất rõ ta... Muội còn để Thích Thiều Thương ngồi cạnh ta?” Thấp thoáng đâu đó trong giọng nói có tiếng nghiêng răng ken két.

Cố Uyển Tình vô tội mở to hai mắt, không trả lời câu hỏi của Cố Tích Triều, chỉ thần bí cười cười.”Truy Mệnh người chờ một chút,” Cố Uyển Tình gọi giắt Truy Mệnh đang nhìn nhìn một đĩa đồ ăn, cầm cả đĩa lên, đặt trước mặt Thích Thiều Thương, “Món này, là đặc biệt làm cho Thích đại hiệp, người khác không thể động vào.”

Mọi người tò mò nhìn qua, là Đỗ Quyên Túy Ngư, trong nháy mắt, tất cả đều sáng tỏ, cười cười. Chỉ là, nụ cười tươi rói trong mắt Cố Tích Triều lại là oán là hận à, nếu là người ngoài, y sẽ không lưu tình mĩa mai, duy chỉ có một người y không thể làm trái nửa phần. Uyển Tình hiếm khi cao hứng như thế, mình vẫn nên nhẫn nhịn một chút, không nên khiến nàng mất hứng.

Thích Thiều Thương lại không tập trung chú ý mọi người đang cười kỳ quái, khi hắn định thần lại, trước mắt nhìn thấy Đỗ Quyên Túy Ngư trên bàn. Ba năm trước dưới ánh tịch dương, Cố Tích Triều đã bưng một mâm Đỗ Quyên Túy Ngư như vậy, hướng hắn buông một câu châm chọc: “Người cũng là nhất phái anh hùng khí khái.” Hiện giờ lại nhìn thấy Đỗ Quyên Túy Ngư, trong lòng hắn vui mừng nhảy múa, vì cái gì thì hắn cũng không rõ lắm.

Sau trận chiến tại Tử Cầm Thành, Thích Thiều Thương chưa bao giờ ở gần Cố Tích Triều đến vậy. Hiện tại, Cố Tích Triều ngay bên trái hắn, hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, gần đến mức Thích Thiều Thương có thể nghe rõ từng nhịp thở của Cố Tích. Mùi gỗ đàn nhàn nhạt thoang thoảng từ người Cố Tích Triều, khiến tim hắn đập nhanh như hươu chạy, hơi thở bắt đầu rối loạn, hắn cảm thấy mình cần một ly rượu để định thần.

“Hảo liệt tửu, Uyển Tình, đây là Pháo Đả Đẳng sao?” Truy Mệnh uống ực một chén rượu, lập tức cảm thấy hơi nóng tràn đầy phế quản, hắn giống như vừa tìm được bảo bối, vui rạo rục hỏi.

“Đúng vậy, Cố ca ca muốn ta nhờ Lưu Chương Quý chuyển Pháo Đả Đẳng từ Liên Vân Trại tới.” Uyển Tình đáp, nàng xoay người kéo kéo ống tay áo Cố Tích Triều, “Cố ca ca, Thích đại hiệp đồ ăn không ăn, rượu cũng không uống, có phải vì ta sắp xếp chỗ ngồi không hợp ý mà mất hứng hay không?”

“Không đâu, hắn không ăn đói đến chết, cũng không có liên quan đến muội.” Cố Tích Triều gấp đồ ăn vào bát Uyển Tình, nhẹ nhàng an ủi.

Cố Uyển Tình nhìn Cố Tích Triều vẻ mặt đáng thương, “Nhưng mà, Thích đại hiệp luôn nghiêm mặt, cũng không nói một câu, hắn có phải giận ta hay không?”

“Không cần, chỉ là không biết hắn thả hồn đi nơi nào rồi, ta gọi hắn tỉnh là được. Uyển Tình, trên thế gian này không ai được quyền giận dữ với muội.” Cố Tích Triều vỗ vỗ tay Uyển Tình, cái thổ phỉ chết tiệt kia, không ăn thì không ăn, dám làm Uyển Tình không vui. Cố Tích Triều oán hận nghĩ, nếu không phải vì Uyển Tình, ta mặc kệ người.

“Đại đương gia, ta mời người một ly.” Thích đại lâu chủ còn đang ngăn người, lại bị thanh âm của Cố Tích Triều kéo trở về hiện tại. Cố Tích Triều đang cầm chén rượu trong tay, mỉm cười nhìn hắn. Thích Thiều Thương có chút lơ mơ, tuy rằng nụ cười tươi rói của Cố Tích Triều có chút miễn cưỡng, nhưng y chân chân thật thật nở nụ cười với mình, không có một tia trào phúng mỉa mai.

Thấy Thích Thiều Thương thật lâu không có phản ứng, nụ cười của Cố Tích Triều ngày càng khiên cưỡng, Thích Thiều Thương chết tiệt, người dám không nhìn ta. Chờ đến mức trong bụng ngập tràn lửa giận, Cố Tích Triều rất muốn dùng bình rượu đập cho Thích Thiều Thương một trận tỉnh người, nhưng ánh mắt chăm chú của Uyển Tình bên cạnh khiến y không thể không tiếp tục duy trì nụ cười miễn cưỡng kia.

“A, được.” Thích đại hiệp rốt cuộc lấy lại tinh thần, lộ ra hàm răng trắng tinh, cầm lấy chén rượu trên bàn cụng ly với Cố Tích Triều, lòng tràn đầy sung sướng uống một mạch. Sau khi dòng rượu chảy xuống yết hầu mới phát giác rượu này là Pháo Đả Đăng, ý cười không khỏi càng nồng đậm.

Thích đại hiệp hồn nhiên không biết nụ cười chói lọi của hắn trong mắt Cố đại công tử hoàn toàn bị biến dạng, bị lý giải thành một loại ý tứ khác. Cố Tích Triều cảm thấy được lửa giận trong lòng sắp bùng nổ, quả nhiên gặp phải Thích Thiều Thương sẽ không xảy ra chuyện gì tốt đẹp, hắn chính là khắc tinh của mình. Thích Thiều Thương, người chờ đi, ta không để yên cho người! Cố Tích Triều tâm tư chuyển biến trăm ngàn lần, cười lạnh.

Không khí trong phòng có chút sôi nổi, Truy Mệnh tìm người đầu rượu, Thiết Thủ một bên ra tay ngăn cản. Lãnh Huyết im lặng một mình chậm rãi ăn cơm, Vô Tình cùng Thích Thiều Thương thỉnh thoảng hạ giọng nói chuyện, Cố Tích Triều và Uyển Tình, hai người nói nói cười cười. Chỉ là, thỉnh thoảng tầm mắt Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều giao hội, lại tách ra ngay lập tức.

“Trong phòng này thật đúng là náo nhiệt,” giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên bên ngoài Tích Tình Tiểu Cư, người tới khoác hoàng y, quạt giấy khẽ lay động, mọi người vừa thấy đã rõ, Phương Ứng Khán Phương tiểu Hầu gia tới rồi. Phương Ứng Khán vừa vào cửa liền bước thẳng tới chỗ Cố Uyển Tình, “Uyển Tình cô nương, ta đến trễ, xin đừng trách tội.”

Thích Thiều Thương âm thầm kinh tâm, hắn không ngờ Cố Uyển Tình quen biết Phương Ứng Khán, mà nghe ngữ khí của Phương Ứng Khán, hai người này giao tình rất sâu, hắn cùng Vô Tình trao đổi ánh mắt một chút.

“Phương tiểu Hầu gia đại giá quang lâm, ta sao dám oán trách. Bất quá Phương tiểu Hầu gia nên đi đến gặp người nào đó đi, nói ta mời cái gì, bắt qua ta chỉ là câu nói thôi.” Cố Uyển Tình trêu chọc, ánh mắt khẽ hướng về phía Vô Tình khí định thần nhàn.

Phương Ứng Khán chỉ cười cười, ngồi xuống bên cạnh Vô Tình, “Vô Tình tổng bộ gần đây ra sao? Tại hạ nghe nói Vô Tình tổng bộ mấy ngày trước thân thể có chút không khỏe, không biết hiện tại thế nào rồi?”

“Làm phiền Phương tiểu Hầu gia quan tâm.” Vô Tình nhấp một ngụm trà, “Chẳng qua là cảm phong hàn mà thôi, không có gì trở ngại.”

“Người xem người xem, Phương tiểu Hầu gia vì người nào đó mà đến, lại không chịu nhận luôn cho rồi, cứ nói bóng chỉ gió.” Cố Uyển Tình chuyển qua một bộ bất đũa, nhìn nhìn Vô Tình và Phương Ứng Khán, lại nhìn nhìn Cố Tích Triều và Thích Thiều Thương, bên môi lộ ra một nụ cười.

Vô Tình đặt chén trà xuống, thản nhiên hỏi: “Nàng nói nàng có mời Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh, sao không thấy bọn họ?”

“A, Lôi Thuần tỷ tỷ nói nàng và Dịch Phi Kinh có chuyện khác phải làm, không đến được.” Cố Uyển Tình trả lời, “Bất quá, nàng phải người mang bánh ngọt đến, chính là đĩa bánh mai khô (hoa hồng) ở giữa bàn.”

Một nữ tử có giao tình với Lục Phiến Môn, Hữu Kiều tập đoàn, Lục Phân Bán Đường, Thích Thiều Thương thật sự không thể xem nàng như một tiểu thư khuê các bình thường, huống chi nàng còn là người bên cạnh Cố Tích Triều.

Bữa tiệc đêm tiết Nguyên Tiêu cứ như vậy kết thúc trong bình yên, Thích Thiều Thương lúc sắp rời khỏi còn cảm thấy kỳ quái, Cố Tích Triều không phải đơn thuần muốn mời người ăn cơm thật chặt tình cảm chứ?

Ngày hôm sau, Thích Thiều Thương cảm thấy khó chịu, hắn căn bản không thể vận nội lực, hắn hiểu được, hắn trúng độc. Quả nhiên, Cố Tích Triều làm gì có hảo tâm mời người ăn cơm, trong bữa tiệc của y hàm chứa âm mưu và sát khí, Thích Thiều Thương tự giễu nghĩ. Mặc kệ như thế nào, vẫn nên đến Lục Phiến Môn tìm Vô Tình xem thử là độc gì.

Lúc Thích Thiều Thương đến Lục Phiến Môn, lại nghe được một tin khiến hấn vạn phần khiếp sợ, mọi người đến Tích Tĩnh Tiểu Cư ăn cơm hôm qua đều trúng độc, trong đó bao gồm người khởi xướng bữa tiệc — Cổ Tích Triều. Chẳng lẽ, độc này không phải do y hạ? Y chỉ đơn thuần mời người ăn cơm mà thôi? Thích Thiều Thương nhìn Cổ Tích Triều hôn mê bất tỉnh bắt đầu hoài nghi phỏng đoán của mình trước đó, nếu không phải Cổ Tích Triều, thì là ai?

4. Chương 4

Trăng lên cao, sao tản mát thành một chuỗi vòng cổ bảo thạch, lấp lánh điểm giữa bầu trời đêm, một mảnh mê ly mơ hồ. Thích Thiều Thương đứng trước phòng, nhìn ngọn đèn lập lòe bên trong, không biết có nên đi vào xem tình trạng của người nọ thế nào hay không. Đi qua đi lại một lúc, hấn hạ quyết tâm, đẩy cửa phòng.

Đồ ăn thuốc thang bày hỗn độn trên cái bàn gỗ đặt giữa phòng. Cổ Uyển Tĩnh đang gục xuống bàn nghỉ ngơi, xem ra cả ngày chưa hề rời khỏi đây một bước. Thích Thiều Thương khẽ đi tới bên giường, ló người nhìn nhìn Cổ Tích Triều đang hôn mê, y vẫn chưa có dấu hiệu thanh tỉnh. Thở dài, Thích Thiều Thương đến bên cạnh bàn, lay lay Cổ Uyển Tĩnh, hạ giọng nói: “Uyển Tĩnh cô nương, nài qua phòng bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

Cổ Uyển Tĩnh xoa xoa mắt, “Nhưng, Cổ ca ca còn chưa tỉnh, ta không yên tâm.”

“Ta thay nài canh chừng y, nếu y tỉnh, ta sẽ qua phòng bên gọi nài, được không? Nài là cô nương liễu yếu đào tơ, không thể không nghỉ ngơi được.” Thích Thiều Thương liên tục khuyên Cổ Uyển Tĩnh quay về phòng nghỉ ngơi, còn mình ngồi trên ghế đặt cạnh giường, săn sóc Cổ Tích Triều đang mê man.

Đã ba năm... hấn đã quen biết người này được ba năm, Thích Thiều Thương xuất thần chìm đắm trong suy tư. Lần đầu gặp mặt trên đài cao giữa đại mạc, tương tri trong Kỳ Đình tửu quán, nắm tay nhau vào Liên Vân Trại, phản bội nơi căn lều trên đỉnh đồi, quyết liệt ở biên ải Tam Môn, lưỡng lự trong Ngư Trì, rồi đến trận chiến thống khổ đau lòng nơi Tử Cấm Thành. Sau đó, người này điên; sau đó, người này tỉnh; sau đó, bọn họ gặp lại nhau; sau đó... Cổ Tích Triều, người lẽ ra phải biết sẽ có ngày hôm nay chứ, ta đã sớm vứt bỏ cái ý nghĩ trả thù người, sớm quên đi những vết thương người gây ra cho ta. Chỉ có người nhớ mãi không quên, chỉ có người còn cố chấp. Thích Thiều Thương không nhin được đưa tay vuốt ve hai má Cổ Tích Triều, đầu ngón tay cảm nhận được làn da mịn màng, trong lòng hấn khẽ run lên, như có cái gì đó đang khuấy động tâm can.

“A, Uyển Tĩnh...” Trên giường, Cổ Tích Triều phát ra một thanh âm khe khẽ, y muốn nói gì đó, nhưng thanh âm quá nhỏ, Thích Thiều Thương căn bản không nghe được.

Thích Thiều Thương vội cúi đầu, ghé sát bên miệng Cổ Tích Triều, lúc này hấn mới nghe được rành mạch rõ ràng. Thích Thiều Thương đứng thẳng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn Cổ Tích Triều, bên tai vẫn tiếng vọng câu nói của người này “Uyển Tĩnh, muội đến Lục Phiến Môn xem tình hình của Vô Tình bọn họ. Sau đó, hỏi thăm tình trạng của Thích Thiều Thương một chút, nhanh đi.”

Cổ Tích Triều chậm rãi mở mắt, mí mắt y dường như có ngàn cân đè nặng vậy. Y đã ngủ bao lâu? Uyển Tĩnh, Uyển Tĩnh thế nào? Thích Thiều Thương, lần này trúng độc lại quy hết tội cho y? Cổ Tích Triều vùng vẫy muốn ngồi dậy, không ngờ thân người mềm nhũn, ngã ngược về phía sau. Một đôi bàn tay vững chãi đỡ lấy y, Cổ Tích Triều vừa giương mắt nhìn đã bị cuốn vào đôi mắt đen sáng ngời ấy. Thích Thiều Thương, vì sao hấn lại ở chỗ này, hấn tới đây làm gì? Những ý nghĩ xoay quanh tâm trí, Cổ Tích Triều còn chưa tỉnh táo hấn, mất đi ánh mắt sắc bén sắc sảo mọi khi, chỉ lẳng lẳng đối mặt với Thích Thiều Thương.

Cây trâm trên đầu Cổ Tích Triều sớm đã bị nói lỏng, vừa rồi vùng vẫy, từng lọn tóc đen bóng khẽ xõa xuống bờ vai, tương phản với da thịt trắng như tuyết, con mắt sáng như biển khơi, môi đỏ mọng như khói lửa, lại hàm chứa phong tình vạn chủng.

Thích Thiều Thương trong chớp mắt ngăn người, y vốn là nam tử, lại mỹ lệ hơn ngàn vạn nữ nhân. Cánh mũi, ánh mắt, bờ môi, đầu ngón tay, tất cả đều mang vẻ thần bí mà mị hoặc, chỉ cần nghiêng đầu đã có thể cướp ý chí, say lòng người. Thích Thiều Thương trong lòng căng thẳng, tim đập thành thạch như hươu chạy. Hắn vội chặn ngực, vì sao lại như vậy, chẳng lẽ... hắn thích nam tử có thù không đội trời chung này?

“Thích Thiều Thương, ngươi phát ngốc cái gì?”

Thanh âm Cổ Tích Triều tựa hồ vang vọng từ nơi xa, phải trải qua không gian và thời gian thật dài mới truyền đến tai hắn. Thích Thiều Thương trừng mắt nhìn, ánh mắt còn hơi ngây dại, dường như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi mê chú.

“Thích Thiều Thương, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Bị Thích Thiều Thương dùng ánh mắt khác thường nhìn, Cổ Tích Triều bối rối, xé áo hắn, hung tợn hỏi.

Khứu giác chẳng biết tại sao lại trở nên linh mẫn lạ thường. Hương hoa quế nồng đậm, hương hoa nhài thanh nhã, hương hoa hồng ngọt ngào hòa lẫn vào mùi gỗ đàn trên người Cổ Tích Triều, trở thành một mùi hương mê hoặc người khác, mà gương mặt ứng hồng của y... muốn... cắn một cái quá...

Đột nhiên nhận thức được ý nghĩ của mình, lại phát giác mặt mình đã kề sát hai má Cổ Tích Triều, môi dường như hơi đưa ra, bộ dáng như muốn cắn y thật, hắn kinh hãi ngã người về phía sau, lại quên mất mình đang ngồi trên ghế, lực đạo lại quá lớn không thể ngăn chặn, té nhào xuống đất.

Sự tình phát triển ngoài ý muốn khiến Cổ Tích Triều không kịp trở tay, thấy hoa mắt, chính mình cũng ngã xuống, đỉnh đầu va vào cằm Thích Thiều Thương.

Không biết nên xoa gáy trước, hay xoa cằm trước, rốt cuộc Thích Thiều Thương không làm gì cả, chỉ nghiêm mặt chờ đau đớn qua đi. Cổ Tích Triều người đã giảm sút đang nằm trên ngực hắn, vài sợi tóc vương trên cổ, có chút cảm giác thanh lương tê dại.

Cổ Tích Triều và Thích Thiều Thương cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau không nói lời nào, trong phòng lâm vào một không khí tà mị kỳ diệu. Có lẽ đêm nay quá tối, có lẽ đêm nay Cổ Tích Triều quá nhu thuận hiền dịu, có lẽ đêm nay Thích Thiều Thương quá bất thường. Tóm lại, hết thấy đều rối loạn.

Lúc bờ môi cảm nhận được một hương vị ấm áp ngọt ngào, Thích Thiều Thương mới biết đôi môi hắn đã vượt qua lý trí, từng chút từng chút mút lấy môi Cổ Tích Triều, bờ môi y vì trời lạnh mà hơi khô ráp, tiếp xúc với cánh môi ướt át của Thích Thiều Thương, liền trở nên mềm mại mê người.

Cổ Tích Triều vốn là người lạnh lùng, rất khó khơi mào dục niệm, huống hồ Thích Thiều Thương động tác vội vàng xao động, mãi mê hôn không biết nặng nhẹ, Cổ Tích Triều chỉ cảm thấy khóe môi đau đớn, thần trí đang mê ly cũng bắt đầu thanh tỉnh.

“Thích Thiều Thương, ngươi buông ra... A, ta không...” Cổ Tích Triều dùng sức đẩy Thích Thiều Thương, muốn thoát khỏi thân thể hắn. Thế nhưng Thích Thiều Thương đã sớm chặn miệng Cổ Tích Triều, không để y tách rời, trên môi vẫn ướt mà ướt át...

Điều kỳ quái chính là, y không có cảm giác ghê tởm. Trong mơ màng, Cổ Tích Triều cảm giác được một luồng nhiệt khí từ đan điền xông lên, như có lửa đang không ngừng thiêu đốt. Ngón tay Thích Thiều Thương không ngừng vuốt ve khắp người y, sờ đến chỗ nào chỗ đó như phát ra lửa, dường như không hề có đêm đông lạnh lẽo ngoài kia.

Thích Thiều Thương hai tay xuyên qua mái tóc quấn mềm mại của Cổ Tích Triều, ôm lấy đầu y, kịch liệt ôm hôn. “Tích Triều, Tích Triều.” Giọng nói khàn khàn, chính hắn cũng không nghĩ ra điều gì khác để nói, bờ môi cháy bỏng, dục vọng như hòa tan hai thân thể làm một...

“Uyển Tình, Triều Triều tỉnh chưa?” Ngoài cửa vang lên thanh âm sát phong cảnh của Truy Mệnh (Truy bảo bảo, người người...), hai người đang chìm đắm trong không khí ám muội bùng nổ. Cổ Tích Triều đỏ mặt, bật dậy khỏi người Thích Thiều Thương với tốc độ của sấm chớp, nhưng thân thể y còn chưa hồi phục hẳn, trước đó lại mới cùng Thích Thiều Thương náo loạn một trận, làm sao có thể đứng vững. Thích Thiều Thương thấy thế vội đứng dậy ôm thắt lưng Cổ Tích Triều, đặt y ngồi lên giường xong, lắp bắp nói: “Ta đi mở cửa, người... người đừng lộn xộn.” Nói xong liền vội vàng vàng đi mở cửa.

Thích Thiếu Thương vừa mở cửa phòng, Truy Mệnh cười tủm tỉm xuất hiện trước mắt hắn. Truy Mệnh thấy người mở cửa là Thích Thiếu Thương, cảm giác kỳ quái, “Tại sao lại là huynh, Uyển Tình đâu?”

“Ta để Uyển Tình cô nương nghỉ ngơi một chút, đệ đã đến, Tích Triều giao cho đệ. Ta... Ta đi trước.” Thích Thiếu Thương trong lòng bối rối, cũng không quan tâm Truy Mệnh đang réo hắn phía sau, một mạch lao ra khỏi Lục Phiến Môn.

Thật là kỳ quái mà, Truy Mệnh khó hiểu nghĩ, bĩu môi, hần bưng chén thuốc vào. “Triều Triều, người tỉnh rồi.” Nhìn thấy Cố Tích Triều đang ngồi thẩn thờ trên giường, Truy Mệnh vui vẻ nói, “Đại sư huynh sai người sắc thuốc, nói là...” Truy Mệnh nói chưa xong, ngạc nhiên phát hiện trong phòng cảnh tượng thật hỗn loạn: ghế dựa bên giường ngã trên mặt đất, Cố Tích Triều quần áo hỗn độn tựa vào đầu giường, ngực phập phồng kịch liệt, gương mặt vốn tái nhợt có chút ửng hồng. A, môi hình như đang sưng lên? Truy Mệnh cẩn thận nhìn nhìn, là sưng lên thật... Hai người này không phải đã đánh nhau chứ?!

Tổng bộ phương Nam vô cùng thuần khiết, vẻ mặt ngờ nghệch không hiểu, liền hỏi han: “Triều Triều, người và Thích đại ca, thù thì thù, cũng đã quá tay rồi, đánh nhau đến sưng cả môi.” Ngu ngốc, môi làm sao đánh cho sưng được? Cố Tích Triều trong lòng căm giận nói thầm, tên thổ phỉ chết tiệt, người cư nhiên dám chạy, để ta ở đây một mình đối mặt với ánh mắt “chính trực” của Truy Mệnh, người nhất định phải chết! Chính là, Cố đại công tử đáng thương không biết biểu tình “ngoan tuyệt toan tính” của y trong mắt Truy Mệnh không biết vì sao lại biến thành “oán hận”, Truy tam gia bình tĩnh nhận ra: Hiện tại bộ dạng này của Triều Triều chính là giống như Phù Dung muội từng nói, “nam nhân ăn xong bỏ chạy, nữ nhân đau xót oán than dung nhan ưu sầu”, bất quá, Triều Triều không phải nữ nhân a.

Nhìn thấy Truy Mệnh trong mắt đầy áp dấu chấm hỏi, Cố Tích Triều lên tiếng cắt ngang phỏng đoán của hắn, “Người nói Vô Tình bảo người mang thuốc đến mà, đưa chén thuốc cho ta.”

“Được,” Truy Mệnh xếp lại ghế đang ngã lộn lộn trên mặt đất, trong tay cầm chén thuốc đưa cho Cố Tích Triều, “Nhưng mà, Đại sư huynh nói thuốc này chỉ có thể làm chậm độc tính chứ không thể giải độc. Đợi ngày mai huynh ấy lại đến xem tình hình của người, người uống thuốc xong ngủ đi, ta ngồi đây canh chừng người.”

Cố Tích Triều uống một hơi hết chén thuốc, nhớ ra cái gì đó, vội hỏi: “Uyển Tình đâu, muội ấy ở đâu, muội ấy thế nào rồi?”

“Uyển Tình nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, vì chăm sóc người mà nàng đã một ngày một đêm chưa chợp mắt.” Truy Mệnh đỡ Cố Tích Triều nằm xuống.

Cố Tích Triều tuy một bụng nghi vấn, nhưng hôm nay y thật sự không còn tinh thần sức lực để nghĩ tiếp, thuốc ngấm, y nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay, một bầu không khí kỳ dị vờn quanh Lục Phiến Môn. Tứ đại danh bộ, Cửu Huyền Thần Long, Ngọc Điện Tu La, Cố phu nhân đều nhất nhất tề tụ trong tiểu lâu của Vô Tình, ai ai sắc mặt đều nghiêm trọng. “Ta điều tra ra, chúng ta bị trúng phải Tam Trọng Dẫn.” Vô Tình lời vừa thốt ra, sắc mặt mọi người trong nháy mắt có vài phần trắng bệch.

“Tam Trọng Dẫn? Chính là Tam Trọng Dẫn được gọi là ‘Phụ cốt’?” Cố Uyển Tình căng thẳng nắm tay Cố Tích Triều, “Vậy, Cố ca ca sẽ không sao chứ?”

“Cố phu nhân biết Tam Trọng Dẫn?” Vô Tình cúi đầu, chậm rãi vuốt chén trà bên cạnh, “Tam Trọng Dẫn này biệt tích trong chốn vô lâm đã lâu, không biết xuất thân dòng dõi nho học như Cố phu nhân làm sao biết được?”

Cố Uyển Tình mở to hai mắt, trên mặt không có nửa phần kinh ngạc, ngược lại thực thoải mái hỏi: “Người muốn biết Bạch Sầu Phi ở đâu?”

“Cho dù ta không hỏi, Cố phu nhân sẽ vì Cố Tích Triều mà nói cho chúng ta biết, không phải sao?” Vô Tình ngẩng đầu, nhìn thẳng Cố Uyển Tình, “Ta hiểu, nàng hiện tại không biết Bạch Sầu Phi cụ thể ở đâu, nhưng chắc chắn nàng biết cách để tìm được hắn.”

Cố Uyển Tình nhẹ nhàng cười, “Mọi người đều nói Vô Tình tổng bộ là một người thông minh, quả không sai, ta biết cách tìm ra hắn. Nhưng mà, chúng ta hẳn nên bàn bạc một chút xem ai hạ độc, và kẻ đó rốt

cuộc hạ độc để làm gì?”

“Để giết ta.” “Để giết Cố Tích Triều.” Cố Tích Triều và Vô Tình đồng thời mở miệng nói, Thích Thiều Thương kinh ngạc nhìn về mặt bình tĩnh của Cố Tích Triều, có người muốn giết y?!

“Tam Trọng Dẫn độc tính ôn hòa; trọng thứ nhất là ‘Phục’, có chứa hương hoa quế nồng đậm; trọng thứ hai là ‘Nhiều’, có chứa hương hoa lài thanh nhã; trọng thứ ba là ‘Phát’, có chứa hương hoa hồng ngọt ngào. Loại độc chất này không giống liệt độc hay hàn độc có thể làm người ta chết ngay, cũng không giống mạn tính độc khiến người ta cứ cách một khoảng thời gian lại chịu độc tính tra tấn sống không bằng chết. Nhưng, độc Tam Trọng Dẫn khi được hạ thường khiến chúng ta không phòng bị, mà độc kỳ chỉ có ba mươi ngày ngắn ngủi, người bình thường trúng độc chỉ bị ngây dại buồn ngủ, qua độc kỳ sẽ trở lại bình thường, giống như Cố phu nhân đây. Nếu hạ trên người võ lâm nhân sĩ, độc được sẽ kích thích huyết vị và kinh mạch, khiến người không thể ngưng tụ chân khí, công lực giảm mạnh hoặc có thể tử vong, giống như chúng ta và Thích Thiều Thương.” Vô Tình thần nhiên giải thích, ngữ khí không đổi, giống như đang bàn hôm nay sẽ ăn cái gì.

Nghe Vô Tình giải thích xong, Thích Thiều Thương nhớ tới mùi hương phát ra từ người Cố Tích Triều đêm qua, trộm liếc người nọ một cái, hỏi: “Vậy tại sao nói độc này hạ để giết Cố Tích Triều?”

Cố Tích Triều hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện tình tối hôm qua, hai má không nhịn được mà ửng hồng, y quay đầu đi, nói: “Tam Trọng Dẫn còn có một tác dụng khác, đối với người tu luyện âm hàn nội công sẽ thương tổn gấp bội, hơn nữa một khi trúng độc, cơ thể sẽ có một mùi hương đặc trưng, trừ phi giải độc, nếu không bất luận thế nào đều không thể khử đi mùi hương đó. Người hạ độc có thể dùng cách này truy ra người trúng độc, sau đó giết chết.”

“Đây là nguyên nhân Tam Trọng Dẫn được xưng là ‘Phụ cốt’?” Truy Mệnh gật gật đầu, “Đĩa bánh mai khô kia có hạ trọng thứ ba ‘Phát’, chẳng lẽ là do Lục Phân Bán Đường? Lôi Thuần không có ngốc như vậy chứ, ai lại hạ độc vào chính đồ vật mình mang đến?”

Thiết Thủ cau mày nói: “Rất khó nói, có lẽ Lôi Thuần đoán được chúng ta sẽ nghĩ nằng ta không phạm phải sai lầm như vậy?”

“Không đâu, Lôi Thuần tỷ tỷ không làm như vậy.” Cố Uyển Tình là người đầu tiên phản đối, “Bốn thể lực lớn trong kinh thành chỉ có ba thể lực trúng độc, đây không phải là đem Lục Phân Bán Đường ra gánh hết nghi ngờ sao, Lôi Thuần tỷ tỷ là người thông minh, nằng không thể không rõ đạo lý đơn giản như vậy.”

“Không cần nói trước là do ai làm, trước hết phải nghĩ xem kẻ hạ độc làm thế nào khiến chúng ta rơi vào bẫy mà không hay biết.” Thích Thiều Thương đổi chủ đề, hần đã hứa với Vương Tiểu Thạch bảo vệ Lôi Thuần bình an.

Vô Tình trầm ngâm một hồi, nói: “Thích Thiều Thương và Truy Mệnh bị tập kích ở trong rừng, các người nhất định là bị trúng độc lúc đó. Nhưng mà, những người khác bị hạ độc lúc nào?”

“Thiếp mời, nhất định là thiếp mời!” Cố Tích Triều suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ tới một vấn đề, “Trong mực của ta bị hạ độc, khó trách ngày đó ta cứ tự hỏi vì sao lại có hương hoa quế nồng đậm, thì ra là vậy. Uyển Tình mài mực, ta viết thiệp mời, Thiết Thủ chuyển thiệp mời, Vô Tình và Lãnh Huyết nhận thiệp mời, cho nên chúng ta đều bị hạ trọng thứ nhất ‘Phục’.”

Vô Tình gật đầu đồng ý với phỏng đoán của Cố Tích Triều, tiếp theo nói ra nghi vấn thứ hai: “Như vậy, trọng thứ hai ‘Nhiều’ bị hạ ở đâu?”

Mọi người trong phòng lại chìm vào trầm mặc, Thích Thiều Thương cẩn thận hồi tưởng chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, hần ngoại trừ ăn bánh mai khô và uống chút rượu thì không đụng tới những món khác. Rượu? “Đúng, là Pháo Đả Đẳng!” Thích Thiều Thương kêu to, sau đó hần mới phát hiện Cố Tích Triều và hần đồng tư tưởng.

Đúng vậy, dùng độ nóng của Pháo Đả Đẳng để giấu đi hương hoa lài.” Vô Tình xoay quạt giấy, đập mạnh lên mặt bàn: “Đi ăn cơm sẽ uống rượu, mặc kệ nhiều ít đều phải uống. Bánh mai khô là do Lôi Thuần đưa tới, nể mặt nằng, chúng ta nhiều ít đều phải ăn một ít. Kẻ hạ độc đã dự đoán hết thấy, hần biết chúng ta sẽ làm thế nào, quả là một nhân vật lợi hại.”

“Hừ, hần tự cho rằng đã tính toán không lộ chút sơ hở, nhưng vẫn có chỗ thiếu sót.” Cổ Tích Triều cười lạnh, người cho rằng mạng của Cổ Tích Triều dễ lấy như vậy sao? “Trong ba năm nay, Thiết Thủ đã truyền không ít hỗn nguyên cho ta, trong cơ thể ta âm hàn khí đã sớm không còn nhiều như xưa.”

Vô Tình không có ý kiến, chỉ cười cười, “Nếu, kẻ hạ độc căn bản không muốn người chết vì độc, mà muốn tự tay giết người thì sao?”

“Nếu là như vậy,” Cổ Tích Triều trong mắt hiện lên một tia sát ý, trên mặt lộ ra nụ cười cuồng ngạo lãnh tuyệt, “Xem ta và hần ai ngoan độc hơn ai.”

Vô Tình nheo mắt, lúc này một bộ khoái gõ cửa đi vào, trao một tờ giấy cho y, Vô Tình nhìn nhìn, lạnh nhạt nói: “Lôi Thuần mất tích, Dịch Phi Kinh sống chết không rõ, không cần hoài nghi Lục Phân Bán Đường. Cổ phu nhân, Bạch Sầu Phi ở đâu?”

“Kỳ thực, các người đều đã gặp qua hần, chưởng quầy của trà lâu kia chính là Bạch Sầu Phi.” Cổ Uyển Tình cân nhắc đảo qua thần sắc không đồng nhất của mọi người, “Bạch Sầu Phi ở Dương Châu.”

“Vậy, kẻ hạ độc chính là Bạch Sầu Phi?” Truy Mệnh lại hỏi.

“Không phải!” Vô Tình đáp, “Vì Cổ phu nhân, Bạch Sầu Phi sẽ không hạ độc, hơn nữa hần không có lý do hại Cổ Tích Triều.”

Sau khi bàn bạc, kết quả Vô Tình để Thích Thiếu Thương và Truy Mệnh đi Dương Châu tìm Bạch Sầu Phi, nên Thích Thiếu Thương đang chuẩn bị trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu giao việc lại cho Dương Vô Tà, tiện thể mang theo chút hành trang.

“Thích đại hiệp, xin chờ một chút.” Thích Thiếu Thương quay đầu lại, Cổ Uyển Tình vội vàng chạy đến, “Thích đại hiệp, để Cổ ca ca cùng người đi Dương Châu.”

“Vì sao?” Thích Thiếu Thương rất ngạc nhiên, nữ tử lạ thường này có lý do gì hay để thuyết phục hần, “Giang hồ ai cũng biết ta cùng Cổ Tích Triều có huyết hải thâm cừu, nàng không sợ ta ở giữa đường thừa cơ giết y?”

“Người sẽ không làm vậy,” Cổ Uyển Tình lắc đầu, thần bí vẫy vẫy tay, đợi Thích Thiếu Thương tới gần, hạ giọng nói: “Việc ngày hôm qua người làm với Cổ ca ca là việc một cừu nhân nên làm sao?”

Thích Thiếu Thương nghe vậy kinh hãi, “Làm sao người biết được?!” Mới vừa nói xong liền hối hận, nhìn bộ dạng của hần, cho dù Cổ Uyển Tình ban đầu không quá chắc chắn, bây giờ cũng đã có thể xác định được.

“Người, nếu người có thể thuyết phục Cổ Tích Triều, vậy, kêu y đến đây đi.” Thích Thiếu Thương né tránh ánh mắt đầy thâm ý trêu chọc của Cổ Uyển Tình.

Cổ Uyển Tình thấy đường đường là Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương lại có bộ dạng chột dạ đến sắp té xỉu, trong lòng thấy hưng phấn, nhin không được lại đùa hần, “A, thì ra Thích đại hiệp sợ Cổ ca ca không đồng ý nên đành phải chọn đi cùng Truy Mệnh, ta hiểu, ta hiểu mà.”

“Người không hiểu gì hết. Ta đi trước, người đừng tiễn.” Thích Thiếu Thương vội vàng vàng rời đi, lúng túng như gà mắc tóc, lúc đi còn không cẩn thận va phải vài bộ khoái Lục Phiến Môn.

“Thích Thiếu Thương làm sao vậy, ban ngày ban mặt biểu tình lại giống như thấy quỷ.” Cổ Tích Triều không biết từ khi nào đã đi tới sau lưng Uyển Tình, nhìn thấy Thích Thiếu Thương bộ dạng khác lạ, hỏi: “Uyển Tình, sao muội lại muốn đến đây tiễn hần, Thích Thiếu Thương có làm khó dễ gì muội không?”

Cổ Uyển Tình trịnh trọng nói với Cổ Tích Triều: “Cổ ca ca, muội có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho huynh nghe.” Thấy Uyển Tình nghiêm túc như vậy, Cổ Tích Triều có chút căng thẳng, “Muội nói đi, chuyện gì?”

“Cổ ca ca, ” Cổ Uyển Tình nắm tay y, “Vừa rồi nghe Thích đại hiệp kể lại sự tình của các người đêm qua, muội đột nhiên phát hiện, kỳ thực ngoại trừ danh hào Ngọc Diện Tu La, xưng là Thích phu nhân cũng rất hợp với Cổ ca ca, thật đó.” Nói xong Uyển Tình còn dùng lực gật đầu một cái để khẳng định tính chính

xác của chuyện nàng vừa nói, sau đó thừa lúc Cố Tích Triều còn đang hóa đá vội vàng rời khỏi, đến tiểu lâu tìm Vô Tình.

“Thích Thiếu Thương! Ta muốn giết ngươi! Ngươi đi chết đi cho ta!” Sau một nén hương, từ Lục Phiến Môn phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, mọi người đều rút cổ, làm bộ có chuyện gấp mà chạy ra ngoài. Chỉ có Cố Uyển Tình vẫn bình tĩnh cùng Vô Tình chơi cờ, Vô Tình hỏi: “Ngươi nói với Cố Tích Triều cái gì đó?” Cố Uyển Tình vẻ mặt vô tội, trên bàn cờ đi một nước: “Ta không nói thêm cái gì hết, chẳng qua chỉ đem những lời Thích Thiếu Thương chôn chặt trong lòng nói cho Cố ca ca mà thôi.” Cố ca ca, muội nói đến như vậy, huynh hiểu được mấy phần? Nhân sinh như kỳ, Cố ca ca, một bước sai lầm, vạn trận đều thua, huynh, ngàn vạn lần đừng làm những chuyện để sau này phải hối hận. Lắc lắc đầu, Cố Uyển Tình tiếp tục định tâm cùng Vô Tình đánh cờ.

5. Chương 5

Thần Hầu phủ nằm ở hành lang phía đông hoàng cung, từ đó đi về phía Nam, rẽ vào phủ Thừa Tướng, hiệu thuốc bắc Phổ Tường, đi thẳng đến cầu Tuấn Nghĩa, phía Đông của con đường dẫn đến cầu chính là Khai Phong Phủ. Từ Khai Phong Phủ xuôi theo đường đi sáu trăm bước là Tây lâu, rẽ hướng tây tiếp tục đi qua Bảo Lộc Môn. Sau Bảo Lộc Môn đi thêm ba trăm bước có một cao lâu đại viện khí thế rộng rãi, chính là Kim Phong Tế Vũ Lâu danh tiếng lẫy lừng.

Cố Tích Triều còn cách Kim Phong Tế Vũ Lâu năm mươi thước thì ngừng lại, y nhú mày không nói lời nào, cảm thấy cực kỳ do dự. Cố Uyển Tình thấy y không đi nữa, liền nắm tay áo y kéo đi, nói: “Cố ca ca, đại nam nhân nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Chúng ta đã giao ước, nếu huynh chơi cờ thua muội phải cùng Thích Thiếu Thương đi Dương Châu, chuyện đã như vậy, huynh không thể đổi ý.”

“Ta nói cùng Thích Thiếu Thương đi Dương Châu thì sẽ đi Dương Châu, tuyệt không đổi ý.” Cố Tích Triều đi nhanh về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhưng trong lòng còn có chút vướng mắc.

Cố Uyển Tình nhìn Cố Tích Triều bộ dạng lộ vẻ miễn cưỡng, không khỏi mỉm cười, Cố ca ca thật sự là không được tự nhiên, huynh và hần đã đi đến nước này, còn che giấu cái gì nữa.

Lúc Cố Tích Triều đi vào Kim Phong Tế Vũ Lâu, trong lâu đang có một cảnh tượng kì lạ. Thích Thiếu Thương ngồi trên ghế lâu chủ nhìn Túc Hồng Lệ trước mặt, không biết nên nói cái gì, hần nợ võ lâm đệ nhất mỹ nhân này thật sự rất nhiều. Nhớ tới nàng ở Toái Vân Uyên chờ đợi năm năm ròng, kiên định không sợ thời gian hao mòn đi tuổi thanh xuân. Nhớ tới nàng thề muốn giết hần, vì hần mà luyện Thương Tâm Tiểu Tiễn, lại vì hần mà gặp bao khó khăn vất vả hết thảy cùng hần chạy trốn thiên lý truy sát. Nhớ tới nàng một mình xông vào Ngự Trì Tử bắt ly bất khí, nhớ tới... Nếu Túc Hồng Lệ có thể tới tìm hần sớm một ngày, có lẽ hần sẽ thực hiện ước hẹn. Thế nhưng, nàng đã tới quá muộn, bởi vì hần đã hiểu được hình bóng đã ăn sâu vào tâm trí hần rốt cuộc là ai. Người đó bạch sam thanh y, thân cao ngọc lập, trong gió đêm tà áo tung bay. Nếu y nói cười, như xuân phong phát liễu, khiến người ta vui vẻ rộn ràng, bão cát ở biên quan cũng trở nên tràn đầy sức sống; nếu y lạnh lùng ngạo nghễ, như giao long đằng không, khí phách quyết tuyệt, không thể không cảm thấy kính nể. Tích Triều, vì ngươi, cuối cùng ta chỉ có thể cô phụ Hồng Lệ.

“Hồng Lệ, thật có lỗi, ta...”

“Chàng không cần nói, ta biết chàng muốn nói gì.” Túc Hồng Lệ vội vàng cắt ngang lời nói của Thích Thiếu Thương, “Ta nghe nói chàng bị trúng độc, hiện tại thế nào?”

Thích Thiếu Thương biết Túc Hồng Lệ xưa nay quật cường, cũng không định giấu diếm: “Vô Tình cũng không có cách nào giải độc, ta đang muốn đi Dương Châu tìm Bạch Sầu Phi, có lẽ hần có cách.”

“Được, ta đi cùng chàng.” Túc Hồng Lệ đứng lên, “Chàng định đi hôm nay, đúng không? Ta ở ngoài cổng thành đợi, chàng có thể đến Lục Phiến Môn đón người chàng muốn đón.”

lắm, Phó cô nương không được phóng khoáng thoải mái như nàng.”

“Ta và Phó tỷ tỷ vốn không phải cùng một người, làm sao giống nhau được.” Cố Uyển Tình gật đầu cười cười nhìn Tức Hồng Lệ ngồi đối diện, “Hồng lệ tỷ tỷ thật là xinh đẹp, không hổ là vô lâm đệ nhất mỹ nhân.”

“Nét đẹp của Cố phu nhân mới là đệ nhất thiên hạ, ta bắt quá là nha đầu nơi sơn dã, làm sao so được với Cố phu nhân quý phái đoan trang.” Tức Hồng Lệ nhìn thẳng Cố Uyển Tình, nếu như nói Phó Văn Tình là hoa lan tịch mịch nơi sơn cốc, thì Cố Uyển Tình trước mắt là đoá mẫu đơn thời hoàng kim. Một người thanh lệ vô song, một người ung dung hoa lệ, người khác tuyệt sẽ không nhìn nhầm các nàng.

Cố Uyển Tình mỉm cười, “Tỷ muốn báo thù Cố ca ca sao?”

“Vô công ta không bằng hấn, báo thù không được.” Tức Hồng Lệ nhắm mắt lại, “Vốn trông cậy vào Thiếu Thương giết Cố Tích Triều, không ngờ tới bây giờ chàng vẫn không hề động thủ.”

“Nếu vô công của tỷ ngang ngửa Cố ca ca, tỷ sẽ báo thù sao?”

“Tất nhiên.” Tức Hồng Lệ khoe miệng khe khẽ, chẳng hề mở mắt, “Nhưng đây không phải là sự thật, vô công của ta đích xác không bằng Cố Tích Triều.”

“Vậy tỷ không nghĩ tới chuyện tìm kẻ khác giúp tỷ báo thù sao, ngoài Thich Thiếu Thương còn có rất nhiều người muốn giết Cố ca ca.”

“Ba năm rồi, ta không muốn sống vì người đã chết.” Tức Hồng Lệ mở mắt, cười cười, “Ta không phải Cố Tích Triều, ta không giàu đồ bìm leo (thấy người khác thất thế mà lán lướt).”

Cố Uyển Tình nghiêng đầu nhìn nàng, ngạc nhiên giống như nhìn một người quái gở.

Tức Hồng Lệ có chút kinh ngạc, “Nàng nhìn ta như vậy làm gì?”

“Mấy người hiệp nghĩa như các người thật sự rất giống như Cố ca ca nói, làm cho người ta khó hiểu.” Cố Uyển Tình trộm liếc Tức Hồng Lệ, vẫn nâng cằm ngồi trên rương mạ vàng, ánh mắt hướng về bên ngoài xe ngựa, “Hơn nữa, ta muốn biết, không sống vì người đã chết, đó là loại người gì.”

Tức Hồng Lệ nghe vậy nhún mày, Cố Uyển Tình chậm rãi nói thêm một câu: “Người cho dù không vì người đã chết mà sống, thường lại vì người còn sống mà sống.”

Tức Hồng Lệ không phải không có cảm giác như thế, nhưng nàng chưa từng nói ra rõ ràng như vậy. Khi Cố Uyển Tình nói những lời này, trước đó dường như đã cân nhắc ngàn vạn lần, giống như sau khi vùng vẫy trải qua vô số cực khổ, về sau đậm nhạt, tĩnh lặng nhìn ra chân lý, không vui không buồn, không yêu không hận. Cố Uyển Tình xem ra không phải người bình thường, Tức Hồng Lệ không nói thêm gì nữa, nhưng cũng lưu tâm nữ tử kì lạ này.

Bên trong xe ngựa không khí quỷ dị, bên ngoài xe ngựa cũng không khá hơn chút nào.

Mục Cừu Bình nắm dây cương, nhìn Cố Tích Triều phía trước đang lảo đảo, trong lòng sớm đã không vui. Đại đương gia cũng thật là, Vô Tình tổng bộ phái Cố Tích Triều đi theo, chẳng lẽ người không từ chối được sao. Vô Tình tổng bộ cũng không biết trời cao đất dày, dám để ma đầu Cố Tích Triều ra ngoài, không sợ y một đi không trở lại, lúc đó tìm không ra?

Thich Thiếu Thương vừa quay đầu lại liền thấy sắc mặt lão Bát vô cùng tức giận và ánh mắt trêu tức của Hách Liên Xuân Thủy, hẩn cười khổ một chút, giục ngựa chạy đến bên cạnh Cố Tích Triều, nói: “Sao phải thêm một cái xe ngựa, Hồng Lệ có thể cưỡi ngựa, không cần xe ngựa mà.”

“Người cho rằng Uyển Tình của ta giống vô lâm đệ nhất mỹ nữ của người lặn lội giang hồ năng đả năng sát à,” Cố Tích Triều trừng mắt liếc Thich Thiếu Thương, “Hơn nữa, Uyển Tình mang theo hai cái rương, không ngồi xe ngựa sao được.”

Thich Thiếu Thương quệt mũi, “Làm sao người quen biết Uyển Tình cô nương, chẳng lẽ người muốn đem nàng trở thành thể thân sao?”

“Đương nhiên không phải, thể tử của ta chỉ có một, Uyển Tình, ta chỉ xem nàng là muội muội.” Cố Tích Triều nhìn về phương xa, chậm rãi hồi tưởng chuyện y quen biết với Cố Uyển Tình, “Hai năm trước, ta vẫn

còn điên loạn, Thiết Thủ không dám để ta đi ra ngoài, sợ ta ai cũng nhìn thành Văn Tình. Thế nhưng, ngày đó ta lợi dụng hấn sơ hở chạy ra ngoài, ngay tại nơi ta tròng tử mai nghệ khi xưa đã gặp nàng. Khi đó, ta thật sự xem nàng là Văn Tình, nắm tay nàng không buông, cả Thiết Thủ cũng không có cách nào tách chúng ta ra. Vì thế, nàng đã bị ta mang về Tích Tình Tiểu Cư. May mà, nàng y thuật cao siêu, chăm sóc cho ta dần thoát khỏi điên loạn. Ta hỏi nàng tên gì, nàng không nói, ta đành gọi nàng là Uyển Tình, cũng để nàng theo họ ta.”

Thích Thiếu Thương nghe nói vậy, trong lòng nhẹ nhõm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại nhớ đến vấn đề khiến hấn vạn phần dễ tâm, “Vậy, tại sao Vô Tình lại gọi Uyển Tình cô nương là Cố phu nhân?”

“Thích Thiếu Thương, người thực để ý vấn đề này sao?” Cố Tích Triều lườm Thích Thiếu Thương, người này ngay từ đầu dường như đặc biệt nhạy cảm với ba chữ “Cố phu nhân”, tuy rằng rất kỳ quái, Cố Tích Triều vẫn giải thích cho Thích Thiếu Thương nghe, “Uyển Tình tuy rằng không chịu nói thân thế của nàng, nhưng người hấn có thể nhìn ra gia đình nàng thuộc hàng phi phú tức quý, một tiểu thư danh môn khuê tú lại ở chung với một nam nhân, sớm hay muộn sẽ gây chuyện thị phi. Bản thân ta thì không sao, nhưng lại lo lắng cho thanh danh của nàng, nên mới tuyên bố với người ngoài rằng Uyển Tình là thê tử của ta. Vô Tình bọn họ đều biết nội tình, chẳng qua đã thành thói quen, Vô Tình lười sửa lại mà thôi, người đừng loạn tưởng.”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, chỉ cần không phải thật sự Cố phu nhân là tốt rồi, “Uyển Tình cô nương với Bạch Sầu Phi quan hệ thế nào, bọn họ giống như rất quen thuộc?”

“Uyển Tình đã cứu Bạch Sầu Phi một mạng, hơn nữa không biết vì sao Bạch Sầu Phi thực thích nàng. Trâm cài trên đầu Uyển Tình do đích thân Bạch Sầu Phi làm, là ám khí cực kì lợi hại, đáng giá ngàn vàng, Bạch Sầu Phi không chút do dự cho Uyển Tình mười cây trâm.” Cố Tích Triều thở dài, nhớ tới nam nhân kia luôn kiệt ngạo tàn nhẫn lại dễ tâm đến một cô nương mảnh mai, thật không biết là tốt hay xấu. Bạch Sầu Phi, không phải cũng yêu thương Uyển Tình như muội muội chứ?

Hách Liên Xuân Thủy đi sau Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều, neho mắt nhìn hai người hạ giọng trò chuyện, hấn hưng trí sờ sờ cằm, “Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều quan hệ dường như không giống như trên giang hồ đồn đại, xem ra hai người ở chung rất tốt, không có một phân giống với tử địch không đội trời chung a.”

Cố Tích Triều không biết vừa nói gì đó, Thích Thiếu Thương sắc mặt ngay lập tức đang u ám chuyển sang tươi tắn, cười hì hì kể sát Cố Tích Triều, lời nói nhẹ nhàng cùng y chuyện trò. Không đúng, thật sự rất không bình thường, Hách Liên Xuân Thủy dám thề với trời đất, vẻ mặt của Thích Thiếu Thương như thiếu niên đối mặt với ý trung nhân, lúc mâu thuẫn, khi lo âu, rồi vui sướng. Chẳng lẽ, là thể nhân đã hiểu lầm, Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều căn bản không phải địch nhân, mà là tình nhân?

Hách Liên Xuân Thủy cả kinh, mở to hai mắt, không thể tin vào phỏng đoán của chính mình. Nếu hấn đoán đúng, vậy ba năm trước Cố Tích Triều thiên lý truy sát Thích Thiếu Thương rốt cuộc là vì cái gì, không phải là vợ chồng son cãi nhau đó chứ?

Một đôi bàn tay thon dài trắng nõn buông mình, Cố Uyển Tình rũ mi, vừa rồi thần sắc của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều và Hách Liên Xuân Thủy đều lọt vào mắt nàng. Đôi môi đỏ mọng cong lên khó lường, vừa mới bắt đầu đã có người nghi ngờ rồi, Cố ca ca, xem ra huynh chạy không thoát.

6. Chương 6

Lúc chờ lên thuyền, một xe ba ngựa nhất tề đứng ở bến Hán Thủy. Con thuyền đang đợi ở bến, vài người tắm rửa thay y phục một chút, trừ hai cái rượu mạ vàng của Cố Uyển Tình ra thì cũng không có gì phiền hà đáng nói cả. Thuyền nhỏ rương to, chèn ép đến nỗi người lái thuyền cũng phải cau mày, nghĩ thầm, cô nương nhà ai xuất giá, phải mang theo cả đồng đồ đạc, thật khổ!

Mũi thuyền rẽ sóng xuôi theo dòng sông, chỉ cần hai ba ngày này không có chuyện gì xảy ra thì có thể đến Dương Châu nhanh thôi. Nhưng thuyền vừa đi được mười dặm, Thích Thiều Thương đã phát hiện trên bờ có người theo dõi.

“Tích Triều,” Thích Thiều Thương không hề khách khí, gọi thẳng tên y, “Phía trước là nhánh sông khá quanh co khúc khuỷu.” Thích Thiều Thương chỉ nói bóng nói gió, nhưng Cố Tích Triều ngay lập tức hiểu được, y khoanh tay đứng ở đầu thuyền, gió thổi tà thanh sam tung bay, “Trên bờ tổng cộng có ba tốp hai mươi bốn người, võ công không quá lợi hại, nhưng có thể biết bơi.”

“Các người ai có thể xuống nước?” Hách Liên Xuân Thủy chêm vào một câu, “Ta nói trước, ta bơi rất tệ đó.”

Cố Tích Triều đang bắt đầu nhìn quanh thuyền, nghĩ cách đối phó nếu đáy thuyền bị đục, nghe Hách Liên Xuân Thủy nói vậy, nhú mày, “Miễn cưỡng cũng có thể, không chết đuối được.”

Nghe khẩu khí của Cố Tích Triều, muốn y xuống nước lại mang theo một người nữa, chắc chắn không được, Thích Thiều Thương cũng bắt đầu nhú mày, “Ta có thể bơi, mang theo một người cũng được, nhưng không biết Hồng Lệ và Uyển Tình cô nương thế nào?”

Cố Tích Triều cười khổ, “Uyển Tình không biết võ công, xuống nước không được, còn võ lâm đệ nhất mỹ nữ của người, người tự đi hỏi nàng đi.”

“Vậy bỏ thuyền không khả thi, mấy người chúng ta phải bảo vệ thuyền.” Thích Thiều Thương thở dài, “Tích Triều thủ ở đầu thuyền, Tiểu Yêu thủ ở đuôi thuyền, Hồng Lệ bảo hộ Uyển Tình cô nương, ta và lão Bát xuống nước hộ thuyền, mọi người phải cẩn thận.”

“Lão Bát, xuống nước!” Thích Thiều Thương trầm giọng quát khê, khúc quanh sắp tới, phía trước đã có thể nhìn rõ người ngựa dàn trên hai mé sông. Lúc hấn vừa quát, hàng loạt trường tiễn chầm lửa xé gió lao tới.

Cố Tích Triều dùng sức làm căng buồm lên để chắn. Buồm vừa to vừa dày, nội lực của y xuyên qua buồm, kinh phong chấn động, trường tiễn đâm vào đều rơi xuống sông. Ngăn được loạt tiễn vừa rồi, Cố Tích Triều lại thoáng nhìn thấy trong nước có bóng đen, quả nhiên là có người đến đục thuyền, xem ra có lẽ hơn mười người, Thích Thiều Thương làm sao ngăn nổi từng ấy tên đây? Cố Tích Triều trầm mặc không lên tiếng, nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút loạn, dăm dăm chú ý động tĩnh trên mặt nước.

Hách Liên Xuân Thủy ở đuôi thuyền chiến đấu kịch liệt. Khi trường tiễn phóng ra, có hai người men theo bờ biển thừa dịp xông lên chiếm thuyền. Võ công không kém, nhưng so với Hách Liên Xuân Thủy vẫn còn cách quá xa, tiếp hai mươi chiêu thắng bại đã phân. Trong mạn thuyền, Túc Hồng Lệ nắm chặt Thương Tâm Tiểu Tiễn trong tay, liên tục nhìn ra ngoài. Cố Uyển Tình ngồi trên giường lại trấn định phi thường, khóe môi vẫn mỉm cười, giống như đang ngồi trong trà thất đạm nhiên thưởng trà vậy.

“Soạt” một tiếng, Thích Thiều Thương trồi lên mặt sông. Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, dù có là Cửu Hiện Thần Long thì hô hấp cũng đã bắt đầu đứt đoạn gấp gáp, hấn bơi đến bên mép thuyền nơi Cố Tích Triều đang trấn, nói: “Không được, quá nhiều người, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lúc này thuyền cách bãi cát đã rất gần, người ngựa trên đó lúc nào cũng có thể nhất loạt xông lên, tình hình nhất định không xong.

Đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc ấy, Cố Uyển Tình đột nhiên xuất hiện ở đầu thuyền, khẽ cười nói: “Các vị ca ca tỷ tỷ, thúc thúc thẩm thẩm, thật xin lỗi, mạng của chúng ta không thể cứ giao cho các người như vậy được.” Theo tiếng cười yếu đuối kia, trên bầu trời chợt lóe ngân quang, người trên bờ cát la “A” một tiếng, mọi người trên thuyền nhìn theo — những kẻ đang có ý đồ lên cướp thuyền kia đều rơi xuống. Thích Thiều Thương giương mắt nhìn kỹ, trên người những kẻ đó có tia sáng lấp lóe, là ngân châm.

Huynh đệ của mình đột nhiên bị tập kích, khiến những kẻ khác trên bờ cát ngẩn ngơ. Con thuyền đang lâm vào nguy hiểm, tình thế bỗng nhiên lại đảo ngược.

Trên thuyền, mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lập tức nhìn sang Cố Uyển Tình mảnh mai yếu điệu, Túc Hồng Lệ nói: “Xem ra Cố phu nhân không cần ta bảo hộ. Nhưng mà vì sao tới giờ nàng mới ra tay?”

Cố Uyển Tình ung dung mỉm cười, giơ hai tay lên, năm ngón tay mảnh khảnh mở ra, dưới ánh mặt trời, trong móng tay ngân quang chét chóc quỷ dị lóe lên. Thích Thiều Thương liếc mắt một cái lập tức nhận ra,

“A” một tiếng, “Bách Quỷ Tang Hồn!”

Cố Uyển Tình nhướng nhướng mày, vẻ mặt thập phần khoái chí, “A, Thích đại hiệp nhân lực thật cao cường, đích thực là Bách Quỷ Tang Hồn đấy.”

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều hai mặt nhìn nhau. “Bách Quỷ Tang Hồn” là ky hoàng ám khí mấy chục năm trước trong truyền thuyết. Ám khí kia được chế tác vô cùng tinh xảo, bám vào phía trên móng tay. Hàn Ngọc Sở chế móng tay giả có thể giấu được ba mươi mai ngân châm. Nghe đồn “Bách Quỷ Tang Hồn” lợi hại ở chỗ, trong châm có chứa kịch độc, nếu phối hợp với thủ pháp phóng châm bí truyền, không ai có thể đề phòng.

“Bạch Sầu Phi cho muội thứ đồ chơi này, chắc hẳn cũng đã dạy cho muội thủ pháp bí truyền rồi?” Cố Tích Triều nắm lấy tay Cố Uyển Tình nhìn chăm chú, “Lúc sử dụng châm, chính mình có bị thương không? Uyển Tình, sau này ngàn vạn lần đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Thích Thiếu Thương thấy Cố Tích Triều ngoài an nguy của Cố Uyển Tình ra không để ý đến ai khác, trong lòng bỗng có cảm giác buồn bực. Bản thân hắn trong lòng y, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể so với thê tử của y, bất luận là Phó Văn Tình hay Cố Uyển Tình đi chăng nữa.

Tức Hồng Lệ lại luôn nhìn Thích Thiếu Thương, thần sắc buồn bã thất vọng của hắn khiến nàng cảm nhận được chính mình đã vĩnh viễn mất đi nam tử vì nàng mà rời Lôi gia trang. Lúc nàng đang xuất thần, bên tai truyền đến thanh âm của Hách Liên Xuân Thủy: “Hồng Lệ, có một số việc không thể cưỡng cầu, bất luận thế nào, ta đều không hy vọng nàng sẽ bị thương tổn.” Tức Hồng Lệ tùy tiện gật đầu, nhưng trong lòng nàng lại rối bời vì những lời này của Hách Liên Xuân Thủy, Hách Liên dường như có ý gì đó.

“Tích Triều! Phía trước... Phía trước có thuyền muốn va vào chúng ta!” Không muốn nhìn đến Cố Tích Triều và Uyển Tình nùng tình mật ý, Thích Thiếu Thương quay đầu, đột nhiên biến sắc nhìn về phía đầu thuyền, “Là một chiếc thuyền lớn, đang núp sau bụi cỏ lau ven sông, xem ra đã sớm mưu tính trước.”

“Bên trái cũng có.” Cố Tích Triều đứng ở mép thuyền nhìn qua, “Ước chừng là khoái thuyền cỡ trung, có thể đạt đến tốc độ kinh người, thân thuyền hẹp dài rẽ nước rất nhanh.”

“Sao có thể như vậy,” Mục Cừ Bình chỉ chỉ phía sau đuôi thuyền cách đó không xa, “Chỗ đó có một đoàn gì đó màu đen, không phải cũng là thuyền chứ?”

Hách Liên Xuân Thủy cười cười chỉ bên phải, “Ta rất muốn lừa người gạt mình, nhưng bên kia cũng có một con thuyền.”

Phe ta đang bị địch bao vây tứ phía, mép thuyền bị ép kêu “răng rắc”, boong thuyền lay động kịch liệt. Cố Tích Triều đang đứng bên mép thuyền, nước sông ào ào dậy sóng, một bên tay áo y ướt sũng rồi.

“Ai da, thực xin lỗi.” Con thuyền đang ép mép thuyền của bọn họ, chính là khoái thuyền hẹp dài mà Cố Tích Triều đã nhìn thấy. Ánh lửa chột lóe, bốn chiến thuyền bao vây thuyền bọn họ ở chính giữa, trên chiến thuyền kia, một tiểu cô nương đáng yêu đứng hiên ngang nói, “Như Cơ phu nhân, ca ca có hai má lúm đồng tiền kia chính là Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương?”

Một người vén tấm màn ở khoang thuyền, trong tay phe phẩy quạt tròn bằng vải mỏng, y phục thướt tha chạm đất đi ra, “Tiễn Kiếm, sáng sớm ta đã dạy ngươi, lớn hơn ngươi năm tuổi phải gọi thúc thúc mà. Cửu Hiện Thần Long danh chấn giang hồ, ngươi gọi ca ca cái gì, phải gọi thúc thúc.”

Tiểu cô nương gật gật đầu, “Ta biết rồi, Cửu Hiện Thần Long gọi thúc thúc, còn ca ca thật xinh đẹp bên cạnh,” nàng chỉ chỉ Cố Tích Triều đứng trên mép thuyền, “Gọi là ca ca, đúng không?”

Hách Liên Xuân Thủy cười ghen, nghĩ thầm hai nữ nhân này nói chuyện thực ác, từng chữ từng chữ khoan vào đầu người khác giống hệt Cố Tích Triều. Gọi Thích Thiếu Thương là thúc thúc, lại gọi Cố Tích Triều là ca ca, không biết Thích Thiếu Thương đã giận đến đâu bốc khói chưa?!

“Không sai, Tiễn Kiếm cuối cùng cũng nhớ rồi.” Nữ tử một thân váy dài đỏ rực như lửa, tay áo lớn kỳ lạ, bả vai nhỏ nhắn gầy yếu, làn da trên xương quai xanh non mịn. Ánh lửa thấp thoáng trên thuyền rọi lên gương mặt đẹp đến kỳ dị, da thịt trắng nõn trơn mềm của nàng, dung mạo diễm lệ như thủy tiên nhiễm huyết, so với võ lâm đệ nhất mỹ nữ nữ Tức Hồng Lệ nếu không ngang ngửa thì chắc chắn cũng phải hơn một bậc.

“Các vị đại ca đại tỷ, hôm nay các người chỉ cần giết chết một người trên thuyền, Như Cơ phu nhân sẽ giải độc cho các người, từ nay về sau các người có thể qua lại với chúng ta. Đây là cơ hội ngàn năm có một, các người cần phải cố gắng hết sức a.” Tiểu cô nương tên Tiểu Kiếm ngồi trên đầu thuyền, vỗ tay, cười hì hì nói.

Như Cơ phu nhân cắn môi mỉm cười, mọi người đều sững sờ. Một nụ cười yên nhiên khuynh quốc khuynh thành, có thể khiến anh hùng cúi đầu, biến thần giữ của thành kẻ nghèo hèn, có thể đem chuyện thị phi đổi trắng thay đen, mỹ nhân thác loạn. Thích Thiệu Thương cảm khái, hẳn đến bây giờ vẫn chưa từng thấy qua người nào đẹp hơn vị phu nhân này, chỉ là nụ cười của nàng sao lại quá quen thuộc, dường như hắn đã gặp ở nơi nào rồi.

“Thích Thiệu Thương, xem ra chúng ta cần phải cướp thuyền.” Hách Liên Xuân Thủy đứng bên cạnh Thích Thiệu Thương, truyền âm nói, “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta chia làm hai đường, ta và người nếu có một người có thể cướp thuyền phá vây, người còn lại trở về kinh thành báo tin.”

Thích Thiệu Thương gật gù đầu, rồi đột nhiên một tiếng hét dài rung trời vang lên, thanh truyền tứ phương, “Yêu ma càn quấy! Trước hết rút kiếm ra đánh rồi nói sau! Cẩn thận Thích mỗ tổn thương tính mạng của Như Cơ phu nhân, đến lúc đó các người có muốn khóc cũng không kịp!”

Tiếng quát này như châm một thùng thuốc nổ, từ bốn chiến thuyền, vô số thân ảnh nhảy xuống. Ánh đao lóe ra, bóng kiếm bay tán loạn, hai bên từng chiêu ngoan độc xuống tay không chút lưu tình. Trên thuyền hỗn loạn, tiếng chém giết vang xa vài dặm, chỉ có Cổ Tích Triều đang che chở cho Cổ Uyển Tình vẫn đứng trên thuyền thờ ơ lạnh nhạt.

Như Cơ phu nhân ngồi trên ghế khắc từ gỗ liễu, ung dung lay động quạt tròn, nhìn chiến cuộc trước mặt, thần nhiên như không biết người bên ngoài đang vì nàng mà đổ máu. Đột nhiên, ánh mắt nàng bị thu hút bởi thanh sam thư sinh lạnh lùng đang đứng trên thuyền bên kia. Như Cơ phu nhân nhìn y, cái nhìn mang đầy thâm ý, người bên ngoài đang chém giết, chỉ có y ôm một nữ tử đứng trên thuyền, phong thái rất có vẻ ‘sống chết mặc bay’. Nhìn một hồi, nàng hứng thú nói: “Nếu người muốn xem cuộc vui, qua bên này đi, bên này nhìn rõ hơn.”

Cổ Tích Triều khẽ cười, nắm tay Cổ Uyển Tình đi qua thuyền Như Cơ phu nhân, kéo ra hai ghế để y cùng Cổ Uyển Tình ngồi xuống. Thoạt nhìn tâm tình rất tốt, cười với Như Cơ phu nhân, cùng nhau nhìn chiến cuộc trên con thuyền đối diện.

“Nha đầu kia đang gặp nguy hiểm, ta đoán nàng không đến ba mươi chiêu sau sẽ bị người của ta một đao chém thành hai mảnh.” Như Cơ phu nhân phe phẩy quạt tròn, “Hai người các người không giúp sao? Nếu không ai hỗ trợ, nàng thật sự sẽ chết.”

“Hỗ trợ?” Cổ Tích Triều hưng trí dạt dào nhìn chiến cuộc trước mặt, “Cảnh náo nhiệt chỉ nên xem thôi, bản thân lao vào để người khác xem sẽ không hay. Hơn nữa, Thích Thiệu Thương luôn miệng nói cái gì hiệp nghĩa, hẳn là chết, cũng sẽ không để Tức Hồng Lệ bị người chém chết.”

Như Cơ phu nhân cười khê, tiếng cười khiến người người hồn xiêu phách lạc, “Sao ta dường như lại nghe thấy có oán niệm a, người không sợ Thích Thiệu Thương bị thương sao?”

Cổ Tích Triều lắc đầu, tay chỉ Thích Thiệu Thương đang tựa lưng vào Hách Liên Xuân Thủy mà đứng, “Bọn họ nếu bị thương, không thể trách người khác lợi hại, chỉ có thể tự trách mình kém cỏi. Huống chi, hẳn bị ta thiên lý truy sát còn không chết, sao có thể chết ở đây?”

Như Cơ phu nhân liếc y một cái, ánh mắt tràn ngập ý cười, ôn nhu nói: “Thật là một đứa nhỏ kỳ quái.”

“Phu nhân...” Cổ Tích Triều đột nhiên nghiêng người lấy quạt tròn của Như Cơ phu nhân che miệng, nói thầm với nàng mấy câu.

Như Cơ phu nhân nghe xong phì cười, cắn môi nói: “Đương nhiên.”

Cổ Tích Triều lại tiếp tục dùng quạt che khuất mặt, khê nói với nàng.

Như Cơ phu nhân nghĩ nghĩ, gật gù đầu, “Nếu là ta, ta sẽ làm vậy, người sẽ không làm thế?”

Cổ Tích Triều tiếp tục ghét tai nàng nói nhỏ.

Như Cơ phu nhân rút quạt về, mỉm cười nhìn Cố Tích Triều, “Ta không tin các người đơn giản như vậy.”

Trên thuyền, Thích Thiệu Thương và Hách Liên Xuân Thủy đang tựa vào nhau, Thích Thiệu Thương vừa mới đoạt được loan nguyệt đao, Hách Liên Xuân Thủy cũng khó khăn lắm mới một thương đẩy lui kẻ thù. Khóe mắt lướt qua, trầm giọng nói: “Tiểu Yêu, chúng ta nhanh chóng tìm cách phá vòng vây.”

Hách Liên Xuân Thủy chưa kịp trả lời, bất chợt lùi lại, “đang” một tiếng, hắc đồ nhát kiếm suýt làm vô lâm đệ nhất mỹ nhân Túc Hồng Lệ hương tiêu ngọc vẫn, tiếp theo đẩy Túc Hồng Lệ cho Thích Thiệu Thương phía sau, mới đáp: “Ta nghĩ cách! Người bảo vệ Hồng Lệ.”

Vừa dứt lời, bên mép thuyền lờ lững một tiếng hét thất thanh, Mục Cừ Bình một người một trường thương đơn độc đối địch, lui về phía sau bị vấp vào binh khí trên mặt đất, trong phút chốc vô vàn đao kiếm bao vây đánh xuống, thoáng nhìn thì chính là thế cục lưỡng bại câu thương. “Lão Bát!” Thích Thiệu Thương rút loan đao vừa đoạt được phóng ra, hắc y nam tử đang vây đánh Mục Cừ Bình bị một đao xuyên tim mà chết. Mục Cừ Bình vừa định phản thủ, lại có hai đao một kiếm chém xuống. “Phịch” một tiếng, Mục Cừ Bình ngã xuống, lòng bàn tay nứt toác, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Đến lúc này, Hách Liên Xuân Thủy vội đoạt kiếm vung lên, ngăn hơn mười người đang vây đánh xung quanh, mới kéo được Mục Cừ Bình về. Thích Thiệu Thương trong mắt tràn đầy lửa giận, bỗng nhiên hét to một tiếng, Nghịch Thủy Hàn kiếm lóe ngân quang lạnh lẽo, lập tức chém chết mười lăm hắc y nhân! Trên thuyền, máu tươi văng khắp nơi, từng khúc chân tay bị chém rơi tung tóe, máu cũng chảy thành dòng trơn trượt. Thích Thiệu Thương một kiếm cướp đi mười lăm mạng, sau khi giết địch ngừng kiếm thở dốc, trên người đầm máu, không biết có bị thương hay không.

Tiểu cô nương ở thuyền bên trái thản nhiên cười, “Hay cho Thích Thiệu Thương, Cừu Hiện Thần Long quả nhiên danh bất hư truyền.” Lời nói ôn hòa, nhưng roi da uốn quanh như rắn rết xẹt qua chớp mũi y, tỏa ra một mùi hương nhẹ, trên roi có độc!

“Nhiều máu quá.” Như Cơ phu nhân cảm khái, nàng đứng lên, quạt tròn phe phẩy mang theo gió lộng, áo lụa khê pháp phối, “Người thật sự không giúp?” Nàng ôn nhu hỏi Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều nhìn Như Cơ phu nhân không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn bầu trời đêm.

Ở thuyền bên kia, Thích Thiệu Thương và Hách Liên Xuân Thủy máu nhuộm đầy người, mồ hôi rịn ra từng giọt. Kẻ thù ừn ừ kéo tới, mà Túc Hồng Lệ và Mục Cừ Bình đều bị thương, hơn nữa, Mục Cừ Bình vết thương không nhẹ. Cứ như vậy, võ công có cao cường đến đâu cũng sẽ kiệt lực. Thuyền liên lục lắc lư, cơ hồ sắp chìm. Cố Tích Triều cứ nhiên lại ngồi trên thuyền Như Cơ phu nhân chuyện trò vui vẻ, Thích Thiệu Thương trong lòng phần uất phát cuồng, đau xót khôn kể! Nếu vừa rồi Cố Tích Triều ra tay tương trợ, bọn họ sẽ không thê thảm như vậy. Thế nhưng người kia lại xem như sự việc không liên quan đến mình, ung dung thong thả uống trà hàn huyên với kẻ thù. Cố Tích Triều, rốt cuộc người muốn làm gì, vì sao lại đối xử với ta như vậy? Ta tin người hết lần này tới lần khác, nhưng người...

Thích Thiệu Thương khí huyết sôi trào trong lồng ngực, tay nắm Nghịch Thủy Hàn run rẩy từng trận, đột nhiên có tiếng rầm rầm dưới chân, boong thuyền đột nhiên vỡ ra. Hắn vốn định nhảy lên, nhưng kẻ thù nhanh tay đâm tới một đao, khiến hắn mất cân bằng ngã xuống nước.

Nước sông tràn vào thuyền, con thuyền của đám người Thích Thiệu Thương bị bao vây tứ phía, cuối cùng đã chìm xuống đáy sông Hán Thủy. Vô số người trên thuyền ngụp lặn trong dòng nước. Thích Thiệu Thương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Nhiều kẻ tay vẫn cầm kiếm chém giết lung tung trong nước. Hắn dù giỏi bơi lội, nhưng lúc này khí lực đã không còn, chỉ có thể cố vùng vẫy nổi lên. Đột nhiên trên người cảm thấy đau đớn, không biết kẻ nào ám toán đã đâm hắn một kiếm, tâm trí một mảnh mờ mịt.

“Thích Thiệu Thương!” Trong mơ màng, hắn như nghe thấy Cố Tích Triều gọi tên hắn. Điều này cũng có thể xảy ra sao? Người nọ còn đang ở trên thuyền của địch nhân uống trà hàn huyên, Thích Thiệu Thương hẳn lần này rốt cuộc đã chết, người nọ hẳn sẽ rất cao hứng đi!

“Thích Thiệu Thương, người sao rồi? Người cử động một chút cho ta, ta bơi không tốt, cố lắm mới cứu được người, người đừng như vậy có được không?!” Thanh âm người nọ vang lên liên tục bên tai Thích Thiệu Thương, nhưng hắn vẫn không phản ứng, dần dần thanh âm kia thấp thoáng chút lo lắng, bối rối, rồi dần

ngập thương tâm, “Thiếu Thương, Thiếu Thương, người cử động đi. Người bị ta thiên lý truy sát không chết, sao có thể, sao có thể...”

Tích Triều thương tâm? Thích Thiếu Thương hoảng hốt trong tiềm thức cử động chân tay, nhưng thân người vẫn không ngừng chìm xuống. Trên môi hần bỗng nhiên ẩm áp, có một bờ môi như cánh hoa dán chặt lên đó, chậm rãi truyền khí cho hần. Thích Thiếu Thương thoáng mở mắt, thấy gương mặt Cố Tích Triều gần trong gang tấc, cho dù ở dưới nước cũng có thể thấy nét ửng hồng.

Một đôi tay kéo được Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều lên boong thuyền, Thích Thiếu Thương trước khi hôn mê ngẩng đầu nhìn, trước mắt là hai người, một tiêu sái kiệt ngạo, một tuấn nhã lạnh lùng —— rõ ràng là Phương Ứng Khán và Vô Tình, hai người bọn họ sao lại ở chỗ này?

Thản nhiên nhìn hai người đang hôn mê, Phương Ứng Khán tay nâng cằm Vô Tình, cúi người khẽ nói vào tai y: “Người nói, nếu ta cứu bọn họ, người sẽ đáp ứng ta chuyện kia, còn nhớ không?”

“Lời nói ra rồi ta tất nhớ rõ, “Vô Tình vẻ mặt thường xuyên lạnh lùng, giờ lại ửng hồng, y đẩy tay Phương Ứng Khán ra, “Hiện tại, người gọi người đem hai người bọn họ vào trong, ta muốn xem vết thương của họ.”

Phương Ứng Khán nhìn bóng dáng Vô Tình rời xa, hạ giọng phân phó cho người hầu vài câu, đoạn phe phẩy chiết phiến, vẻ mặt đặc ý đuổi theo Vô Tình.

Đội người hầu đem Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều vào khoang thuyền, một đôi giày thêu hồng nhạt nhẹ nhàng xuất hiện đúng nơi Phương Ứng Khán đứng ban đầu, sau đó một con chim ưng bay vào vùng trời thăm thẳm.

7. Chương 7

Lúc Thích Thiếu Thương tỉnh lại, đập vào trong mắt là một căn phòng sạch sẽ, còn có một người hần nhớ thương thật lâu. Cố Tích Triều nằm bên cạnh hần, trên cổ cao cao nhỏ nhắn đeo một chiếc túi vải thêu tinh xảo, thanh sam được thay bằng xiêm y màu đỏ sẫm, ánh lên da thịt như ngọc khiến hần thấy mà ngẩn ngơ.

Thích Thiếu Thương bỗng nhiên chống tay muốn ngồi dậy, tại sao hần lại ở chỗ này? Thuyền của bọn họ không phải đã chìm sao? Lúc ngồi dậy chỉ cảm thấy thắt lưng truyền đến một trận đau đớn, hần mới giật mình nhớ lại lúc đó trong nước bị một kiếm đâm vào sâu ba tấc, suýt nữa đã lấy mạng hần. Thích Thiếu Thương xoa thái dương, dựa vào chút ấn tượng trước khi hôn mê, hình như người tới cứu bọn hần là Phương Ứng Khán và Vô Tình.

“Các người bị thương không nhẹ, đừng lộn xộn.” Vô Tình ngồi trên ghế uống trà, quạt giấy “ba” một tiếng đánh lên người Thích Thiếu Thương đang định ngồi dậy, “Khó khăn lắm ta mới gọi được hồn hai người từ phủ Diêm vương về, Thích Thiếu Thương, người đừng gây thêm phiền phức cho ta.”

“Tích Triều thế nào rồi, vì sao còn chưa tỉnh?” Thích Thiếu Thương yếu ớt hỏi.

“Cố Tích Triều bơi không tốt, lại muốn cứu người, uống quá nhiều nước. Hơn nữa ở dưới nước bị đâm phải mấy đao, ta mới cho y uống thuốc, hiện tại hình như hơi sốt, e rằng không tỉnh ngay được.”

“Người và Phương Ứng Khán sao lại ở chỗ này?” Thích Thiếu Thương lại hỏi. Hần không nói cho Vô Tình đường đi của họ, theo lý thuyết Vô Tình không thể biết họ đang ở đâu mới đúng.

Vô Tình trong mắt hiện lên thần sắc tán dương, “Là Cố phu nhân viết thư cho ta, báo cho ta lộ tuyến và tình hình của các người.”

“Cố Uyển Tình là người của người?” Thích Thiếu Thương tròng mắt, “Vậy, nàng xuất hiện bên cạnh Cố Tích Triều cũng là do người an bài? Khó trách Thiết Thủ lại dễ dàng để một người lạ ở Tích Tình Tiểu Cư.”

Vô Tình không có ý kiến, mỉm cười, “Người chỉ nói đúng phân nửa, thân phận của Cố phu nhân không đơn giản như chúng ta tưởng đâu. Người ngẫm lại xem, một gia đình phú quý bình thường có thể nuôi dạy một nữ nhân xuất sắc như vậy sao?”

Thích Thiếu Thương bĩu môi, hỏi ngược lại: “Đúng rồi, nhóm người tập kích chúng ta đâu? Như Cố phu nhân kia hẳn sẽ không dễ dàng để các người mang chúng ta rời khỏi?”

“Tối hôm qua lúc thuyền chìm, Cố Tích Triều nhảy xuống nước cứu người, nhóm người kia vốn định dùng tiễn bắn chết các người,” Vô Tình ôn nhu nói, “Kết quả bị Như Cơ phu nhân một chưởng đánh ngã xuống nước, người trên bốn chiến thuyền toàn bộ rối loạn. Sau đó, Như Cơ phu nhân đích thân đưa Cố phu nhân lên thuyền của chúng ta, ý bảo chúng ta rời đi, xem ra nàng kịp thời thay đổi chủ ý.”

“Cốc cốc” hai tiếng, cửa mở, Tứ Hồng Lệ bưng hai chén thuốc đến, “Thiếu Thương, chàng tỉnh rồi, cảm giác ra sao?”

“Hồng Lệ, nàng vất vả rồi.” Thích Thiếu Thương gật gù đầu, “Thương thế của nàng thế nào?”

Tứ Hồng Lệ mỉm cười, “Chỉ bị thương ngoài da không đáng kể, nhưng lão Bát bị thương không nhẹ.” Nàng đưa chén thuốc cho Thích Thiếu Thương, “Chúng ta lúc này thương thế nghiêm trọng, hành trình đi Dương Châu trước mắt sẽ bị ngăn cản, thật không biết làm sao để tìm được Bạch Sầu Phi.”

“Cánh tay trái Tứ thành chủ bị thương,” Vô Tình nhấp một ngụm trà, “Hách Liên Xuân Thủy lực tiêu hao quá độ, Mục Cửu Bình lưng bị thương nghiêm trọng, thương thế của người cũng không nhẹ, Cố Tích Triều lại sốt cao chưa giảm.” Con người y phẳng lặng như nước hồ mùa thu, “Xem ra, cả chúng ta cũng phải đi Dương Châu rồi.”

Phương Ứng Khán ở đầu thuyền.

Vô Tình cũng ở đầu thuyền, mái tóc dài luôn được buộc lên nay xõa ra, mượt mà như thác nước đổ xuống lưng, bông bênh kỳ lạ. Mi liếc xéo, mắt phượng hẹp dài, đồng tử đen lầy sâu thẳm, ánh lên sắc huyền hoặc của bảo thạch. Mũi cao thẳng, môi đỏ tươi, da thịt trắng xanh, thế nhưng dưới ánh dương lại hài hòa, mỹ lệ động lòng người. Y khoác áo lông cừu mỏng, dưới thắt lưng phủ một tấm vải, lẳng lặng ngồi trên luân y.

Phương Ứng Khán trong lòng dâng lên cảm giác tiếc hận, một người tinh mỹ tuyệt luân như y, sao lại bị ông trời đối xử tàn nhẫn đến vậy? Hắn cầm chiếc lược gỗ đàn trong tay, nhẹ nhàng chải mái tóc dài, cảm nhận sự rung động của từng sợi tóc lướt qua đầu ngón tay.

Vô Tình mặc dù cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng y vẫn cảm giác được đôi tay Phương Ứng Khán khê lướt qua tai mình, sau đó lại vuốt ve vành tai. Trên mặt ửng ửng truyền đến hơi nóng, Vô Tình cắn chặt răng, y sớm biết Phương Ứng Khán sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội trêu chọc y mà!

“Vô Tình tổng bộ, người nói chải thế nào để búi tóc cho đẹp?” Phương Ứng Khán cúi đầu, ghé sát vào tai Vô Tình, thổi khí nói, “Không, dùng lựa cột tóc vẫn tốt hơn.”

Vô Tình nhắm mắt, hạ giọng nói: “Người xem rồi lo liệu đi, đừng lằng nhằng nữa, ta còn có chuyện muốn thương lượng với Thích Thiếu Thương bọn họ.”

“Được, Vô Tình tổng bộ đã nói vậy, Phương Ứng Khán há có thể bắt tòng chi lý sao?” Phương Ứng Khán tiếp tục đùa nghịch tóc Vô Tình, không hề có ý muốn buông tay.

Vô Tình trong lòng có chút chán nản, nhưng y xưa nay vốn lạnh lùng, không thêm nói nữa, nhắm mắt để mặc Phương Ứng Khán đùa nghịch với tóc mình.

Thích Thiếu Thương một mình một người tựa vào thành giường. Hắn vừa bảo Hồng Lệ đi chăm sóc Tiểu Yêu. Hắn biết Tiểu Yêu thích Hồng Lệ đã lâu rồi. Từ biên quan đuổi tới Hủy Nặc Thành, từ Hủy Nặc Thành một đường đến Biện Kinh, ba năm nay, ba năm hắn không ở bên Hồng Lệ, kẻ vai sát cánh cùng nàng chỉ có Tiểu Yêu.

Còn đang suy nghĩ tác hợp Hồng Lệ và Tiểu Yêu như thế nào, Thích Thiếu Thương bỗng cảm thấy hơi ấm truyền sang người, cúi đầu nhìn, thì ra Cố Tích Triều sợ lạnh đang nép vào người hắn. Y bào rộng quá mức, dây lưng buông lỏng, vai áo trễ xuống, lộ ra dáng người thon đẹp, cổ trắng nõn, xương quai xanh ẩn hiện thấp thoáng, gợi cảm mê người, bạch sam nổi bật trên y bào đỏ sẫm, khiến người ta sinh ra một loại nhục

cảm mãnh liệt. Chỉ nghe “ực” một tiếng, Thích Thiều Thương không tự chủ được nuốt nước bọt. Nhìn Cố Tích Triều như vậy, hắn không cách nào không nghĩ đến đêm đó... Đêm khuya tối đen như mực, xúc giác lại càng nhạy cảm hơn gấp bội, chạm vào da thịt trắng mịn, quanh quẩn bên tai tiếng thở dốc nhẹ nhàng... Mỗi lần nghĩ đến đây, thân thể hắn lại run lên kì lạ. Sống lâu như vậy, hắn đương nhiên hiểu rõ điều hắn muốn là gì, nhưng mà... Thích Thiều Thương cười khổ, đừng nói đáp ứng dục vọng, e rằng tình cảm của hắn, Tích Triều còn không đón nhận đi.

Vẫn nhịn không được, Thích Thiều Thương cúi người hôn lên lưng Cố Tích Triều, làm da nhẵn nhụi trắng nõn, hắn lưu luyến không thôi nhẹ nhàng nhắm nháp, hô hấp ngày càng dồn dập, hơi nóng phả lên người y. Cố Tích Triều từ trước đến nay chưa bao giờ ngủ sâu, y bị cảm giác cọ cọ ma sát làm tỉnh giấc, “Thích Thiều Thương! Người muốn làm gì!” Y ngồi bật dậy, cơn choáng váng ập đến, lại ngã xuống, Thích Thiều Thương vội ôm chầm lấy y, nhìn thần tình Cố Tích Triều không được tự nhiên, Thích Thiều Thương quyết định nói rõ ràng hết thảy: “Người nói gì với Như Cơ phu nhân, để nàng kịp thời thay đổi chủ ý không muốn lấy mạng chúng ta nữa?”

“Ta không thể nói cho người biết ta nói gì với Như Cơ phu nhân, bất quá,” trong ánh mắt Cố Tích Triều phảng phất nét ưu sầu nhàn nhạt, “Thích Thiều Thương, người chịu tin tưởng ta, tin ta với Như Cơ phu nhân không có thỏa thuận gì sao?”

Thích Thiều Thương thở dài, người này vẫn luôn đa nghi như vậy, luôn không tin người khác thật lòng thật dạ với y, “Tích Triều, ta tin, lúc nào cũng tin.”

“Vậy sao?” Cố Tích Triều lạnh lùng nhìn chằm chằm Thích Thiều Thương, sau đó hừ lạnh một tiếng, “Hừ, Thích Thiều Thương, người đừng nghĩ ta ngu ngốc, lúc ta ngồi trên thuyền Như Cơ phu nhân, người không nghi ngờ sao? Lúc người bị trúng độc ở yến tiệc Tiết Nguyên Tiêu, người không nghi ngờ sao? Lúc người bị tập kích trong rừng người không nghi ngờ sao? Thích Thiều Thương, người dám thề với trời, người chưa từng hoài nghi không?!” Khi Cố Tích Triều nói những lời cuối cùng này, trong thanh âm thương tâm và oán giận còn có tiếng nghiến răng khe khẽ.

Nghe vậy, Thích Thiều Thương không biết nên nói gì, hắn không thể phản bác, bởi hắn thật sự từng nghi ngờ Cố Tích Triều. Nhưng mà, người trước mặt, bên ngoài tàn nhẫn tuyệt tình, kỳ thực lại yếu đuối mỏng manh như vậy, khiến tim hắn từng trận co rút đau đớn. Tích Triều y cũng khát khao có được sự tin nhiệm của người khác, nhưng bình thường vì tâm cao khí ngạo mà giấu chặt trong lòng. Vì sao Tích Triều lại yêu thương Uyển Tình cô nương như vậy, hiện tại giấu lại, là bởi vì Uyển Tình cô nương toàn tâm toàn ý tin tưởng và thấu hiểu Tích Triều.

Cố Tích Triều thấy Thích Thiều Thương sững sờ ngây ngốc, trong lòng không khỏi chua xót, tên thổ phỉ này nói cái gì cũng tin, rốt cuộc lại... Trước mắt Cố Tích Triều hiện ra cảnh mùa đông năm ấy lúc y được mười một tuổi.

“Tích Triều, con phải nhớ kỹ, thế sự như đánh cờ, ngàn vạn lần không thể đi lệch một bước...” Gương mặt tuyệt mỹ hiện ra trước mắt Cố Tích Triều, thế nhưng nước mắt lại chảy dài, trong thê lương lại mang theo nét kiên nghị.

Vươn đôi tay nhỏ bé, nhưng làm thế nào cũng không thể với đến gương mặt đó, nước mắt, thê lương, tuyệt mỹ, dường như mơ hồ, thấp thoáng ẩn hiện, Cố Tích Triều nhất thời luống cuống, miệng nỉ non: “Mẫu thân, mẫu thân, người làm sao vậy?” Mẫu thân mọi khi vẫn phóng khoáng tiêu sái, sao nay lại lộ nét bi thương?

“... Dung nhan mỹ lệ thế nào cũng có một ngày biến thành hồng nhan bạch cốt, thế gian này, không có gì là vĩnh hằng, ái tình cũng chỉ giống như pháo hoa ban ngày. Về sau, không được tùy tiện tin tưởng người khác, lại càng không thể yêu người khác...”

“Mẫu thân, người đừng khóc...” Bàn tay nhỏ nhỏ cuối cùng đã chạm đến mặt mẫu thân, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nóng ẩm, Cố Tích Triều cười an ủi, “Con sau này tuyệt không dễ dàng tin tưởng người khác, mẫu thân đừng khóc nữa.”

Nữ tử tuyệt mỹ cuối cùng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Vi quân trầm túy hựu hà phương, chích phạ tửu tình đoạn nhân tràng*... Tích Triều, mẫu thân cho con dung mạo mà nữ tử trên thế gian đều khao khát, mẫu thân lại cho con tài năng học vấn mà nam tử trên thế gian đều ghen tị, nhưng từ nhỏ mẫu thân đã dạy con

lãnh đạm, dạy con vô tình, con có hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu thân không? Chỉ cần không yêu người, sẽ không thống khổ, chỉ cần không tin người, sẽ không thất vọng, chỉ cần vô tình, sẽ không thương tâm...” Thanh âm dần dần mờ nhạt, như sương khuya, như mây bụi, ngày càng mờ lung.

*Vì đáng quân vương ngại gì say túy lúy, chỉ sợ sau khi tỉnh rượu rồi, ruột gan đứt đoạn, đau đớn tâm can Nương... Tích Triều vẫn thương tâm, Tích Triều không làm theo lời mẹ, Tích Triều trao tình yêu đầu đời cho Văn Tình, sau đó lại...

“Tích Triều, Tích Triều.” Cổ Tích Triều thần sắc hoảng loạn khiến Thích Thiệu Thương kinh sợ, hấn lay mạnh thân người Cổ Tích Triều, “Tích Triều, người nghe ta nói, ta thừa nhận lúc trước có hoài nghi người. Nhưng mà, sau này sẽ không như thế nữa, Tích Triều, tuy rằng ta không thấu hiểu nỗi khổ tâm của người như Uyển Tình cô nương, nhưng chúng ta là tri âm, không phải sao?” Thích Thiệu Thương nhẹ nhàng thở dài, ôm lấy Cổ Tích Triều, đồng thời cúi đầu hôn bờ môi đỏ mọng vẫn hồng hây khiến hấn nhưng nhớ không thôi.

Cổ Tích Triều còn chưa kịp phản ứng, sau cổ đã bị một lực đạo truyền tới, ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt thâm thúy, bên trong ẩn chứa tầng tầng tương tư, từng đợt nhu tình. Đang lúc kinh ngạc, cảm giác ướt át đã ở bên miệng, như môi răng cắn bó, triền miên, trần trọc.

“Tích Triều, ta tin người.” Hồi lâu mới buông Cổ Tích Triều ra, Thích Thiệu Thương chăm chú nhìn hai gò má ửng hồng, dường như muốn đem y khảm sâu vào máu thịt, đôi bên hòa chung làm một, vĩnh viễn cạnh bên, mãi mãi không tách rời.

Không có Pháo Đả Đẳng, nhưng trong không khí lại mang theo men say mê đắm ngạt ngào. Cổ Tích Triều hít sâu, thấy Thích Thiệu Thương ánh mắt chuyển chú nhìn mình, thần sắc mê mang, y cảm nhận rõ ràng thái độ hấn thay đổi. Thích Thiệu Thương dường như đang hạ quyết tâm nào đó.

“Tích Triều,” yết hầu thanh thanh khàn khàn, Thích Thiệu Thương có chút căng thẳng nói, “Dường như ta từ lâu đã coi trọng người.”

Cổ Tích Triều thân mình chấn động, không dám tin đây là sự thật, nhìn thẳng Thích Thiệu Thương, nụ cười mờ mịt, “Bất ngờ nói với ta như vậy, là để ta vừa ý người?” Cổ Tích Triều suy tư, “Thổ phỉ quả nhiên là thổ phỉ, người lúc trước cũng nói vậy với Túc Hồng Lệ?”

“Tích Triều, ta biết người còn đang bàng hoàng, ta có thể chờ, chờ người rõ ràng rành mạch, nói cho ta câu trả lời.” Thích Thiệu Thương nâng cằm Cổ Tích Triều, “Nhưng mà, người phải đồng ý với ta, trước đó người không được thích người khác.”

Cổ Tích Triều quay đầu đi, nhú nhú mày, “Ta biết rồi, người nhanh buông ra, sau này không thể động thủ động cước với ta, nếu không ta dùng tiểu phủ chém người làm hai mảnh!”

Thích Thiệu Thương thở phào nhẹ nhõm, Tích Triều tuy rằng miễn cưỡng đồng ý, nhưng y chung quy là gạt đầu, nghĩ đến đây, hai má lúm đồng tiền trên mặt Thích Thiệu Thương chớp mắt lộ ra. Lại cười ngây ngô, Cổ Tích Triều vừa định mở miệng châm chích Thích Thiệu Thương thêm vài câu, chỉ nghe “ầm” một tiếng bên ngoài phòng, hai bóng người một trước một sau lần lượt xuất hiện.

“Cái đó, người bên ngoài là Túc Hồng Lệ và Hách Liên tiểu yêu?” Cổ Tích Triều nheo mắt, giữ chặt áo Thích Thiệu Thương, “Từ đầu người đã biết bọn họ ở bên ngoài?”

Thích Thiệu Thương gạt đầu thừa nhận, nắm lấy tay Cổ Tích Triều đang giữ chặt áo mình, “Tích Triều, chuyện này sớm muộn bọn họ cũng sẽ biết, ta lại không biết nên mở miệng nói thế nào với Hồng Lệ, cho nên...”

“Cho nên người để bọn họ trực tiếp nhìn?!”

“Tích Triều, Tích Triều, người đừng nóng giận. Sức khỏe còn chưa hồi phục, đừng tùy tiện xuống giường, Tích Triều, người đang tìm cái gì? Tích... Triều?” Thích Thiệu Thương nhìn thấy tiểu phủ lóe ngân quang trên tay Cổ Tích Triều, nuốt nước miếng, “Chuyện, chuyện gì cũng có thể từ từ.”

“Ai từ từ với người, Thích Thiệu Thương, người đi chết đi!” Vừa dứt lời, trong phòng vang lên âm thanh quỷ khóc thần sầu.

Tức Hồng Lệ đứng ở đuôi thuyền không nói được lời nào, Hách Liên Xuân Thủy dù rất nóng ruột, nhưng vẫn không còn cách nào, mà, Hồng Lệ lúc tức giận vẫn xinh đẹp tuyệt vời nha.

“Hách Liên, người từ lâu đã biết giữa Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều là loại quan hệ này?” Tức Hồng Lệ nhìn ra mặt sông, mở miệng trước, “Nhưng mà, vì sao Thích Thiếu Thương thích một người đã phản bội chàng, truy sát chàng, trong chớp mắt hủy hoại cơ nghiệp nửa đời của chàng, hơn nữa lại là một nam nhân?”

Hách Liên Xuân Thủy đến gần Tức Hồng Lệ, cùng nàng nhìn về phía mặt sông, “Tình cảm chính là như vậy, ai cũng không rõ vì sao. Nếu có thể nói rõ lý do đối phương yêu nàng, vậy đó không phải là tình yêu chân chính.”

“A?” Tức Hồng Lệ nghi hoặc hướng về phía Hách Liên Xuân Thủy, “Người nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ Thích Thiếu Thương cho tới tận bây giờ chưa từng chân chính thích ta?”

“Ta không có ý này. Hồng Lệ, chính nàng ở Kim Phong Tế Vũ Lâu đã nói vậy, Thích Thiếu Thương thích nàng, nhưng đó đã là chuyện ba năm trước đây, thậm chí có thể còn lâu hơn nữa.”

Tức Hồng Lệ tiếp tục nhìn mặt sông rộng lớn, nước sông cuộn cuộn như tâm tình rối rắm của nàng, mờ mịt mà mê mông, “Hách Liên, kỳ thực năm đó thiên lý truy sát ta đã mơ hồ nhận thấy, giữa Thiếu Thương và Cố Tích Triều có một loại tình cảm không thể nói ra, chỉ là, ta không ngờ Thiếu Thương lại để nó phát triển đến mức này, dù gì hai người bọn họ cũng là tử địch mà!”

“Hồng Lệ, nàng đừng khổ sở nữa.” Hách Liên Xuân Thủy xưa nay văn hay võ giỏi, lời nói một câu là điệu, hai câu là thơ, ngôn từ lai láng, nhưng bây giờ đứng thẫn thờ ngây ngốc không biết nên nói gì để an ủi Tức Hồng Lệ, “Vậy nàng định thế nào?”

“Ta không biết, ta hiện tại rất bối rối. Hách Liên, để ta suy nghĩ thật kĩ, ta muốn rõ ràng tất cả mọi chuyện.” Trong mắt Tức Hồng Lệ ngân ngấn lệ quang, lại cố chấp ngẩng đầu lên, ngăn nước mắt đừng rơi xuống, cũng là ngăn yếu đuối, ngăn tổn thương sâu trong lòng đừng lộ ra ngoài.

Nửa ngày sau, thuyền theo Hán giang, đi qua biển cát xuôi về Trường Giang phía đông Vũ Hán, sương khói lượn lờ, khinh vũ phiêu nhiên dạt hạ, xa xa gần gần, thác nước chảy xuống được ánh tịch dương nhuộm một màu đỏ sẫm như thủy ngọc. Cảnh vật thấp thoáng ẩn hiện. Cuối cùng cũng đã đến Dương Châu — Dương Châu mười dặm phồn hoa, hồng trần tế thiên. Chính là nơi đây, đã xảy ra một chuyện khiến Thích Cố hai người nắm tay nhau đi hết một đường đời; cũng là nơi đây, đã xảy ra một chuyện đẩy Đại Tổng vương triều lâm vào vô vàn nguy khó.

8. Chương 8

Thương Lăng Viên, Thành Dương Châu.

Trương đại nhân, tri phủ tiền nhiệm của Tô Châu, nhận thấy mỗi ngày đều là ngày lành. Mỗi ngày đều có người đưa tiền đến đương nhiên phải là ngày lành rồi, hắn bỏ ra mười vạn hai mua chức tri phủ, làm bốn năm, kiếm về không biết bao nhiêu lần cái vốn mười vạn hai nữa. Không ai biết được tiền của nhà hắn là bao nhiêu, chính hắn cũng không biết, bởi không đếm xuể. Cho nên lúc hắn cáo lão hồi hương, không màng đến chức vị nữa, thâm nghĩ muốn trở lại Dương Châu, sống an ổn nốt quãng đời còn lại. Nhưng hôm nay, Trương đại nhân lại không cảm thấy cao hứng, bởi Thương Lăng Viên của hắn có vài vị khách không mời mà tới.

Trương đại nhân liêu lĩnh ngồi bật dậy, nói với nữ tử che mặt, “Không biết vị cô nương này vì sao đêm khuya lại đến, có gì cần dặn?”

“Năm nay Đại Tổng mất mùa, hơn nữa trời đông giá rét bão tuyết không ngừng, thiên tai địch họa liên miên, cho nên muốn mượn tạm Trương đại nhân ba mươi vạn lượng bạc, đi cứu trợ dân chúng đang lúc gian nan.” Nữ tử che mặt nói, “Trương đại nhân giữ lại cho mình mười vạn hai, thiết nghĩ cũng đủ cho chi phí sau này.”

Trương đại nhân run rẩy, ca thán: “Người định lấy hết tiền của ta?”

“Không phải lấy hết, ta nói rồi, Trương đại nhân có thể giữ lại mười vạn hai.” Nữ tử che mặt cười nói, “Thanh danh hơn thực lợi, ta nghĩ Trương đại nhân hẳn là hiểu được đạo lý này.”

Trương đại nhân rống to: “Người giết ta cho rồi!”

“Trương đại nhân, nhân sinh trên đời có mấy khi gặp chuyện vừa ý, sao có thể không vừa lòng đã vội đòi chết ngay?” Nữ tử che mặt thản nhiên nói, “Trương đại nhân đem ngân lượng cứu giúp dân nghèo, có thể gây dựng tiếng thơm muôn đời, không phải sao?”

Trương đại nhân giât mình, lại nói không ra lời, hắn run run suy nghĩ cầm chén rượu, nhưng bất luận thế nào cũng không chạm tới nổi cái chén gần trong gang tấc. Ba mươi vạn lượng! Tâm huyết của hắn, kết quả của bốn năm qua hắn vất óc tìm mưu tính kế, hiện tại lại không còn sót lại chút gì. Hắn cũng không dám trái lời nữ nhân kia, bởi hắn biết, loại người đến vô ảnh đi vô tung trong vô lâm, hắn căn bản không thể chống đỡ. Cuối cùng, Trương đại nhân dần dần định thần lại. Bất luận thế nào, người này ắt từng quen hắn, nên mới biết hắn còn sống mà đến cướp tiền.

Nữ tử che mặt hỏi: “Trương đại nhân hãy nghĩ thông suốt, chớ phụ hảo ý của ta.”

Trương đại nhân gật gật đầu, môi lộ ra nụ cười gian xảo.

“Được,” Nữ tử che mặt thở dài, ôn nhu nói, “Vây ta có thể giết người.”

Trương đại nhân còn không kịp chớp mắt, ánh sáng đã lóe lên. Thân người hắn thoáng chốc bị chém thành hai nửa, thậm chí một tiếng cũng không thể thốt ra, ngã vật xuống đất. Ánh sáng xoay quanh kích động, giống như tia chớp, trong nháy mắt đạo ngân quang lướt qua toàn bộ Thương Lăng Viên. Nữ tử che mặt vẫn tiếp tục đứng yên, ánh sáng hội tụ thành tiểu phủ, lưỡi dao lạnh như nước, vờn quanh nàng. Sắc mặt nàng vẫn ôn nhu như vậy, tựa hồ không có chút liên quan với chuyện vừa xảy ra, thê lương trong mưa bụi, thanh y tung bay không nhiễm bụi trần.

Máu nhiễm đỏ mặt đất, tựa như đóa hoa nở rộ, nữ tử che mặt nhìn chăm chăm thi thể đó, nước mắt cứ vậy mà chảy ra. Nàng vừa rơi lệ, vừa nhẹ nhàng giẫm lên từng mảnh thi thể. Xác chết dưới chân chậm rãi trướng đại, sau đó nứt toác, vết máu bắn lên mặt tường trắng thuần như hoa nở rộ. Nữ tử che mặt đi đến trước đại môn Thương Lăng Viên, khẽ vung tay, một đạo ánh sáng gào thét phóng ra. Thanh y như tranh vẽ, bay lên không trung, đón gió đêm tiêu điều lạnh lẽo.

Thương Lăng Viên tiếp tục tĩnh lặng, một đôi giày thêu hồng nhạt xuất hiện ở đại sảnh, trên bảng hiệu ở đại sảnh treo thủ cấp của Trương đại nhân, mà trên đỉnh của thủ cấp, rõ ràng là Thần Khốc Tiểu Phủ.

Trương đại nhân bị giết tại Thương Lăng Viên thành Dương Châu, hung khí chính là Thần Khốc Tiểu Phủ của Ngọc Diện Tu La Cổ Tích Triều! Lúc đoàn người Thích Cổ vừa bước chân lên đất Dương Châu, nghe được tin này, mọi người kinh ngạc nhìn nhau. Vô Tình đề nghị nên tìm một khách điểm yên ổn nghỉ ngơi, sau đó hãy bàn bạc lại chuyện đã xảy ra. Vì vậy, mọi người đến Hội Tiên lâu nổi tiếng nhất Dương Châu nhận phòng, thu xếp hành trang.

“Hiện tại có thể biết, người muốn mạng chúng ta không chỉ có một phe.” Vô Tình tuy rằng vẫn là bộ dạng khí định thần nhàn, nhưng ánh mắt ẩn ẩn chút lo lắng, bọn họ vừa đến Dương Châu đã xảy ra chuyện, có thể thấy được lần đi Dương Châu này lành ít dữ nhiều.

Cổ Tích Triều ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Như Cơ phu nhân là một phe, kẻ giết Trương đại nhân lại là một phe. Bọn họ không biết Như Cơ phu nhân sẽ chặn đường chúng ta trên sông, nên vẫn theo dự tính ban đầu, đêm qua giết người nhằm giá họa.”

“Ngoại trừ giá họa, còn có một mục đích khác,” Cổ Uyển Tình nhìn mọi người xung quanh, “Chỉ sợ mục đích kia mới là trọng yếu nhất.”

“Mục đích gì?” Mọi người đồng loạt hỏi.

Cổ Uyển Tình mỉm cười, “Ly gián!”

“Ly gián? Ta không rõ, sao có thể ly gián khi Cố Tích Triều ở bên cạnh chúng ta, giá họa hay ly gián, cái nào cũng không khả thi.” Mục Cư Bình sờ đầu hỏi, hẳn tuy không thích Cố Tích Triều, nhưng đối với Cố Uyển Tình vẫn khâm phục tự đáy lòng.

“Đó là bởi vì chúng ta đều ở trên thuyền, Cố ca ca không thể bay, làm sao có thể giết người.” Cố Uyển Tình nhìn về phía Thích Thiệu Thương, cười quỷ dị, “Nếu chúng ta trên đường đi không bị vây đánh, theo kế hoạch hôm trước đã tới Dương Châu, vậy chuyện Cố ca ca giết người lại hoàn toàn có thể. Vừa nghe đến tin Cố ca ca giết người, kẻ không có đầu óc sẽ xông lên đứng về phía chính nghĩa, mà ai kia, sẽ nhất nhất quân pháp bất vị thân. Như vậy, có thể ly gián chúng ta, sau đó chờ chúng ta nội chiến tương tàn, ngồi giữa làm ngư ông hưởng lợi.”

“Hừ, lời Uyển Tình nói có lý.” Cố Tích Triều hừ lạnh phần nộ trừng mắt liếc Thích Thiệu Thương, “Ai kia quả thật là người như vậy, xem ra sau này gặp lại Như Cơ phu nhân phải mời nàng ăn một bữa cơm, cảm kích nàng đã giúp ta thoát khỏi hiểm nguy là hung thủ giết người.”

Thích Thiệu Thương cười khổ nhận lấy ánh mắt sắc như dao của Cố Tích Triều, chuyển đề tài nói: “Bây giờ chúng ta phải làm sao, tìm Bạch Sầu Phi trước hay theo vụ án mạng này trước?”

“Trước hết phải tìm Bạch Sầu Phi, độc trên người chúng ta không thể để lâu.” Vô Tình nghĩ ngợi, nói với Cố Uyển Tình, “Cố phu nhân, hiện tại ta cần nàng tới tìm Bạch Sầu Phi.”

Cố Uyển Tình còn chưa kịp trả lời, trong khách điểm bỗng nhiên vang lên tiếng tranh cãi ầm ĩ, mơ hồ có tiếng đánh nhau. Mọi người nhìn nhau, đoạn mở cửa đi ra phía trước.

Đại sảnh khách điểm đã thành đại loạn, trù tử (đầu bếp) và hắc y nhân đang đánh nhau.

Đĩa đồ ăn trong tay trù tử kia ném đi, nhất thời hóa thành hàng ngàn hàng vạn ám khí sắc bén xoay tròn. Chén đĩa vút ra nhanh chóng quay ngược trở lại, từ phía sau lưng hắc y nhân, xé gió đình tại nhúc nhúc lao tới. Hắc y nhân không né tránh, mà chậm rãi rút một thanh đao từ bên hông, một thanh đao thần bí, thân đao vận vụn, lưỡi đao tách thành 4 mũi nhọn dài nhỏ.

Trù tử thoáng chốc phát run, “Quý... Quý đao! Người là...” Lời còn chưa nói xong, đột nhiên một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, chén đĩa dưới sức ép của đao khí vỡ thành từng mảnh nhỏ, theo gió cuốn đi. Đao như sấm chớp, lao tới trước mặt trù tử.

Trù tử sợ hãi la thất thanh, đao vừa ra đều nhắm vào yếu huyệt của trù tử, hắc y nhân trên mặt lộ ra nụ cười, như đang sáng khoái thưởng thức vẻ mặt hãi hùng của trù tử.

Chợt trong một trời đầy đao phong xuất hiện một bàn tay trắng nõn, ngón tay vừa chạm nhẹ trên sống đao, đao phong đột nhiên dừng lại, ngón tay kia vẫn giữ đao trên không trung, mũi đao cách cổ họng trù tử chỉ có ba tấc mà thôi. “Hội Tiên Lâu là nơi phong nhã, người tới là khách, sao người có thể có hành động dung tục như vậy.” Ngón tay kia chậm rãi chặn trên sống đao, chủ nhân của bàn tay đó trách mắng tên trù tử đang nằm xụi lơ trên mặt đất.

Người trong khách điểm bấy giờ mới nhìn rõ bộ dáng của người đã ngăn lại một hồi tai ương nhuộm máu. Người nọ một thân bạch y, phong tư tú cốt, tế trí tinh mỹ, đôi mắt như u u lãnh tuyến trong thâm sơn cùng cốc, lạnh lùng mà âm ngoan.

“Kính Thần Chỉ, người là Bạch Sầu Phi?” Hồi lâu, hắc y nhân khẽ nói, “Giang hồ đồn đãi, Vương Tiểu Thạch vốn muốn tru diệt Bạch Sầu Phi, chẳng may có một nữ tử thần bí ra tay ngăn cản, Bạch Sầu Phi may mắn sống sót, quả nhiên không sai.” Hắc tử cười, “Nghe nói hai bàn tay này đã tiễn vô số anh hùng về nơi chín suối, ta rất muốn xem thực hư là chết như thế nào.”

“Nếu người đã muốn vậy...” Bạch Sầu Phi thân ảnh đột nhiên phóng đến trước mặt hắc y nhân, chỉ phong sắc bén, như muốn xuyên qua mặt hắn. Hắc y nhân một đao chém xuống, cuồng phong thét gào, lao thẳng đến bức Bạch Sầu Phi. Bạch Sầu Phi ngón tay chạm nhẹ trên sống đao của hắn đánh mấy cái, thân hình lướt qua lại như sấm sét, trong thời gian ngắn ngửi ra ba chiêu tấn công. Hắc y nhân trong tay tuy có đao, nhưng đao này lại thành vật cản trở trói buộc tay chân, bất luận thế nào cũng không đuổi kịp ngón tay Bạch Sầu Phi như phi tiên.

Bàn tay Bạch Sầu Phi, quả nhiên là một trong những vũ khí giết vô số người trên giang hồ. Đột nhiên Bạch Sầu Phi ngừng lại một chút, hắc y nhân thừa cơ dùng đao chém ra, nhưng vai phải đau nhức, cơ hồ cầm không nổi đao trong tay. Bạch Sầu Phi như cuồng phong bão táp nhắm thẳng phía hắc y nhân, đầu ngón tay lóe ánh sáng chết chóc, hắc y nhân kinh hãi, sau khi hét lớn một tiếng, quỷ đao rời khỏi tay, phóng về phía Bạch Sầu Phi. Một đao phóng ra, mang theo đầy chân khí, đường đi như lôi đình, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng không thể không tạm lánh mũi nhọn này. Hắc y nhân trong nháy mắt bắt lấy cơ hội, hướng núi rừng tây biên bỏ chạy.

Bạch Sầu Phi phủ hai tay, xoay người lại nhìn mọi người đang đứng trên hành lang lầu ba, “Các người tới, toàn bộ sự tình Uyển Tình cũng đã truyền thư nói cho ta biết, các người đi theo ta.”

Mọi người đi theo Bạch Sầu Phi một mạch, thật lâu sau mới dừng lại, nhìn vào bên trong, thấy vài thân ảnh nữ tử lả lướt rạng ngời. Hách Liên Xuân Thủy ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng lan ra từ trong điếm, chợt hỏi: “Kỹ viện?”

Nghe vậy, Tức Hồng Lệ sắc mặt lạnh lùng, trừng mắt nhìn Hách Liên Xuân Thủy, “Chỉ cần ngửi mùi đã biết, có thể thấy được, người đã đến đây không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Không phải... Hồng Lệ, ta...” Hách Liên Xuân Thủy trong lòng biết đây không phải chuyện tốt, Tức Hồng Lệ ghét nhất nam tử hoa tâm loạn tình, hần căng thẳng đến độ không biết nói cái gì cho phải.

Cố Tích Triều đều đều nói: “Cái này có là gì, ai kia e rằng số lần đi kỹ viện còn nhiều hơn Hách Liên Tiểu Yêu, trong môn môn viện viện đều là tỷ tỷ muội muội của hần, ai cũng luyện tiết hần không thôi.”

“Tích Triều, đều là chuyện đã qua, người,” Thích Thiệu Thương biết Cố Tích Triều có ý tứ, “Người để ý như vậy sao?”

Cố Uyển Tình quay người lại phản bác: “Thích đại hiệp sai rồi, không chung thủy là không chung thủy, nào phân biệt trước sau. Cố ca ca chắc là không để ý, huynh ấy chỉ ghen tị thôi.”

“Uyển Tình!” Cố Tích Triều ngượng ngùng, đẩy Cố Uyển Tình tiến lên vài bước đi bên cạnh Bạch Sầu Phi, không để nàng tiếp tục nói lung tung.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, vốn không phải là lỗi của Tiểu Yêu sao, nay lại thành Đại dương gia không chung thủy rồi?” Mục Cửu Bình không hiểu đầu của tai nheo, đám người kia thường xuyên nói những lời kỳ quái, thực sự làm đầu óc hần loạn cả lên rồi.

Bạch Sầu Phi nắm tay Cố Uyển Tình, lộ ra nụ cười ấm áp, “Uyển Tình, dường như ta đã bỏ lỡ vài chuyện tình thú vị nhỉ?”

“Này, thiên cơ bất khả lộ.” Cố Uyển Tình nháy mắt với Bạch Sầu Phi, “Bạch ca ca, ám khí huynh cho muội đã cứu chúng ta một mạng. Vậy, Tiểu Thạch Đầu xảy ra chuyện gì?”

Bạch Sầu Phi nhếch khóe miệng, “Vào phòng nói sau, ở đây nhiều người khẩu tạp. Còn nữa, về sau đừng có một Tiểu Thạch Đầu hai Tiểu Thạch Đầu, dù sao hần cũng là lâu chủ tiền nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Mọi người đi tới một căn phòng thanh tịnh phía sau kỹ viện, vừa vào cửa liền thấy lâu chủ tiền nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lâu, Vương Tiểu Thạch, nằm trên giường không nhúc nhích.

“Chuyện gì vậy?” Thích Thiệu Thương giật mình hỏi, “Sao hần lại thành thế này?”

“Năm đó, Uyển Tình cứu ta một mạng, ta vốn định quy ẩn, âm thầm bảo hộ Uyển Tình. Cho nên ta đã nghiên cứu cơ hoành ám khí và các loại độc dược trong truyền thuyết, không ngờ hai tháng trước Tam Trọng Dẫn bị trộm.” Bạch Sầu Phi thở dài một hơi, tiếp tục nói, “Sau đó mười lăm ngày ta nhận được tin tức từ Dương Châu, bọn họ ở cánh rừng phía Tây thành phát hiện Vương Tiểu Thạch. Lúc ta trở về, hần đã như vậy, đôi lúc thanh tỉnh chỉ nhắc đi nhắc lại ‘Phía tây... Lăng mộ... Trần pháp’ gì đó.”

“Tiểu Hầu gia, đẩy ta qua đi,” Vô Tình nói với Phương Ứng Khán phía sau, đoạn vẫy vẫy Cố Uyển Tình, “Cố phu nhân, y thuật của người siêu quần, lại nhìn xem.”

Sau nửa canh giờ, hai người thương lượng trong chốc lát, Cố Uyển Tình nói: “Ta cùng Vô Tình tổng bộ đồng ý kiến, Tiểu Thạch Đầu không phải trúng độc, mà là trúng cổ (sâu độc).”

“Cổ?” Cố Tích Triều khó hiểu, “Ta chỉ nghe nói ở Miêu Cương có cổ, Dương Châu cách Miêu Cương rất xa, làm sao trúng cổ?”

Bạch Sầu Phi cắn chặt răng, “Thực không dám giấu diếm, gần đây trong thành Dương Châu đã xảy ra rất nhiều việc lạ, đều có liên quan đến lăng mộ phát hiện ở phía Tây trong rừng cách đây không lâu.” Bạch Sầu Phi nhìn Vương Tiểu Thạch đang hôn mê, nói, “Các người muốn giải được của Tam Trọng Dẫn, chúng ta giao dịch đi, các người thay ta đi lăng mộ tìm cách giải cổ, ta giải độc cho các người.”

“Bạch ca ca, huynh nể mặt ta giải độc cho bọn họ đi.” Cố Uyển Tình kéo ống tay áo Bạch Sầu Phi, “Bạch ca ca, ta chưa bao giờ cầu xin huynh cái gì, lần này ta cầu xin huynh giải độc cho bọn họ, được không?”

Bạch Sầu Phi xoa đầu Cố Uyển Tình, “Uyển Tình, thực xin lỗi, Bạch ca ca không thể đáp ứng.” Hắn xoa người nói với những người khác, “Các người quyết định thế nào, có đi hay không?”

“Đi, nhưng người phải giúp ta chăm sóc Cố Uyển Tình, chuyến đi này lành ít dữ nhiều, Uyển Tình tạm thời ở lại đây với người.” Cố Tích Triều nói, “Nếu Uyển Tình ở đây mất một sợi tóc, mạng của người lẫn Vương Tiểu Thạch đừng mơ được cứu.”

“Về chuyện này, người yên tâm, Uyển Tình trong lòng ta cũng quan trọng như vậy, người không muốn nàng bị thương, ta cũng không muốn.” Bạch Sầu Phi lấy một cái chai từ trong người, giao cho Vô Tình, “Đây là giải độc tạm thời, nó có thể trì hoãn chu kỳ được lực, đợi đến khi các người trở về, ta sẽ giải độc cho các người.”

“Được, nhất ngôn vi định.” Vô Tình cầm bình thuốc nói, “Chúng ta đi trước, ngày mai sẽ đến lăng mộ tây biên, cáo từ.”

Ban đêm, đôi giày thêu hồng nhạt xuất hiện trong phòng Bạch Sầu Phi, âm thanh mơ hồ: “Hôm nay người vất vả rồi, người làm rất tốt.”

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Giết bọn họ?” Bạch Sầu Phi vẫn nhìn Vương Tiểu Thạch, không quay đầu lại, nói, “Dựa vào võ công của người, muốn giết bọn họ căn bản không cần tốn nhiều sức, vì sao lại muốn dàn trận lớn đến như vậy?”

“Chuyện này người không cần biết, ta không định giết bọn họ, bọn họ chỉ cần đi vào lăng mộ thôi.” Âm thanh mơ hồ dần tan ra trong không khí, “Người yên tâm, Vương Tiểu Thạch không sao đâu.”

Biết người đã rời đi, Bạch Sầu Phi thở dài, “Thạch Đầu, nếu người biết ta vì cứu người mà tính toán với bọn họ, người chắc sẽ thà rằng ta không cứu người. Nhưng mà, ta muốn cứu người, ta muốn người nợ của ta một phần tình, sau đó dùng cả đời người đền đáp ta.”

Ngọn đèn dầu le lói, không ai biết khi nào lại có một màn gió tanh mưa máu, cũng không ai biết ngày mai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. Đêm, chỉ là tĩnh lặng.

9. Chương 9

Thành Dương Châu, Hội Tiên Lâu.

Sáng sớm, Bạch Sầu Phi và Cố Uyển Tình đã đến Hội Tiên Lâu tiễn mọi người sắp đi tới cánh rừng ở Tây thành, “Khi ly biệt ắt lưu luyến, nhưng trên đời này, không có yến tiệc nào không tàn, ta sẽ chăm sóc Uyển Tình thật tốt, chờ tin lành của các người. Đi đường cẩn thận.” Bạch Sầu Phi lạnh nhạt nói, lấy ra một chiếc túi gấm, “Trong này có sáu mươi Tang Môn ngân châm, ba bình hóa thi thủy*, còn có các loại thuốc giải độc và thuốc trị ngoại thương do Uyển Tình phối chế, trước khi vào lăng mộ nhớ mua đủ thức ăn.”

*nước dùng để tiêu hủy thi thể

“Bạch Sầu Phi, người có chuyện gì giấu chúng ta?” Cố Tích Triều từng bước tiến lên, nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi, nói, “Chúng ta không phải ngốc tử, người tốt nhất thành thật nói hết sự tình, nếu không, ta giải độc không xong, người cũng đừng mơ cứu được Vương Tiểu Thạch!”

Bạch Sầu Phi rũ mắt, thở dài: “Người đã muốn biết, ta sẽ nói cho người biết, cho tới hôm nay, người tiến vào lăng mộ mà có thể đi ra, không có ai khác ngoài Vương Tiểu Thạch. Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh vì sao không thể tham gia yến tiệc đêm rằm của các người, chính là bởi vì họ tiến vào lăng mộ, hiện nay sống chết chưa rõ. Trong lăng mộ rốt cuộc có cái gì, ai cũng không rõ, cho nên các người tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Quả nhiên.” Vô Tình cười khê một tiếng, “Nơi Bạch Sầu Phi phải kiêng kị ba phần quả nhiên không phải bình thường, đa tạ đã nhắc nhở, cáo từ.”

Mọi người chấp tay hành lễ, xoay người rời khỏi Hội Tiên Lâu, Bạch Sầu Phi nhìn bóng người xa xa, nói với Cố Uyển Tình vẫn một mực im lặng: “Uyển Tình, vì sao muội không đi vào lăng mộ với họ? Thủ pháp thi triển ám khí của muội, Đường Môn lão thái quân còn phải tán thưởng, bất luận là tự bảo vệ mình hay hỗ trợ kẻ khác đều không thành vấn đề, nhưng muội lại chần chờ ở nơi này.”

“Bạch ca ca, huynh hẳn là nhìn ra được ân tình giữa Thích Thiệu Thương và Cố ca ca, đúng không?” Cố Uyển Tình ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, Bạch Sầu Phi không nhìn được nét mặt của nàng, chỉ nghe tiếng nói có chút đậm nhạt, “Lần này tiến vào lăng mộ, là kiếp nạn, cũng là cơ hội của bọn họ, nếu Thích Thiệu Thương có thể nắm bắt, vậy Cố ca ca và hẳn sẽ công đức viên mãn. Ta không muốn quấy nhiễu tư tưởng của Cố ca ca lúc đó, muốn cùng Thích Thiệu Thương đi tiếp hay không, vẫn là chính huynh ấy phải quyết định. ”

Bạch Sầu Phi vỗ đầu Cố Uyển Tình, cười nói: “Nha đầu này, nhiều mưu mô như vậy. Bất quá muội nói cũng đúng, chuyện tình cảm tốt nhất người bên ngoài đừng nên nhúng tay vào, dù sao đây là chuyện cả đời của bọn họ. Đi thôi, chúng ta trở về chờ bọn họ.”

Cố Uyển Tình gật đầu, cùng Bạch Sầu Phi chậm rãi rời khỏi.

Thành Dương Châu, rừng cây phía tây.

Phía tây thành Dương Châu người ở rất thưa thớt, ba mặt núi vây quanh, xung quanh kỳ phong san sát, nơi nơi đều là cây cối dày đặc, che lấp ánh dương. Rừng cổ thụ trải dài vô tận, trong tầng tầng rừng rậm, lơ đãng mơ hồ có một con sông xuyên qua. Ánh dương từ trên cao rơi xuống, xuyên qua tầng tầng cổ thụ um tùm xanh biếc, cánh rừng bị bao phủ bởi một tầng khói mù, thần thần bí bí, phẳng phất nét cô liêu, dường như từ khi sơ khai đến tận bây giờ, chưa từng có hơi ấm con người.

Đoàn người Thích Cố len qua từng khe hở giữa rừng cổ thụ, tiến vào sâu bên trong, mặt trời đã khuất sau dãy núi, xung quanh vắng vắng tiếng hổ gầm vượn hú, âm thanh ma quái nổi lên tứ phía, âm trầm đến dọa người. Mọi người, tuy là đều là giang hồ nhân sĩ hằng ngày tẩu mã phi trần, nhưng lần đầu tiên cảm nhận một không khí âm trầm khủng khiếp như trong khu rừng này, không nhận được nắm chặt vũ khí trong tay. Chừng một trăm mét phía trước, cây cối che trời cùng dây leo từ đằng quẩn lấy nhau tạo thành một cánh cửa thiên nhiên, trên cửa có treo hàng trăm chuông đồng rỉ sắt, quỷ dị đỏ như máu. Đột nhiên một trận gió thổi qua, nhưng mấy trăm chiếc chuông đồng lại không có chút động tĩnh, chỉ đong đưa theo gió.

“Thiệu Thương, cái đó... Ở đó có một đứa nhỏ.” Túc Hồng Lệ bỗng nhiên nắm lấy ống tay áo Thích Thiệu Thương, thân người run rẩy vì sợ hãi. Cái gì đã khiến Túc Hồng Lệ, võ lâm đệ nhất mỹ nhân, hoa dung thất sắc, mọi người không khỏi nhìn về phía ngón tay Túc Hồng Lệ đang chỉ.

Một nữ tử khoác y bào ôm chân ngồi trên tảng đá, bên người lập lòe một ngọn đèn, nhưng lại phát ra lục quang le lói. Tiếng ca yếu ớt lan trong gió, mọi người ngưng thần lắng nghe, thì ra cô bé này đang hạ giọng hát một bài đồng dao: “Trước đây có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu, trong miếu có cái lão hòa thượng kể cho tiểu hòa thượng nghe chuyện xưa...” Mọi người nghe vậy không khỏi có chút buồn cười, đứa bé này cứ hát tới hát lui một vài câu đồng dao như vậy.

Mục Cưu Bình cười lớn nói: “Ta nói, nữ oa oa (búp bê), người không hát gì khác, chỉ hát vài câu này, có ý gì.”

“Lão Bát, không được nói bậy!” Thích Thiều Thương quát lớn, một tiểu cô nương xuất hiện trong rừng rậm hoang tàn vắng vẻ, thật sự rất không bình thường.

Lúc này, nữ tử đột nhiên ngẩng đầu lên, màu da nàng trắng bệch, đôi mắt thật to, nhưng lạ kỳ thay lại không có tròng trắng, chỉ có con ngươi đen láy quỷ dị, khóe mắt có tơ máu. Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn đoàn người Thích Cổ, tiếp tục hát: “Có một ngày lão hòa thượng chết đi, bụng rách toạc ra, từ bên trong một tiểu hòa thượng chui ra, không có tóc là không có tóc, hắt lại giảng chuyện xưa, nhưng bờ môi hắt không cử động.”

Nữ tử đứng lên, mang theo ngọn đèn kia chậm rãi đến gần mọi người, miệng vẫn tiếp tục hát: “Có một ngày tiểu hòa thượng cũng chết, bụng rách toạc ra, từ bên trong Bồ Tát xuất hiện, Bồ Tát nói, vẫn là gừng càng già càng cay. Trong miếu chỉ còn lại Bồ tát, ngài cao hứng cười, tiếng cười phát ra là của lão hòa thượng và tiểu hòa thượng. Bọn họ lại tiếp tục kể, rằng trước đây có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu, trong miếu có cái lão hòa thượng kể cho tiểu hòa thượng nghe chuyện xưa...”

“Đừng hát nữa, người đừng hát nữa.” Túc Hồng Lệ bịt tai, hướng về phía tiểu cô nương kêu to, nàng chịu không nổi.

Tiểu cô nương ngừng lại, mỉm cười: “Ta chờ các người đã lâu rồi, các người muốn đi vào không, người đã vào không thể đi ra, trừ thúc thúc kì quái kia, chỉ một người đó thôi.”

“Đa tạ đã quan tâm, chúng ta quyết định đi vào, người có thể chỉ đường không?” Vô Tình hỏi, “Người cố ý chờ chúng ta ở đây, không phải để chỉ đường sao?”

Tiểu cô nương cười khanh khách, “Ca ca rất thông minh, sau cánh cửa này chính là phạm vi của lăng mộ, có ba con đường dẫn vào lăng, các người chia làm ba nhóm. Không đi được tới cuối con đường, không ai có thể đi ra, các người quyết định nhanh một chút, để trò chơi còn bắt đầu.”

“Như vậy, Hồng Lệ, Tiểu Yêu và lão Bát một nhóm, ta và Tích Triều một nhóm, Vô Tình và Phương tiểu Hầu gia một nhóm, các người thấy thế nào?” Thích Thiều Thương đưa ra phương án, tránh ánh mắt kinh nghi của Túc Hồng Lệ, nhìn Cố Tích Triều nói, “Tích Triều, thương thế của người còn chưa lành, chúng ta một nhóm ổn hơn.”

Cố Tích Triều trong lòng biết rõ tên thổ phỉ này chắc chắn muốn gạt người khác ra, nhưng y cũng không tỏ vẻ phản đối: “Ta không có ý kiến khác, các người cứ vậy mà lo liệu.”

Sau khi Thích Thiều Thương được Cố Tích Triều cho phép, nhìn mọi người chung quanh, Túc Hồng Lệ lời nói đang ở cửa miệng vội nuốt xuống, im lặng. Vô Tình nói với Phương Ứng Khán đứng phía sau: “Tiểu Hầu gia, e rằng dọc đường phải làm phiền người.”

Phương Ứng Khán cúi đầu, ghé sát vào tai Vô Tình: “Ta nhất định đem hết khả năng bảo hộ Vô Tình tổng bộ chu toàn, xin Vô Tình tổng bộ yên tâm.”

Vô Tình quay đầu đi, tránh khuôn mặt Phương Ứng Khán, “Tiểu cô nương, chúng ta đã quyết định xong, có thể đi vào được chưa?”

“Hắc hắc, xong rồi sao?” Nữ tử trong nháy mắt vọt đến trước mặt mọi người, nhanh đến mức không ai biết nàng đến như thế nào, “Bảy cái chuông, mỗi người một cái, nếu các người chết, chuông sẽ treo ở đây.” Nữ tử chỉ chỉ mấy trăm cái chuông đồng vắt vẻo trên cây, “Được rồi, các người vào đi, một khi đã vào không thể trở ra đó.”

“Hồng Lệ, chúng ta đi thôi.” Hách Liên Xuân Thủy che chở Túc Hồng Lệ, đi vào thụ môn đầu tiên.

Mục Cư Bình thấy thế nói với Thích Thiều Thương: “Đại đương gia, ta đi rồi, người phải cẩn thận. Ngàn vạn lần đừng ngây ngốc bị người khác lừa nữa, nếu Đại đương gia có gì bất trắc, ta nhất định đem người thiên đao vạn quả.” Câu cuối cùng này là dành cho Cố Tích Triều.

“Tích Triều, chúng ta cũng khởi hành đi.” Thích Thiều Thương qua quýt vài tiếng với lão Bát, xoay người hỏi ý Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều phát tay áo, đi vào thụ môn, “Thích Thiều Thương, thất thần cái gì, còn không mau đi.”

Nữ tử thấy mọi người đã bước vào phạm vi lăng mộ, trên mặt hiện ra một nụ cười ngây thơ, lại khẽ hát: “Phía sau người có tiếng động, người quay đầu lại, nhưng không có gì cả. Nhìn sang trái, không có gì, nhìn sang phải, cũng không có gì, nhìn lên trên, không có gì, nhìn xuống dưới, thấy một cái đầu, cái đầu này, thật sự rất quen. Người mình tư khổ tương, sốt ruột vò đầu, tay lại quơ vào khoảng không, trên cổ của người, không có gì cả.” Hòa theo tiếng ca của nữ tử, hàng trăm cái chuông đồng trên thụ môn kêu leng keng, thanh âm càng lúc càng lớn, vang tận mây xanh.

Nữ tử còn đang khẽ hát, trước mắt nàng xuất hiện một đôi giày thêu màu hồng nhạt, thanh âm mơ hồ nói: “Bọn họ đã đi vào?”

“Đúng vậy, vào rồi.” Cô gái lại ôm chân ngồi trên tảng đá, ngửa đầu hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ nói xem bọn họ có ngốc hay không, muội đã nói đi vào sẽ chết, bọn họ lại muốn vào.”

Trong thanh âm mơ hồ hàm chứa ý cười: “Mỗi người đều có những chuyện không làm không được, muội đã đưa chuông cho bọn hắn?”

Nữ tử gật gật đầu, lấy ra một vòng dây thừng xuyên chuông, gảy từng cái một: “Muội đem Đãng Hồn Linh cho bọn họ, nghe nói đem chủ nhân Đãng Hồn Linh làm thành nhân đăng (đèn người), sau đó treo Đãng Hồn Linh lên, chúng ta có thể nghe được tiếng chuông kì diệu nhất trên đời này. Tỷ tỷ, muội muốn nghe quá, cho nên muội một lần đưa ra bảy cái chuông.”

“Muội đó, mấy trăm cái chuông còn chưa đủ cho muội chơi sao?” Trong thanh âm mơ hồ mang theo cứng chiuu sủng ái, “Trong lăng mộ lại có mấy kẻ coi tiền như rác đã chết, Xu Nguyệt tỷ tỷ của muội sẽ làm vài cái nhân đăng thật đẹp, muội đi xem không?”

Nữ tử nghe vậy mặt mày hớn hở, nhảy cẫng trên tảng đá, “Muội muốn xem nhân đăng, tỷ tỷ, muội đi theo tỷ.”

“Đãng Hồn Linh sao, không ngờ nha đầu này lại cho các người Đãng Hồn Linh, xem ra đây là thiên ý.” Đôi giày thêu màu hồng nhạt từ từ đi vào thụ môn, rồi biến mất trong rừng cây.

Ngoảnh lại nhìn đoàn người Thích Cố, mọi người vừa đi vào thụ môn, trước mắt hiện ra ba cửa nhỏ và ba con đường nhỏ, thụ môn phía sau biến mất không tung tích. Ba cánh cửa được xây từ sọ người, con đường kéo dài đến vô tận, căn bản nhìn không thấy đích. Trên mỗi cửa có viết một chữ, từ trái sang phải là Cố, Thi, Huyết.

“Cửa này quả nhiên quỷ dị, chúng ta phải bàn bạc lộ tuyến một chút.” Phương Ứng Khán nhìn thấy chữ viết kia đỏ tươi, trong lòng rất khó chịu, trong lăng mộ này không có chỗ nào bình thường.

Mọi người đồng ý, qua một phen thương thảo, rốt cục nhất trí thông qua. Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương đi “Cố” môn, Vô Tình và Phương Ứng Khán đi “Thi” môn, Hách Liên Xuân Thủy, Tức Hồng Lệ và Mục Cư Bình đi “Huyết” môn.

Sương thu lượn lờ như máu đỏ, cổ độc ngộ nguỵ giữa không trung. Mơ về tàn thi, theo hoàng tuyến hiện rõ nhân đăng. Sâu trong rừng rậm, thanh âm của ai ngân nga, đây rốt cuộc là điệu tề của kẻ sống hay khúc khải hoàn của người chết, Thích Cố hai người cuối cùng đã đến gần trung tâm của tất cả mưu mô, dần dần tiếp cận bàn tay gây ra tội ác.

10. Chương 10

Đoàn người Thích cố phân theo ba đường vào lăng mộ, Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương dọc theo đường của “Cố” môn, xung quanh vẫn là cỏ thụ mọc rậm rạp, nhưng lại thập phần ngay ngắn chừa lại một con đường nhỏ hẹp. Không biết đã đi bao lâu, trước mắt nhất thời trống trải, phía trước lấp loáng lục quang gợn sóng giữa bụi cỏ dày rậm. Thì ra trong rừng cây âm u, còn có một hồ nước trong suốt, như một khối ngọc bích xanh thẫm, yên tĩnh nằm giữa các tàn cây tự khi nào.

Thích Cố hai người còn không kịp khen cảnh đẹp, lại thấy tiểu cô nương gặp qua ở thụ môn đang ngồi bên hồ, hai tay nâng má cười cười nhìn bọn họ. Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi lại ở chỗ này, ngươi không sợ sẽ không ra được sao?”

“Ta muốn xem ai chọn con đường này,” tiểu cô nương cau mũi, “Ta nên nói các ngươi may mắn hay là bất hạnh đây?”

Đến đây, Cố Tích Triều có hứng thú, hỏi: “Sao lại nói vậy, chẳng lẽ ba con đường này khác nhau, không phải đã nói cuối cùng đều là tiến vào lăng mộ sao, có gì may mắn hay bất hạnh?”

“Đúng vậy,” tiểu cô nương thò tay vào hồ, chậm rãi khuấy nước, “Nói các ngươi bất hạnh là bởi vì ‘Huyết’ môn và ‘Thi’ môn” chỉ có một đạo cửa khẩu mà ‘Cố’ môn có đến ba đạo, không, phải nói là hai đạo, tỷ tỷ hẳn sẽ tha cho các ngươi đi qua.” Tiểu cô nương mở trừng hai mắt, tiếp tục nói: “Bởi hai con đường kia chỉ có một đạo cửa khẩu, cho nên người đi trên hai con đường kia sẽ nhanh tới lăng mộ hơn, điều kiện tiên quyết là họ không chết ở dọc đường. Cứ như vậy, lúc các ngươi đến được lăng mộ, họ đã chết rồi, đối mặt với tử thần chậm hơn một chút, các ngươi cũng coi như là may mắn.”

“Hừ, chưa biết ai thắng ai, ngươi khẳng định chúng ta nhất định sẽ chết sao?” Cố Tích Triều hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói, “Cửa khẩu thứ nhất ở đâu, bên dưới sao?”

Tiểu cô nương đứng lên, gật gật đầu: “Đúng là bên dưới, ca ca xinh đẹp, ngươi đã quá đa nghi rồi, các ngươi ai chết ai sống kỳ thực không có quan hệ đến bọn ta.”

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên nhảy lên, cùng lúc tiến vào giữa hồ, bọt sóng nổi lên, hồ nước tách ra, lại nhanh chóng nhập lại.

Mặt hồ phẳng lặng vô ngần, nước trong hồ dường như dao động theo điệu, dưới nước hình thành một cái lỗ xoáy, cuộn cuộn sâu trong đáy hồ. Thích Thiếu Thương cảm thấy trên người có một lực kéo cường đại muốn tách hắn và Cố Tích Triều ra, vì thế hắn vội vàng kéo tay Cố Tích Triều, vận khởi nội lực chống lại lực kéo kia. Ngay cả như vậy, thân người bọn họ vẫn như sao băng chìm xuống đáy hồ sâu. Ước chừng một khắc sau, bọn họ thấy trước mắt có một cửa hang động đen ngòm. Nước hồ còn đang cuộn cuộn sóng, Thích Cố hai người không suy nghĩ nhiều, ra sức bơi tới hang động nọ.

Tiến vào cửa hang, nước hồ dường như bị lực đạo nào đó ngăn trở, lộ ra con đường nhỏ uốn quanh dưới chân, dẫn tới điện đường phong cách cổ xưa phía trước. Thích Cố hai người men theo đường mà đi, không gặp trở ngại gì. Thích Thiếu Thương có chút kinh sợ, đây hẳn là bầu trời quang trước cơn giông bão đi.

Cố Tích Triều đến trước cửa điện, cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa. Một mùi hương nồng đậm xông vào mũi, hương khí không thanh u cũng không tục diêm, chỉ ẩn ẩn hương vị thể lương ái muội, yêu nhiều dụ hoặc nói không nên lời.

Trong đại điện thập phần trống trải, chỉ có độc nhất một cái ghế, ngoài ra không còn gì khác. Trên ghế có một nữ tử khoác áo choàng da báo, không thể nói là mỹ nhân tuyệt đỉnh, nhưng lại mang hình dáng ma mị lạ thường. Trong lòng nàng ôm một đứa trẻ mới sinh, sau khi nhìn thấy Thích Cố hai người, thần nhiên nói: “Các ngươi khê một chút, đừng làm tiểu bảo bối của ta sợ hãi.”

Cố Tích Triều nheo mắt, ánh sáng chợt lóe, tiểu phủ như tia chớp lao về phía nữ tử kia. Nữ tử vung áo choàng lên, nháy mắt biến hóa, ngăn tiểu phủ lại. Áo choàng da báo chậm rãi rơi xuống, nàng đứng lên, nói: “Các ngươi chính là người muốn đi lăng mộ tìm cái chết? Lần đầu gặp mặt, ta là Tử Ngưng.”

“Xin chào Tử Ngưng cô nương, tại hạ Thích Thiếu Thương, chúng ta không muốn đối địch với cô nương,” Thích Thiếu Thương hướng Tử Ngưng chấp tay, “Xin đừng làm khó, cho chúng tôi qua cửa.”

Tử Ngưng khê cười nói: “Giang hồ nói lấy chồng phải lấy Thích Thiếu Thương, Cửu Hiện Thần Long quả nhiên giống như lời đồn. Thích đại hiệp, ta không muốn làm khó dễ các ngươi, thế nhưng trông coi điện này là trách nhiệm của ta.”

Cố Tích Triều nghe thế, hung hăng trừng mắt liếc Thích Thiếu Thương, trong lòng một trận phần uất: Thích Thiếu Thương người nhìn thấy cô nương xinh đẹp là sáng mắt, không quan tâm đối phương có phải là địch nhân hay không, đã cuồng quýt làm quen. Tên thổ phỉ chết tiệt!

Thấy được ánh mắt sắc như dao của Cố Tích Triều, Thích Thiều thương biết người này trong lòng đã rất tức giận rồi, cười khổ nói với Tử Ngưng: “Một khi đã như vậy, xin mời cô nương.”

Tử Ngưng tay vẫn ôm đứa nhỏ, Thích Cố hai người thấy rõ trong ánh mắt hài nhi mũm mĩm kia xuất hiện tầng tầng lụa trắng, Tử Ngưng vừa nhẹ nhàng vuốt hài nhi, một thanh âm “vù vù” vang lên. Tử Ngưng nhấc tay bắn ra, thanh âm “vù vù” kia đột nhiên đánh về phía Thích Cố hai người, Cố Tích Triều sững sốt, tiểu phủ gào ghét lao ra nghênh đón. Thanh âm “vù vù” vỡ ra mãnh liệt, tiểu phủ dường như gặp phải lực đàn hồi, ngay tức khắc bắn ngược trở về. Cố Tích Triều quay lại nhanh như chớp, nhảy vút lên cao, bắt được tiểu phủ. Sau đó, Thích Thiều Thương rút Nghịch Thủy Hàn ra, hàn quang chợt lóe, kiếm quang mang theo nội lực mạnh mẽ xé gió bay tới, mục tiêu vẫn là Tử Ngưng đang đứng. Tử Ngưng nhíu mày, trên tay kết hợp vài cái ấn, thanh âm “vù vù” hóa thành một mảnh lưới màu xám, che trước mặt Tử Ngưng. Cố Tích Triều nhìn thấy kiếm của Thích Thiều Thương bị chặn lại, tiểu phủ trên không lại uốn lượn rẽ ngoặt đánh về phía sau Tử Ngưng, Tử Ngưng không quay đầu lại, ống tay áo cuộn lấy tiểu phủ, lợi dụng lực đạo của tiểu phủ ném về phía Thích Thiều Thương.

Lúc này, thanh âm “vù vù” ngăn trở kiếm khí hóa thành một tia chớp bạc, nhằm về một bên Cố Tích Triều. Thích Thiều Thương bị mảnh lưới màu xám che khuất tầm mắt, không đề phòng hướng kháng, khi tiếng quỷ khóc thần sầu vang lên thì đã quá muộn. Thần Khóc Tiểu Phủ được Tử Ngưng tiếp thêm một thành công lực đánh trúng vào bụng Thích Thiều Thương, Thích Thiều Thương trong nháy mắt quỵ xuống đất văng về phía sau mười thước, phun ra một ngụm tiên huyết.

“Thích Thiều Thương!” Trong mắt Cố Tích Triều, máu của Thích Thiều Thương thấm đỏ, lòng y như lửa đốt. Võ công của Thích Thiều Thương bây giờ so với ba năm trước tiến xa vạn trượng, Tử Ngưng vừa ra tay đã khiến hắn bị thương, có thể thấy công lực của nàng so với hắn còn cao hơn một bậc. Một mặt quan tâm thương thế của Thích Thiều Thương, mặt khác còn phải đối phó với tia chớp bạc không ngừng công kích, Cố Tích Triều nhất tâm nhị dụng, khó tránh bị thương. Tia chớp bạc gửi được mùi máu tanh, càng thêm hung phấn, tiếng “vù vù” càng phô thiên cái địa lao tới, tách thành hai luồng, hai luồng lại phân thành bốn luồng, tia chớp bạc càng phân càng nhiều, cuối cùng che kín cả đại diện.

Cố Tích Triều che đi miệng vết thương máu chảy ròng ròng, phi thân bay đến bên người Thích Thiều Thương, “Thích Thiều Thương, ngươi sao rồi?” Thân thủ bắt lấy tay Thích Thiều Thương dò mạch đập, “Xem ra bị thương không nhẹ.”

“Tích Triều, không có gì đáng ngại.” Thích Thiều Thương lau đi vết máu bên khóe miệng, nhìn tia chớp bạc đang lao về phía bọn họ nói, “Đây rốt cuộc là cái gì, càng lúc càng nhiều, bây giờ nên làm thế nào?”

Cố Tích Triều nhìn tia chớp bạc, trong không khí lan tỏa một mùi thối rửa, trong tâm trí lóe lên một tia sáng, vội nói với Thích Thiều Thương: “Trên mấy thứ này có mùi thối rửa, mau lấy cái túi gấm mà Bạch Sầu Phi đưa cho ngươi ra.”

Thích Thiều Thương móc túi gấm từ trong ngực ra, Cố Tích Triều vội lấy một lọ hóa thi thủy, mở nút gỗ, vận khởi nội lực. Hóa thi thủy nhờ nội lực của Cố Tích Triều, nhanh chóng khuếch tán, trong không trung từng luồng khói trắng bốc lên, thanh âm “vù vù” cũng từ từ nhỏ dần, tia chớp bạc cũng từ từ biến mất. Tử Ngưng nhíu mày, đầu ngón tay phát một cái, tia chớp bạc nháy mắt trở lại trong ánh mắt hài nhi. Tử Ngưng lấy ra một mảnh lụa trắng quấn hài nhi lại, thần tình đau đớn nhìn nó.

Ánh lửa sáng ngời, chiếu vào lúm đồng tiền quyền rũ trên má Tử Ngưng, minh minh ám ám hoảng hoảng hốt hốt, nụ cười của nàng lại làm người khác không rét mà run. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong cơ thể hài nhi kia đang chứa độc vật đáng sợ, độc vật này có thể tự mình phân liệt, đây là bảo bối thiên hạ khó cầu. Nhưng mà, Tử Ngưng lấy hài nhi nuôi độc vật, loại người này, âm ngoan độc辣 đến nhường nào!

Sắc mặt Thích Thiều Thương minh ám bất định, Cố Tích Triều biết hắn đối với hành động này của Tử Ngưng vô cùng bất mãn, thần nhiên nói: “Dùng người sống nuôi cổ, đây là tập tục ở Miêu Cương, Thích đại hiệp đại nhân đại nghĩa đương nhiên thấy biện pháp này rất chướng mắt. Nhưng không còn cách nào khác, cố gắng lợi hại cách nuôi dưỡng cang tàn nhẫn.”

Thích Thiều Thương trong lòng biết người này lại mĩa mai hắn, không cãi lại, chỉ nói với Tử Ngưng: “Tử Ngưng cô nương, tại hạ biết nàng không muốn giết chúng ta, tại sao không buông tha?”

Tử Ngưng cúi đầu suy tư một lát, cười nói: “Không được. Như vậy đi, ta muốn cùng vị công tử kia đơn đả độc đấu, nếu ta không thể giết y, ta sẽ thả các người đi.”

“Cái gọi là đơn đả độc đấu, chính là ta đứng yên, người tới đánh?” Cố Tích Triều khẽ cười thành tiếng, có chút hảo cảm đối với nữ tử này.

Tử Ngưng tròn tròn mắt, “Người thực thông minh, ta chính là có ý này, người đồng ý?”

“Được, ta đứng yên, người tới đánh,” Cố Tích Triều sẵn khoái đáp, “Chỉ cần người không giết được ta, chúng ta có thể qua cửa?”

Tử Ngưng gật gật đầu, đột nhiên trong đại điện sáng ngời. Hàn quang chợt bắn tung tóe, ngưng tụ trên tay Tử Ngưng thành một cổ đao khí, đao khí lượn vòng xông tới, Cố Tích Triều vẫn không nhúc nhích, chân khí hộ thân của y như xuân tuyết triều dương, bị đao kia phá vỡ. Đao vẫn không ngừng lại, đâm vào thanh sam. Cố Tích Triều không nhắm mắt, chỉ nhìn thân ảnh mỹ lệ của Tử Ngưng múa đao trên không, thế nhưng Thích Thiếu Thương bên cạnh tâm tình không tốt như vậy, hẳn nghi ngờ Cố Tích Triều không phải muốn đáp ứng yêu cầu của Tử Ngưng, mà là để làm cho hắn lo lắng.

Ánh đao bỗng nhiên ngừng lại như băng tuyết tan rã, Tử Ngưng thu đao lại, cười nói: “Các người đi đi, ta không muốn giết các người.”

“Đa tạ, cáo từ!” Thích Thiếu Thương vừa chấp tay, vừa kéo Cố Tích Triều, vờ như không thấy biểu tình của y như muốn nói chuyện.

Tử Ngưng ôm hài nhi, lại ngồi lên ghế, “Tỷ tỷ, tỷ xuất hiện đi. Tỷ muốn trốn ở đó xem bao lâu nữa, ta không có giết bọn họ.”

“Ta biết, nhưng người lại có lòng tốt thả bọn họ như vậy?” Trên đại điện vẫn không có bóng người xuất hiện, chỉ có một thanh âm mơ hồ xa xa truyền đến.

Tử Ngưng cười quỷ dị, “Tỷ tỷ thực hiểu ta, dễ dàng cho bọn họ đi như vậy chẳng phải là phá hủy thanh danh của ta hay sao, ta tuy không trực tiếp giết bọn họ, nhưng không dám cam đoan người khác sẽ không giết.”

Thích Thiếu Thương kéo Cố Tích Triều đi ra phía sau tòa đại điện thứ nhất, Cố Tích Triều bỏ tay hắn ra, nói: “Thích Thiếu Thương, người bị thần kinh à, không cho ta nói với Tử Ngưng cô nương một câu.”

“Người có biết ta lo lắng hay không, người cư nhiên muốn đơn đả độc đấu là đơn đả độc đấu, người có nghĩ đến cảm thụ của ta không?!” Thích Thiếu Thương như phát điên, “Nếu Tử Ngưng cô nương tâm hung dạ ác muốn mạng của người, ta... ta...”

Nhìn Thích Thiếu Thương đáng vẻ lo lắng mà phẫn nộ, Cố Tích Triều cảm thấy trong lòng len lỏi một cảm giác vui sướng ấm áp kì lạ. Thế nhưng từ trước đến nay, Cố Tích Triều tâm cao khí ngạo chưa bao giờ nhận sai, nên lầm bầm: “Không phải không có chuyện gì sao, người nghĩ rằng ta ngốc giống người?”

“Tích Triều, người đang nói cái gì?” Thích Thiếu Thương vẫn còn tức giận, bắt bình hỏi.

Cố Tích Triều không thèm để ý, xoay người nói: “Không có, chúng ta đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, nội thương của người... Thích Thiếu Thương, người làm sao vậy?” Tình cờ quay đầu lại, Cố Tích Triều thấy Thích Thiếu Thương thần tình thống khổ ngã quỵ xuống đất, từ hai khóe miệng, máu chảy ròng ròng, y vội chạy đến bên người Thích Thiếu bắt mạch.

“Cư nhiên là cổ độc, người đàn bà kia.” Cố Tích Triều biến sắc, đứng lên định trở lại tìm Tử Ngưng tính sổ, nhưng lúc đó y mới phát hiện, đại điện không còn một vật gì. Cố Tích Triều lòng chùng xuống, nhớ tới lúc còn nhỏ có xem qua một quyển sách về trận pháp, trong đầu hiện ra một cái tên —— Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận!

11. Chương 11

“Người có tam hồn thất phách, cái gọi là thất tuyệt kỳ thực chính là chỉ thất phách của con người. Thất phách là hỉ, nộ, ái, cụ, ái, ác, dục, cũng chính là thất tình mà thế nhân thường nói. Tích Triều, ta dạy con Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận là để tự bảo vệ mình, con hứa với mẫu thân, không cùng đường tuyệt không sử dụng.” Nữ tử mỹ lệ ngữ điệu vốn mềm nhẹ tức khắc trở nên nghiêm túc.

Cổ Tích Triều chín tuổi nghe mẫu thân nói vậy, khó hiểu hỏi: “Mẫu thân, tại sao? Không phải người nói Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận là trận pháp lợi hại nhất, cũng là trận pháp phức tạp nhất trên đời này, vì sao không thể dùng?”

“Đứa nhỏ ngốc này, Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận được cho là thiên hạ đệ nhất trận đương nhiên có lý do.” Nữ tử vuốt ve mái tóc quăn của Cổ Tích Triều, chậm rãi nói tiếp, “Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận là trận pháp khó phá giải nhất trong thiên hạ. Lòng người luôn luôn chấp niệm, Nghịch Thiên Thất Tuyệt chính là phải trở thành vô hỉ, vô nộ, vô ái, vô cụ, vô ái, vô ác, vô dục mới có thể phá trận mà ra, nếu trong bảy ngày không thể phá trận, thất phách tận tẩn. Nhưng trên đời này không có mấy ai làm được, cha con là một trong số những người phá trận thành công.”

Cổ Tích Triều ngẩng đầu lên, chớp mắt nói: “Cho nên phụ thân không phải không muốn chúng ta, mà người cần bản không có cảm tình sao? Nếu Tích Triều gặp phải Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận, Tích Triều nên làm gì, Tích Triều không phải kẻ vô cảm.”

“Cha con không phải không có cảm tình, chỉ vì Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận mà phải thay đổi chính mình.” Nữ tử âm thầm cười, tiếp tục nói, “Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận còn có một cách phá giải, nhưng cách này cực kỳ nguy hiểm, đó chính là, trong trận con cũng thiết lập Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận. Lúc này nhìn xem bố trận song phương ai chấp niệm ít. Tích Triều, con phải nhớ kỹ, nhìn thấu ‘Phá hậu nhi lập, dục hỏa niết bàn’, từ bỏ chấp niệm mới có thể thoát ra.”

Nhìn thấu, rốt cuộc là nhìn thấu cái gì? Cổ Tích Triều co chân ngồi bên cạnh đồng lửa, nhìn bầu trời đêm thâm thúy nhớ tới lời mẫu thân nói với y năm nào, tự giễu: Cổ Tích Triều ơi là Cổ Tích Triều, người thật là thiết khẩu trực đoạn*, ba năm trước nói giết Thích Thiệu Thương không được, quả nhiên giết hấn không được; lúc còn nhỏ nói sẽ gặp Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận, hiện giờ quả nhiên gặp được.

*lời nói linh nghiệm

Thích Thiệu Thương ngồi một bên điều khí, trong rừng im lặng, chỉ có đồng lửa thỉnh thoảng phát ra tiếng “lép lép”. Cổ Tích Triều ngồi xếp bằng, im lặng nhìn Thích Thiệu Thương đang ngồi mất nhắm nghiền. Trong ba năm, thời gian đã khiến hấn thêm vững vàng. So với ba năm trước, Thích Thiệu Thương càng lúc càng ổn trọng, tự tin, tâm tư kín đáo, xưng là quần long chi thủ xem ra không sai. Người mất Hồng Lệ, ta mất Văn Tình, nhất ngữ thành sấm. Văn Tình, đã bao lâu rồi ta không nhớ tới Văn Tình? Đường như đã từ một năm trước, ta đã không còn nghĩ đến cái chết của Văn Tình, vì sao đêm nay ký ức lại cuộn cuộn trong lòng?

Cổ Tích Triều thở dài, phủi quần áo đứng lên, bắt đầu quan sát xung quanh tìm sơ hở của Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận. Y càng quan sát càng kinh tâm, người bày trận thủ pháp xảo diệu, tâm tư kín đáo, bình sinh hiếm thấy, nếu nói đối mặt trực diện, e rằng chỉ có mẫu thân mới có thể địch nổi. Rảo quanh vài vòng liên tiếp, Cổ Tích Triều không phát hiện dấu vết nào, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột lo lắng. Gió đêm thổi qua, bong nguyệt lơ lửng trên bầu trời u lam, dường như có thanh âm gì đó vang lên. Cổ Tích Triều tập trung lắng nghe, trong làn gió mơ hồ có tiếng chuông văng vẳng, nhu hòa mà mê hoặc, từng tiếng từng tiếng lay động tâm can Cổ Tích Triều.

“Hộc!” Thích Thiệu Thương đang ngồi phun ra một ngụm tiên huyết, trán rịn mồ hôi lạnh, Cổ Tích Triều trong lòng thầm than không may, khi ngồi điều khí kiêng kỵ nhất là bị quấy rầy, mà tiếng chuông này không ngừng quấy nhiễu thần trí. Không suy nghĩ thêm nhiều, Cổ Tích Triều vội đi đến phía sau lưng Thích Thiệu Thương khoanh chân ngồi xuống, hay tay đặt trên lưng hấn, dẫn đường cho nội khí đang rối loạn trong cơ thể hấn.

Cảm giác được nội khí của Thích Thiệu Thương dần dần ổn định, Cổ Tích Triều mới thở dài một hơi. Vừa rồi nếu y quay lại muộn một chút, Thích Thiệu Thương sẽ tẩu hỏa nhập ma, công lực tán bán. Cổ Tích

Triều ngồi sang một bên, nhớ tới ba năm trước y từng thừa lúc Thích Thiểu Thương điều khí dưỡng thương mà đánh lén hấn, nhưng khi đó bên cạnh Thích Thiểu Thương có Thiết Thủ bảo hộ, y mới đánh lén thất bại. Nhưng hiện tại Thích Thiểu Thương bị thương, bên cạnh trừ y ra không còn ai khác, nếu muốn giết hấn, đây không phải là thời cơ tốt sao? Cổ Tích Triều, người đang nghĩ gì! Cổ Tích Triều cả kinh, không biết vì sao trong đầu lại có tư tưởng quái lạ như vậy.

“Giết hấn đi, nếu bây giờ ngươi không giết sau này sẽ không có cơ hội.” Một giọng trẻ con đáng yêu trong trẻo đột nhiên vang lên trong đầu Cổ Tích Triều, hồn nhiên nói, “Ngươi không muốn báo thù? Văn Tình chết, ngươi điên loạn, nổi nhục thân bại danh liệt, tất cả đều là do Thích Thiểu Thương hại ngươi.”

Cổ Tích Triều lắc lắc đầu, không phải, đây không phải là lỗi của Thích Thiểu Thương, cái chết của Văn Tình là do ta gây ra, là lỗi của ta.

Giọng trẻ con đầu tiên là cười khanh khách, sau đó lạnh lùng nói: “Ngươi gạt người! Ngươi rõ ràng cho rằng đó là lỗi của Thích Thiểu Thương, giết hấn đi! Ngươi không phải rất thông khổ sao? Đau đớn ba năm, ngươi cũng muốn giải thoát phải không? Nếu vậy, chỉ cần giết hấn, ngươi có thể được giải thoát rồi.”

Không, ta sẽ không giết Thích Thiểu Thương, ít nhất bây giờ sẽ không. Cổ Tích Triều cố gắng khống chế chính mình, nhưng tay vẫn chậm rãi cho vào túi đựng tiểu phủ treo bên hông.

“Ngươi xem, ngươi nói dối.” Trong thanh âm trẻ con tràn ngập hưng phấn như tiểu hài tử vừa phát hiện được một bí mật của người lớn, “Tay ngươi động, ngươi muốn giết hấn.”

Cổ Tích Triều dùng sức nắm chặt lấy tiểu phủ, dùng sức ngăn cản không cho mình ném tiểu phủ về phía Thích Thiểu Thương. Ngươi cầm nhầm, ta sẽ không giết hấn, ngươi đừng uống phí tâm cơ.

“A, ta biết rồi, ngươi thích hấn?” Giọng trẻ con trong nháy mắt biến thành tiếng nức nở bi thương của Văn Tình, “Vì sao, Tích Triều, vì sao chàng muốn phản bội ta?!”

Suy nghĩ của Cổ Tích Triều hỗn loạn, không, ta không có. Văn Tình, ta không phản bội nàng, ta không yêu Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương khí tức tạm ổn định, có chút thanh tỉnh, vừa mở mắt liền thấy Cổ Tích Triều một tay chống đỡ, tay kia nắm chặt vạt áo, vẻ mặt thống khổ không thôi. “Tích Triều, ngươi làm sao vậy, bị thương ở đâu?” Chẳng lẽ hôm nay lúc cùng Tử Ngưng cô nương giao thủ đã bị thương, Thích Thiểu Thương gấp đến độ không biết nên làm thế nào, mà Cổ Tích Triều mặc cho hấn hỏi bao nhiêu câu vẫn không đáp một tiếng.

“Ngươi tránh ra, dừng lại đây.” Cổ Tích Triều thần trí dần dần mơ hồ nghe được thanh âm Thích Thiểu Thương từ xa, khó khăn nói, “Thích Thiểu Thương, ngươi mau rời đi, cách xa ta ra.”

Hấn làm sao có thể đi?! Thích Thiểu Thương đỡ hai vai Cổ Tích Triều, nhìn sắc mặt trắng bệch của y, ruột gan như đứt đoạn, “Tích Triều, ta không đi, làm sao ta có thể rời bỏ ngươi lúc này?”

“Tránh ra!” Cổ Tích Triều một tay dùng sức đẩy Thích Thiểu Thương, trong đầu vẫn là tiếng cười thâm đậm của Văn Tình, chàng đã yêu hấn, chàng yêu nam nhân đã hại chết ta!

Ta không có, Văn Tình, thật sự. Cổ Tích Triều trước mắt một mảnh mơ hồ, trước mắt y dường như thấp thoáng cảnh tượng Văn Tình tự kết liễu tại Kim Loan điện ba năm trước.

“Tích Triều, Tích Triều, ngươi tỉnh lại đi.” Trong đồng tử rã rời tan tác soi rõ gương mặt lo lắng của Thích Thiểu Thương, thần trí Cổ Tích Triều có chút thanh minh.

Giết hấn! Trong đầu như có ai đó đang hét vang óc, tay Cổ Tích Triều lặng lẽ cầm Nghịch Thủy Hàn. Giết hấn! Giết hấn! Giết hấn! Thanh âm thê lương liên tục phát ra, vang lên bên tai, đồng tử Cổ Tích Triều co rút nhanh, trước mắt một mảnh huyết quang sáng chói.

Trong khu rừng to lớn chỉ nghe thấy tiếng vũ khí sắc bén đâm vào cơ thể, sau đó là im lặng chết chóc, “Không!” tiếng khóc xé toạc bầu không khí tĩnh lặng truyền ra, thật lâu không dứt.

Nghe được thanh âm kia, ba nữ tử bên ngoài Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận trầm mặc, cuối cùng vẫn là nữ tử áo trắng lên tiếng trước, “Thức thức đã chết, chỉ còn lại ca ca xinh đẹp.”

“Ta biết,” thanh âm mơ hồ chậm rãi nói, “Không ngờ sẽ dễ dàng như vậy, ta còn tưởng Cố Tích Triều sẽ kiên trì lâu hơn một chút.”

Tử Ngưng bĩu môi, “Tỷ tỷ, tỷ bày Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận, lại thêm cổ độc của ta và Xá Nữ Ma Âm của Thiệu Âm, nếu Thích Thiệu Thương còn không chết được, chỉ sợ trên đời này không ai có thể giết hắn.”

“Tỷ tỷ, tỷ nói thúc thúc kia có chết thật hay không?” Thiệu Âm dẫu môi nhìn cánh rùng rợn, “Muội lại cảm thấy thúc thúc kia dường như là đánh không chết, sinh mệnh lực cường không ai địch nổi.”

“Có lẽ.” Thanh âm mơ hồ thản nhiên nói, “Nếu, hắn cố tình như vậy, người thua chính là chúng ta.”

Cố Tích Triều nắm Nghịch Thủy Hàn, ngẩng đầu nhìn vũng máu của Thích Thiệu Thương, hắn... đã chết? Người qua một màn thiên lý truy sát vẫn sống khỏe mạnh, cư nhiên lại không đề phòng bị y một kiếm đâm chết, không có khả năng! “Ầm” một tiếng, Nghịch Thủy Hàn rơi trên mặt đất, Cố Tích Triều nhìn hai tay mình dính đầy máu tươi, lần đầu tiên cảm thấy khủng hoảng vô hạn. Cố Tích Triều run rẩy lướt nhẹ qua mặt Thích Thiệu Thương, trong lòng co rút đau đớn, vì sao còn có thể đau như vậy, y những tưởng sau khi Văn Tình ra đi, trái tim y đã sớm chết lặng rồi.

Quãng thời gian ngắn ngủi ở cùng Thích Thiệu Thương hiện lên trong tâm trí, từng câu từng lời của Thích Thiệu Thương quanh quẩn bên tai y.

Vị thư sinh này quả là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm.

Làm sao có nghĩa đây?! Trung thu trăng tròn, uống máu thể độc, sinh tử đồng tâm, cộng lộ nguy nan, nếu có sai lầm, lấy máu rửa tội môn, đây là ai nói? Người cũng nói qua, nếu không có ta, sống không bằng chết, không biết làm sao sống qua ngày, nếu những lời này đều là thực, Cố công tử có dùng cả máu heo máu trâu cũng không đủ!

Ta không xem người là bằng hữu, ta xem người là tri âm.

Bên ngoài nhìn vào là ta đang lẫn trốn. Nhưng người nhớ kỹ, cuộc sống sau này, kẻ phải trốn tránh lương tâm của mình, chính là người.

Người ta quen biết ở Kỳ Đình, có phải người không?

Còn nhớ rõ kiếm pháp của ta không?

Chúng ta cùng song kiếm hợp bích đi!

Người nói đúng rồi cái gì chứ, lần nào người có chuyện không phải ta là người tới đầu tiên sao, khi nào thì ta ghét bỏ người?

Tích Triều, ta tin, lúc nào cũng tin.

Tích Triều, dường như ta từ lâu đã coi trọng người.

Tích Triều, ta biết người còn đang bàng hoàng, ta có thể chờ, chờ người rõ ràng rành mạch nói cho ta câu trả lời.

Là cái gì theo hốc mắt chảy xuống, khiến cảnh vật trước mắt y nhạt nhòa? Người này luôn tin y, cho nên ba năm trước trong đại trường trên đỉnh núi không hề phòng bị, hiện tại ba năm sau vẫn không phòng bị. Tay Cố Tích Triều lướt qua lông mi, khóe mắt, chóp mũi, môi, cằm của Thích Thiệu Thương. Hắn đã chết, Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận cho dù phá được còn có ý nghĩa sao?

Trước khi đi, vấn đề Cố Uyển Tình đặt ra vẫn còn văng vẳng bên tai: “Cố ca ca, vì sao có thiên lý truy sát, huynh có nghĩ tới không?” Vì sao có thiên lý truy sát, bản lĩnh của y thực sự giết Thích Thiệu Thương không được sao? Là giết không được, hay căn bản là chưa bao giờ muốn giết hắn? Cố Tích Triều chìm vào trầm tư, đột nhiên, y cất tiếng cười to, thì thào: “Cố Tích Triều, thì ra kẻ ngốc nhất trên thiên hạ là người. Vì sao có thiên lý truy sát? Là bởi vì chúng ta căn bản không muốn giết chết đối phương, bởi vì Kỳ Đình một đêm mà chìm trong mê luyến, bởi vì trên đường truy truy trốn trốn lại càng tới gần đối phương hơn, bởi vì...” Chúng ta ái mộ lẫn nhau.

“Cố ca ca, huynh còn cố chấp cái gì?” “Tích Triều, con rốt cuộc còn cố chấp cái gì?” Thanh âm của Cố Uyển Tình và mẫu thân dần dần hòa hợp thành một thể, “Phá hậu nhi lập, dục hỏa niết bàn, chỉ có nhìn thấu mới có thể thoát ra.”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng nói: “Thiếu Thương, có lẽ hiện tại nói ra đã quá muộn, nhưng ta đã đồng ý sẽ nói cho người biết câu trả lời của ta. Thiếu Thương, tâm ý của ta và ngươi giống nhau.” Nói xong, Cố Tích Triều nhắm mắt, cúi đầu xuống, hôn lên môi Thích Thiếu Thương, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Tích Triều, đừng khóc.” Tiếng an ủi của Thích Thiếu Thương truyền đến bên tai, Cố Tích Triều kinh ngạc mở hai mắt, bật dậy, “Người, người không chết?”

Thích Thiếu Thương ôm miệng vết thương trên bụng, ngồi dậy, “Tích Triều, ta nào chết dễ dàng như vậy. Vừa rồi ngươi thực quái lạ, ta cảm nhận được ngươi bị người khác khống chế, ta nghĩ chỉ cần khiến người kia nghĩ rằng ta đã chết, thần trí của ngươi sẽ thanh tỉnh, cho nên...”

“Cho nên, ngươi để ta đâm ngươi một kiếm!” Nghe vậy, Cố Tích Triều hết sức tức giận, “Thích Thiếu Thương, đầu ngươi bị lừa đá rồi, vạn nhất ta không cẩn thận đâm trúng chỗ trọng yếu của ngươi thì làm sao!”

“Ta nào có ngốc như vậy, lúc ngươi đâm một kiếm ta đã biết nó sẽ không đâm vào chỗ trọng yếu rồi.” Thích Thiếu Thương cẩn thận dò xét miệng vết thương một chút, thở dài, “Tích Triều, ngươi xuống tay thật lợi hại, hoàn toàn không tổn thương đến chỗ hiểm, chỉ có chảy máu một chút. Vạn nhất...” Thích Thiếu Thương ý thức được chính mình đang nói huých toẹt ra hết, vội ngậm miệng lại.

Cố Tích Triều giận đến phát run, tên thổ phỉ này dám giả chết lừa y, những lời hằn vừa nói y đều nghe thấy hết! Cố Tích Triều cảm thấy gương mặt đang nóng bừng đến mức muốn bốc khói, thẹn quá thành giận lấy tiểu phủ ra, “Tên thổ phỉ chết tiệt! Người dám gạt ta, ta... ta... ta chém ngươi!”

Thanh âm quỷ khóc thần sầu vọng ra, còn kèm theo tiếng kêu của nam nhân cầu xin tha thứ, Tử Ngưng bên ngoài rừng nở nụ cười, “Thích Thiếu Thương dám dùng đến chiêu này, hắn không sợ Cố Tích Triều thật sự tức giận một phủ chém chết hắn sao?”

“Tử Ngưng tỷ tỷ ngay từ đầu đã biết Thích Thiếu Thương không chết,” Thiều Âm nhàn nhã ngồi chồm hổm xuống, “Vừa rồi giả bộ y như thật.”

Tử Ngưng khẽ cười một tiếng, xoa đầu Thiều Âm, “Tỷ tỷ căn bản không định giết bọn họ, hơn nữa Thích Thiếu Thương trúng cổ độc của ta, nếu hắn chết, cổ trùng sẽ có phản ứng.”

“Bớt cười gian xảo một chút,” thanh âm mơ hồ cũng không che giấu được ý cười, có chút cân nhắc nói: “Người rốt cuộc hạ cổ gì trên người Thích Thiếu Thương mà đáng để ngươi đắc ý như vậy?”

Tử Ngưng cười rạng rỡ, lòng tràn ngập sung sướng nói: “Không phải là cổ độc gì ghê gớm lắm, chỉ gây một chút trở ngại, tỷ tỷ cũng biết Cửu Thế Minh Ước cơ bản không có độc tính.”

“Cửu Thế Minh Ước là cái gì?” Thiều Âm nhìn đến hai người biểu tình quỷ dị, tò mò hỏi, “Bộ dạng hai người thật khoái chí, tỷ tỷ nói đi.”

Thanh âm mơ hồ bắt đầu nói: “Nữ tử Miêu Cương nếu vừa ý một nam nhân tuần tú, có thể hạ Cửu Thế Minh Ước lên người đối phương.”

“A, loại cổ độc này có rất nhiều, cũng không có gì kỳ quái hết,” Thiều Âm dẫu môi, nâng cằm, “Tử Ngưng tỷ tỷ vì sao lại tự đắc như vậy?”

Tử Ngưng cười hắc hắc, “Bởi vì Cửu Thế Minh Ước này cộng với Tam Trọng Dẫn sẽ tạo thành mị dược kịch liệt.”

“Ngay từ đầu ngươi đã tính toán như vậy?” Thanh âm mơ hồ có vẻ thực bất đắc dĩ, “Vì sao ngươi thích hai người bọn họ như vậy? Ta nhớ ngày trước có một đôi uyên ương đã chết trên tay ngươi, không phải ngươi ghét nhất người ngoài có đôi có cặp sao?”

“Tỷ tỷ, ta nào ghét người khác có đôi có cặp,” Tử Ngưng bất mãn xoay người xem thường, miệng than thở, “Còn nữa, tỷ nói cho Xu Nguyệt, nợ ân tình của nàng ta đã trả xong, ta muốn quay về Miêu Cương.” Nói

xong Tử Ngưng xoay người chậm rãi rời đi, chỉ nhìn thấy áo choàng da báo tung bay trong gió đêm, “Tam sinh thạch thượng tam sinh duyên, lục đạo luân hồi lục thứ kiến, cửu trọng thiên hàng cửu thế ước, thập thế chuyển sinh tình bất tuyệt.”

Thích Thiếu Thương tránh được tiểu phủ của Cố Tích Triều, bước tới phía trước chặn y lại, Cố Tích Triều giãy dụa kịch liệt, Thích Thiếu Thương rên một tiếng, thì ra khuỷu tay Cố Tích Triều đánh trúng miệng vết thương của hắn.

Nghe thấy tiếng kêu rên của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều lúc này mới nhớ lại Thích Thiếu Thương trên người có thương tích, vì thế ngoan ngoãn ngừng lại không dám giãy dụa nữa, “Thiếu Thương, buông ra, đừng chèn ép miệng vết thương.”

Hương khí ngào ngạt vờn quanh chóp mũi, hấp dẫn vô hạn, Thích Thiếu Thương trần trọc liếm mút môi Cố Tích Triều, đem thanh âm không kịp nói ra của đối phương giao triền ở miệng lưỡi hóa thành tiếng rên nhẹ. Cố Tích Triều chỉ cảm thấy Thích Thiếu Thương đầu lưỡi nóng bỏng đang càn quét nơi cổ họng, dùng nửa người ngăn chặn thân thể y, không cho y có cơ hội tránh né, hôn không ngừng.

Sắp không thở được nữa... Cố Tích Triều có chút khổ sở giãy dụa, phát tay định đẩy Thích Thiếu Thương ra, lại bị Thích Thiếu Thương một tay chế trụ cổ tay, tay kia lại càng ép sát đầu y. Sau khi hôn sâu, Thích Thiếu Thương cười đến có chút tà tứ, lại liên tiếp hôn lên chân mày, chóp mũi, bờ môi Cố Tích Triều...

Cố Tích Triều khó chịu giãy ra, thở hồng hộc nói: “Thiếu Thương, ta không thở được, người buông tay...” Lời còn chưa dứt, Thích Thiếu Thương nhanh như chớp ép chặt tay y vào bên hông, đoạn điểm vài huyệt vị trên người y, Cố Tích Triều lập tức cả người mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, ngã vào lòng Thích Thiếu Thương.

“Thích Thiếu Thương!” Cố Tích Triều vừa sợ vừa giận, “Người muốn làm gì?”

Thích Thiếu Thương ôm lấy Cố Tích Triều, đặt y bên cạnh đồng lửa, động thủ cởi bỏ xiêm y của y. Cố Tích Triều không thể động đậy, trơ mắt nhìn Thích Thiếu Thương cởi bỏ từng lớp y phục, khiến thân thể y trần trụi trong không khí, Cố Tích Triều chưa từng bị đãi ngộ thế này, trong lòng vừa căng thẳng, vừa tức giận, lại vừa sợ hãi, lớn tiếng quát: “Thích Thiếu Thương, người đừng tay cho ta! Người buông ra, vì sao điểm huyệt ta?”

Thích Thiếu Thương một tay vuốt ve cái mông nhỏ non mịn của Cố Tích Triều, một bên cúi người in xuống trên thân thể y vài vết hoan ái đỏ hồng, thấy Cố Tích Triều một trận run rẩy, hắn ngừng đầu, khẽ nói: “Tích Triều, ta biết người không thích bị người khác đặt ở phía dưới, nhưng ta thật sự không nhịn được...” Lời nói sau cùng, thanh âm khàn đi vì dục vọng.

“Đừng...” Cố Tích Triều trong lòng hốt hoảng, Thích Thiếu Thương như vậy y chưa từng gặp qua, xúc cảm xa lạ trên thân thể khiến y không biết phải làm thế nào, y khép chặt mắt, môi cắn đến rướm máu.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy Cố Tích Triều ngượng ngập sợ hãi đến vậy, trong lòng dần trở nên nhu nhuyến, hắn dịu dàng nâng cằm Cố Tích Triều, ôn nhu nói: “Tích Triều... Từ nhỏ đến lớn, người duy nhất ta lưu tâm như vậy chính là người. Tích Triều, ta yêu người, cho nên người có thể giao hết cho ta được không? Tích Triều, đừng sợ, ta sẽ bảo hộ người, bảo hộ người cả đời, không, là đời đời kiếp kiếp...” Thích Thiếu Thương chưa từng nghĩ tới có một ngày hắn sẽ đối với một người như vậy, mà người đó lại là nam nhân, thật lòng thật dạ nói ra những lời này, tuy người ấy còn chưa ưng thuận, hắn đã đem danh dự của mình ra hứa hẹn.

Cố Tích Triều trong mắt có ý cười rạng rỡ, thậm chí khóe môi y cũng bắt đầu cong lên, “Thiếu Thương, người giải huyệt đạo cho ta, ta sẽ không chạy.” Bên đồng lửa ấm áp, gió đêm thanh lương thấm vào nhân tâm. Nhìn Thích Thiếu Thương chậm rãi đến gần, nhìn bầu trời đêm, Cố Tích Triều trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn không ngôn từ nào có thể diễn tả. Có lẽ thứ y vẫn cầu không phải công danh lợi lộc, không phải lưu danh thiên cổ, mà là ánh mắt người này ôn nhu trìu mến, tình ý miên man.

Thích Thiếu Thương nghe vậy cười, giải huyệt đạo cho Cố Tích Triều, tách hai chân thon dài của y ra, cúi người tiến vào. Cố Tích Triều thân thủ vòng qua phía sau lưng Thích Thiếu Thương, có chút ngượng ngùng, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ. (beta: *gào thét* ta muốn xem cảnh này ~)

“Đáng tiếc, trận pháp đã không thể vây khốn bọn họ.” Thanh Âm mơ hồ nhìn trận thế bị phá, nhưng không nghe ra chút tiếc nuối trong đó, “Thiền Âm, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Thiền Âm gật gật đầu, theo nữ tử mang giày thêu màu hồng nhạt rời khỏi, đi sâu vào trong cánh rừng.

Ánh mặt trời rọi qua tán lá, ngày mới đã bắt đầu, Thích Thiệu Thương hé mắt, nhìn Cố Tích Triều bên cạnh còn đang chìm trong giấc mộng, “Tích Triều, dậy đi...” Hơi thở nóng rực hòa trong lời nói mập mờ.

Nhẹ nhàng xoay người một cái, quần áo rơi xuống, lộ ra làn da trắng nõn có in rất nhiều dấu vết hoan ái đỏ hồng, trong nắng sớm khiến người ta suy tư vô hạn. Thích Thiệu Thương rướn người, hôn lên lưng Cố Tích Triều, cánh tay sờ soạng bên trong y sam của y, vỗ về chơi đùa với thân mình mảnh khảnh kia.

“Đừng...” Cố Tích Triều đang mê man nhanh chóng mở mắt, nhìn thấy gương mặt Thích Thiệu Thương phóng đại trước mặt, đột nhiên nhớ tới thời khắc cuồng loạn đêm qua, ngồi dậy ngay tức khắc. Nhưng mà, trải qua một buổi tối hoang đường như vậy, thất lưng Cố Tích Triều đã sớm đau nhức không thôi, Thích Thiệu Thương, tên dã thú, đi chết đi. Trong lòng không ngừng nguyên rủa Thích Thiệu Thương, Cố Tích Triều vất vả chỉnh lại xiêm y.

Thích Thiệu Thương tự biết lỗi, sau khi mặc y phục tử tế vội đi đến bên cạnh Cố Tích Triều, “Tích Triều, người khỏe không? Ngày hôm qua...”

“Câm miệng, không được nói!” Cố Tích Triều mặt đỏ gay, cắt lời Thích Thiệu Thương, “Còn không mau giúp ta chỉnh lại y phục, nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy làm gì?”

Chỉnh y phục? Thích Thiệu Thương cười tủm tỉm giúp Cố Tích Triều mặc y phục, hẳn thích giúp Tích Triều mặc, đương nhiên càng thích giúp Tích Triều thoát y, nhưng mà, những lời này ngàn vạn lần không thể nói ra a. Lò mò cả buổi, cuối cùng Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương trang phục đã chỉnh tề.

“Tích Triều, người xem.” Thích Thiệu Thương kéo Cố Tích Triều đứng lên, trong khu rừng không biết tự khi nào xuất hiện một con đường nhỏ, trong sương khói lượn lờ dường như có thể thấy thấp thoáng một tòa trúc lâu lịch sự tao nhã.

Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn quanh quất, nói: “Đi thôi, chủ nhân Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận mời chúng ta qua đó một chuyến.”

12. Chương 12

Thích cố hai người men theo con đường nhỏ mà đi thẳng, cảnh vật xung quanh dần dần thay đổi, từ từng lâm rộng lớn thành trúc lâm thơm nồng. Tòa trúc lâu tinh xảo sừng sững sâu trong rừng trúc tĩnh lặng, Thích Cố hai người chậm rãi lên trúc lâu. Cửa chính sảnh chỉ khép hờ, Cố Tích Triều đẩy cửa vào, trong phòng lại không một bóng người.

Chính sảnh bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái bàn vuông với vài cái ghế trúc, ngoài ra không còn gì khác. Trên bàn vuông có trải một tờ giấy Tuyên Thành, Cố Tích Triều đi tới cầm lên xem, là bức họa Văn Vương Bát Quái. Bên cạnh bức họa là thẻ tre, trên thẻ tre là mai rùa dàn thành trận thế: Cho ‘Thái âm thiên phụ kỷ tử môn quý’ đi trước ‘Cửu địa thiên tâm át sinh môn nhâm’, bên trái trấn ‘Bạch hổ thiên nhâm đình đồ môn canh’ bên phải trấn ‘Trực phù thiên nhuê tân khai môn bính’, lấy ‘Lục hợp thiên trùng canh cảnh môn kỷ’ và ‘Đằng xà thiên anh quý kinh môn tân’ làm bả vai, để ‘Huyền vũ thiên bồng nhâm thương môn đình’ và ‘Thiên cử thiên trụ bính hựu môn át’ làm chân, ‘Quý’ thủ ở giữa. Cố Tích Triều tính toán tỉ mỉ, đêm qua, ở phương Bắc là Bắc Cực tinh, ở phương Nam là chín Thiên Kỷ tinh, ở phương Đông là ba Hà Bắc tinh, ở phương tây là bảy Thất Công tinh, hướng Đông Bắc là tám Hoa Cái tinh, hướng Đông Nam là bốn Tứ Phụ tinh, hướng Tây Nam là hai Hổ Bí tinh, hướng Tây Bắc là sáu Thiên Trù tinh, chính giữa là năm tòa Ngũ Đế. Cách dàn Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận này, hoàn toàn đồng nhất với chín nhóm sao

vận mệnh trên trời, hơn nữa, ngày sinh tháng đẻ của y và Thích Thiều Thương cũng được xen kẽ xảo diệu trong đó!

“Tích Triều, đây là cái gì?” Thích Thiều Thương thấy Cố Tích Triều xem xét hết sức chuyên chú, không khỏi có chút ngạc nhiên, vì thế cũng nhìn thử, chỉ thấy đầu đầu cũng là thiên trụ thiên xu thiên bông, sáng chói đến hoa mắt.

Cố Tích Triều nghe vậy ngẩng đầu, nhìn bộ dáng Thích Thiều Thương không hiểu mà cũng không dám lĩnh giáo, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Đây chính là Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận, hơn nữa rõ ràng đã được di dịch, nên chúng ta mới có thể vào trong trúc lâu này.”

“Chính xác, nó đã được thay đổi, nhãn lực của Cố công tử quả xuất chúng.” Thanh âm mơ hồ truyền đến, một vị nữ tử ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi chậm rãi đi đến. Cố Tích Triều nheo mắt, nữ tử đứng ở cửa rất bình thường, nhưng chính vì quá bình thường, y mới càng phải cẩn thận hơn.

Thích Thiều Thương nghĩ, nữ tử này hẳn là chủ nhân của trúc lâu, vẻ ngoài của nàng thật sự không có gì đặc sắc, là loại người dễ dàng mất hút trong đám đông. Tuy nhiên, dưới chân lại mang một đôi giày thêu màu hồng nhạt, bất nhiễm bụi trần. Thích Thiều Thương theo thói quen chấp tay, nói: “Tại hạ Thích Thiều Thương, quý danh của cô nương?”

“Tiểu nữ là Thanh Âm, lần đầu gặp mặt, Thích đại hiệp.” Thanh Âm cúi người cười nhạt, đoạn ngồi trên ghế đối diện Cố Tích Triều, hỏi: “Cố công tử có cách phá trận?”

Cố Tích Triều vuốt cằm, Thanh Âm lại nói: “Cố công tử muốn văn phá hay võ phá?”

“Văn phá, Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận một khi phát động toàn bộ, tất có một bên vong mạng,” Cố Tích Triều trầm ngâm trong chốc lát, “Mới vừa rồi ta dò xét cách dàn trận của cô nương, cô nương tuy rằng tàn nhẫn quỷ bí, nhưng cũng không muốn dồn chúng ta vào tử lộ, đúng không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói của Cố Tích Triều mang ý khẳng định.

Thanh Âm tán thưởng gật gật đầu, “Vậy theo ý Cố công tử, chúng ta văn phá. Cố công tử, lấy một nén nhang làm hạn định, trong một nén nhang người phải phá được Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận của ta.”

“Được, nhất ngôn vi định.” Cố Tích Triều lấy một cây hương trên bàn, châm lửa, sau đó ngồi xuống tiếp tục dò xét trận thế.

“Dục thức thiên đạo cực trí huyền, tiên quan đế chiến dữ thần công; thiên kiến địa chi vi kinh vĩ, tứ diện bát phương thức tiến thoái; cửu tinh tại thiên bố bát phương, môn vi nhân hòa vi kỳ trụ; âm dương lưỡng nghi tứ tượng trung, năng đắc thái cực vi quý tôn; thiên địa kiến khôn âm dương phối, ngũ vận lục khí biến vương suy; cửu cung hư thực đắc phù ngưỡng, tam kỳ lục nghi tu đương vị; cửu tinh bát môn giai hữu dụng, thiên địa nhân thần ngũ hành trung; tiến thoái tự nhiên pháp vô vi, thế sự tấn tại nhất chương gian.” Cố Tích Triều nhớ tới lời mẫu thân năm đó dặn y phải nhớ, “Phạm phá kỳ môn độn giáp tất phải tuân thủ ‘Đoạn pháp thiên kỳ hoàng đế âm phù kỳ môn vận trù ca quyết’, tuyệt đối không thể tự tiện xằng bậy.”

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mắt thấy nén hương đã cháy hết hai phần ba, Thanh Âm ngồi một bên chậm rãi uống hương trà, Thích Thiều Thương đứng bên cạnh Cố Tích Triều không nói một lời. Lúc này, tay Cố Tích Triều chuyển động, y cầm mai rùa còn lại trên bàn, bày ra trận thế hoàn toàn tương phản với Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận của Thanh Âm, cũng xảo diệu đem ngày sinh tháng đẻ của Thanh Âm xen kẽ trong đó. “Thanh Âm cô nương, mời xem qua.” Cố Tích Triều khoanh tay đứng dậy, nét mặt ai nhìn cũng có thể nhận ra, là sáng tỏ, là tự tin.

Thanh Âm đi đến bên cạnh chăm chú nhìn kỹ, bỗng nhiên vỗ tay mỉm cười, khen: “Đã nghe qua Cố công tử kinh tài tuyệt diệu, thiên hạ khó ai địch lại. Ta đây từ nhỏ đã luyện thuật kỳ môn độn giáp, tự cho là siêu phàm thoát tục, không ngờ Cố công tử còn cao tay hơn, Thanh Âm tâm phục khẩu phục.”

“Không dám, Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận của Thanh Âm cô nương bố cục xảo diệu, Cố mỗ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trận pháp tinh diệu tuyệt luân như thế.” Cố Tích Triều tuy là người lạnh lùng, nhưng nghe người khác thực tâm ca ngợi, vẫn thấy có chút vui vẻ.

“Thanh Âm có một vấn đề muốn thỉnh giáo Cố công tử,” Thanh Âm hỏi, “Tổ Thủ Thần Cơ danh chấn giang hồ ba mươi năm trước có quan hệ thế nào với công tử?”

Cố Tích Triều hơi sững sốt, lập tức đáp: “Là mẫu thân ta, Thanh Âm cô nương quen biết người sao?”

“Không, Thanh Âm không biết.” Nàng lắc đầu, “Nhưng sư phụ thường nói, luận về bày trận cơ mưu, Tổ Thủ Thần Cơ là thiên hạ đệ nhất, người còn nói Tổ Thủ Thần Cơ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là truyền kỳ nữ tử. Cho nên, Thanh Âm rất muốn gặp vị tiền bối kia một lần.”

Cố Tích Triều cúi đầu, thản nhiên nói: “Thanh Âm cô nương, thực không may, mẫu thân từ năm Cố mẫu được mười ba tuổi đã vô tung vô tích. Thuật kỳ môn độn giáp của Thanh Âm cô nương xuất thần nhập hóa, sư phụ của nàng cũng không phải người phạm.”

“Khi Thanh Âm năm tuổi đã được sư phụ thu dưỡng, ta cũng không biết sư phụ trên giang hồ là thần thánh phương nào,” Thanh Âm nói, “Vừa may, Cố công tử và Thích đại hiệp là người từng trải trên giang hồ, có thể giải đáp thắc mắc cho ta không? Sư phụ ta xưng Mạc Vô Thương.”

“Mạc Vô Thương, tôn giả Mạc Vô Thương?” Thích Thiệu Thương vừa nghe đến cái tên này, ngay lập tức nhớ lại, cũng là ba mươi năm trước, một người tên Mạc Vô Thương đơn thân độc mã xộc vào các đại môn phái, thống lĩnh giang hồ bạch đạo chống lại Lạc Thắng Cung nức tiếng tác ác đa đoan, sau khi giành thắng lợi liền quy ẩn.

Thanh Âm cười cười, “Ta cũng không rõ lắm, nếu Thích đại hiệp nói vậy, ta tạm thời cho rằng như vậy.” Thanh Âm khoát tay mời, “Thích đại hiệp, Cố công tử, Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận đã bị phá, mời tiếp tục đi.”

“Chúng ta xin cáo từ, ” Cố Tích Triều thi lễ, xoay người rời khỏi chính sảnh, Thích Thiệu Thương cũng gật đầu cáo biệt, theo Cố Tích Triều ra khỏi cửa.

Thanh Âm rũ mi, thông thả bước tới bàn, đầu ngón tay lướt qua trận thế Cố Tích Triều bày bố, “Thiều Âm, muội đi ra đi, xem trò vui lâu như vậy, cũng nên lộ diện rồi.”

“Tỷ tỷ,” Thiều Âm đi ra, kéo tay Thanh Âm nũng nịu, “Tỷ tỷ, tỷ cố tình thả bọn họ, muội không tin Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận của tỷ bị phá dễ dàng như vậy.”

Thanh Âm nhìn muội muội vẻ mặt ngây ngô, vỗ vỗ tay nàng nói: “Ta rất nghiêm túc bày ra trận pháp này, mỗi bước đều nhắm thẳng vào nhược điểm của Cố Tích Triều, là y đem qua đã tỉnh ngộ, nên trận pháp đối với y không còn tác dụng. Cứ vậy đi, coi như ta báo đáp ơn cứu mạng của Xu Nguyệt.”

“Tỷ tỷ,” Thiều Âm còn muốn nói thêm cái gì đó, trong không trung bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông trong trẻo, Thiều Âm lỗ tai giật giật, “Xu Nguyệt tỷ tỷ đã trở lại.”

Thanh Âm chau mày, nói với Thiều Âm: “Xu Nguyệt đến, chúng ta chia làm hai đường, đến hai cửa còn lại chặn những người khác. Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều sắp đến địa bàn của Lục Liễu, mà Lục Liễu quyết tâm muốn lấy mạng Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương chắc chắn sẽ ngăn cản, đến lúc đó... E rằng Xu Nguyệt vì chuyện này mà đến, Thiều Âm, đi mau.”

“Được.” Thiều Âm gật gật đầu, chỉ nghe một tiếng gió xé toạc không gian, trúc lâu lại như cũ, không một bóng người.

“Tích Triều, tôn giả Mạc Vô Thương là cái gì của người?” Thích Thiệu Thương đuổi theo Cố Tích Triều. Y sau khi ra khỏi trúc lâu liền mang tâm sự nặng nề, hẳn để ý thấy, khi Thanh Âm nhắc tới tên Mạc Vô Thương, Cố Tích Triều thân người khẽ run lên, thần sắc phức tạp.

Cố Tích Triều đứng chết trân tại chỗ, không quay đầu lại, “Mạc Vô Thương, là phụ thân ta, tôn giả một thời dẫn đầu chính nghĩa chống lại thế lực tà ác, lại là phụ thân của đại ma đầu ta, có mĩa mai không? Ta vẫn luôn nghĩ mẫu thân là danh kỹ thanh lâu, cứ cảm thấy thân thể của mình kém thiên hạ một bậc. Sau này, Bạch Sầu Phi nói, ba mươi năm trước, mẫu thân ta vượt qua bảy cửa khẩu trung, nghĩa, lễ, nghệ, trí, vũ, quân, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, danh xưng Tổ Thủ Thần Cơ, Cố Khanh Trần.”

“Tích Triều...” Thích Thiệu Thương tiến lên vài bước, từ phía sau ôm lấy Cố Tích Triều, “Tích Triều, mẫu người không nói cho người biết thân phận của người và phụ thân người, nhất định là có nỗi khổ tâm. Huống chi, nếu nàng nói cho người biết, chúng ta sẽ không có cơ hội tương ngộ, tương tri, tương hứa.”

Cố Tích Triều mỉm cười, không tránh cái ôm của Thích Thiều Thương, ngược lại còn nhích về sau một chút, “Nếu người nói vậy, mai này gặp mẫu thân ta, có thể tam quỳ cửu khấu hay không?”

“Đương nhiên, mẫu thân người là nhạc mẫu của ta, trước nhạc mẫu dập đầu cũng là lẽ thường thôi.” Thích Thiều Thương hôn lên thái dương Cố Tích Triều, lẩm bẩm, “Chờ sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ phái người đi thăm hỏi tung tích của mẫu thân người, sau đó đến tận cửa cầu thân.”

Cố Tích Triều sắc mặt chợt đỏ, đẩy tay Thích Thiều Thương ra, “Người nói hươu nói vượn cái gì, đừng lãng nhăng nữa, chúng ta đi thôi.”

Thích Thiều Thương nhìn thân ảnh Cố Tích Triều bước nhanh về phía trước, biết người này lại thẹn thùng, cũng không nói gì thêm, lặng lẽ đi theo.

Thích Cố hai người men theo đường đi chùng ba dặm, trước mặt xuất hiện hai khối thạch bích thật lớn, dọc theo đường nhỏ đi ước chừng ba dặm, trước mặt xuất hiện hai vách đá lớn, giữa hai vách đá có một thông đạo vừa hẹp vừa khúc khuỷu, nhìn vào cửa đạo, thấy có ánh sáng thấp thoáng truyền đến.

“Xem ra chỉ có thể đi con đường này.” Cố Tích Triều nhìn vách đá cao chọc trời, nói xong lách người đi vào. Thích Thiều Thương khẽ phát ông tay áo, động tác không cấp bách nhưng nhanh chóng cực kì, thoát một cái đã biến mất sâu trong thông đạo.

Không khí trong thông đạo dần dần trở nên u lạnh. Khi Thích Cố hai người lại nhìn thấy ánh sáng, đã phát hiện mình đang ở trong bạch cung thất. Cung thất không cao lớn, nhưng lại hoa lệ lạ thường, trên vách điện có điểm hoa văn mạ vàng, trướng màn mờ mờ ảo ảo sắc màu rực rỡ rủ xuống bốn phía, theo gió lay động.

Trong cung thất là hồ nước sâu không thấy đáy, trên vách tường đối diện khắc thần long đồ án thật lớn, hai bờ liên kết bằng cầu treo. Cuối cầu treo, có một đạo thanh y đón gió mà đứng, hàm chứa tự cao tự đại, cao ngạo và kiên quyết.

“Đúng là người!” Thích Thiều Thương liếc mắt một cái liền nhận ra bóng người đối diện chính là kẻ lúc trước đã tập kích hắn và Truy Mệnh trong rừng, “Như vậy kẻ giết chết Trương đại nhân giá họa cho Tích Triều cũng là người.”

Người nọ chậm rãi xoay người, mái tóc đen nhánh rối tung, dung mạo tú lệ xuất trần, đôi môi hồng nhuận hơi cong lên, hàm chứa ý cười kiêu diễm. Nụ cười của nàng, vũ mị yêu nhiên, “Thích đại hiệp, hoan nghênh người tiến vào lăng mộ, cửa vào trung tâm lăng mộ ở ngay phía sau ta,” nàng chỉ thần long đồ án sau lưng, “Ta có thể cho người đi qua, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải để ta giết Cố Tích Triều!”

Cố Tích Triều thản nhiên nói: “Kẻ muốn mạng Cố mỗ nhiều vô số, người muốn vì ai báo thù? Ba năm trước Cố mỗ giết quá nhiều người, không nhớ rõ.”

“Ta không phải vì chuyện ba năm trước mà tìm người báo thù,” nữ tử nhún mày, sóng mắt trong suốt khẽ động, hàm chứa phần hận tan nát cõi lòng, “Ba mươi năm trước, mẫu thân người thân là phó cung chủ lại phản bội Lạc Thắng Cung, khiến Lạc Thắng Cung bị hủy hoại chỉ trong chớp lát. Cố Tích Triều, người có hai lựa chọn, một là theo ta quay về Lạc Thắng Cung tiếp nhận vị trí của mẫu thân người, lập công chuộc tội, nếu không, ta thanh lý môn hộ, người bỏ mạng tại đây.”

Thích Thiều Thương che chắn trước người Cố Tích Triều, nói với nữ tử này: “Đó là chuyện ba mươi năm trước, không can hệ tới Tích Triều, người như vậy không phải giận chó đánh mèo hay sao?!”

“Giận chó đánh mèo? Năm đó phụ thân ta thân mang trọng thương ẩn lui trong núi, chính phái nhân sĩ các người không tha cho người!” Trong mắt nữ tử lộ ra sát ý, “Xem ra hai người các người, ai cũng không thể rời khỏi, bỏ mạng lại đây đi.”

Đột nhiên một đạo thanh quang đánh tới, thét gào như sấm sét. Cố Tích Triều hai tay thấp thoáng biến ảo, xuất ra cửu thiên phượng hoàng màu đỏ nhạt không ngừng chao lượn. Lúc cửu thiên phượng hoàng còn đang tung hoành, bốn lưỡi tiểu phủ quỷ dị lướt qua tay y đang thủ trước người, đánh thẳng vào ngực y. Cố Tích Triều chỉ cảm thấy ngực vô vàn đau đớn, lão đảo lui về sau mấy bước, “hộc” một tiếng phun ra một ngụm tiên huyết.

“Tích Triều!” Thích Thiều Thương kêu lên sợ hãi phóng tới bên người Cố Tích Triều đỡ y, thấy sắc mặt y trắng bệch, bộ dáng vừa kinh vừa giận, “Cô nương mưu mô thâm độc, nếu muốn thử sức vì sao không quang minh chính đại?”

“Thì ra là thế, ta cứ không hiểu vì sao công phu Cố Tích Triều lại kém như vậy.” Nữ tử cười khẽ lắc lắc đầu, hai chân đạp cọc gỗ trên đầu cầu treo, bảy lưỡi tiểu phủ vờn quanh tứ phía, “Đêm qua, Thích đại hiệp hưởng thụ, chỉ đáng thưởng cho Cố công tử vì người hao tổn tám thành công lực.”

Cố Tích Triều mở mắt nhìn nữ tử diễm lệ kiên quyết, y có thể tưởng tượng trình tự, góc độ ra chiêu của nữ tử, nhưng không ngờ lại không thể ngăn cản đối phương công kích. Y gần cốt kỳ giai, năm tuổi đã bắt đầu tập võ, qua nhiều năm như vậy y vẫn cố gắng đạt đến chuẩn mực mẫu thân định ra năm đó, chưa từng nghĩ tới có một ngày mất đi công lực.

Y từ nhỏ tính tình bạc lương, mẫu thân thường nói yêu hận sân si đều là nghiệp chướng, cho nên y đã sớm rèn luyện thành vô cảm, tránh vì kích động mà thương cập phế phủ. Từ năm mười ba tuổi khi mẫu thân rời đi, y chỉ dựa vào bản lĩnh của mình mà sống, sau khi lấy Văn Tình cũng vậy, hiện tại công phu của y đã tiêu tán, y còn có thể dựa vào ai đây?!

“Tích Triều...” Bị thương trong mắt Cố Tích Triều khiến Thích Thiều Thương chấn động tâm can, hần cảm thấy miệng đắng chát, ruột gan như bị đoạn thành từng khúc, “Người hối hận, Tích Triều, có phải người đang hối hận hay không?”

Cố Tích Triều hai tròng mắt tối đen nhìn về phía Thích Thiều Thương, nam tử trước mắt có chân mày cương trực, mũi thẳng kiên nghị, đôi mắt sâu thẳm, tiêu sái mà dũng cảm. Trước lúc gặp nhau căn bản không cùng một thế giới, gặp mặt thuở đầu cũng chưa từng nghĩ sẽ thích đối phương, vậy mà bây giờ họ lại yêu nhau... Đây là duyên phận.

“Không, ta không hối hận” Cố Tích Triều lắc đầu, cười nói, “Thiếu Thương, cho tới bây giờ ta vẫn không hối hận đã quen biết người, cũng không hối hận chuyện đêm qua.” Y luôn tình đậm tâm lãnh, lại vì Thích Thiều Thương mà phá giới, cho dù phải trả giá nhiều hơn như vậy, y cũng không hối hận.

Nữ tử nhún mày, cười nhạo nói: “Ta không có thời gian nhìn các người khanh khanh ta ta, nếu Cố Tích Triều không thể, Thích đại hiệp người tới tiếp chiêu đi.” Đột nhiên trong lúc đó, tiểu phủ lướt qua ngang mày Thích Thiều Thương, hần ngưng tụ chân khí, ôm Cố Tích Triều tránh qua một bên. Chợt nghe “vèo” một tiếng, ở phía khác một lưỡi tiểu phủ cũng đang lao thẳng tới, Thích Thiều Thương buông Cố Tích Triều ra, không quay đầu lại rút Nghịch Thủy Hàn chém. “Coong” một tiếng, Nghịch Thủy Hàn và tiểu phủ chạm nhau, Thích Thiều Thương gồng mình, Nghịch Thủy Hàn vẫn chém ra, một chuỗi “coong coong coong” giòn vang, tiểu phủ của nữ tử kia đều bị đánh ngược trở về.

Trong mắt nữ tử lóe lên tia kinh ngạc và hứng thú, nhìn chằm chằm Thích Thiều Thương. Thích Thiều Thương cầm kiếm ngạo nghễ đứng thẳng, cũng không tránh né. Nữ tử thu hồi ánh mắt, nói: “Giang hồ nặng ngàn cân, Thích Thiều Thương đã gánh đến tám trăm, ta thật muốn nhìn xem Cửu Hiện Thần Long người có bản lĩnh gì.” Vừa dứt lời, thân ảnh của nữ tử dường như hóa thành một luồng khói rực rỡ. Trong lúc đó kiếm quang bay lên lượn xuống, Thích Thiều Thương kiếm thế như hồng, càng lúc càng nhanh, đột nhiên hần hét lớn một tiếng, một kiếm thẳng tắp chém về phía nữ tử. Một kiếm này nhanh như sấm sét, hơn nữa Thích Thiều Thương nội lực thâm hậu, dĩ nhiên không gây ra một tiếng động nào! Nữ tử biến sắc, nhanh chóng xoay người, bốn lưỡi tiểu phủ như cuồng vũ bay ra.

Thích Thiều Thương hét lớn một tiếng, Nghịch Thủy Hàn hóa thành lưới kiếm mở ra, bảo hộ thân thể. Đột nhiên, một đạo chưởng phong mãnh liệt xé gió đánh tới, Thích Thiều Thương phản thủ một kiếm đâm ra, “đang” một tiếng, nữ tử một tay gõ vào thân kiếm, dùng lực nhảy lên, tiểu phủ gào thét bay tới, mục tiêu rõ ràng là Cố Tích Triều. Thích Thiều Thương kinh hãi, nhanh chóng vọt đến trước mặt Cố Tích Triều, Nghịch Thủy Hàn dừng mãnh múa trong không khí, vất vả lắm mới ngăn được tiểu phủ. Đối với hành vi đánh lén của nữ tử kia, Cố Tích Triều không để vào mắt, nhưng Thích Thiều Thương sớm đã giận dữ.

Nữ tử từ không trung hạ xuống, mới vừa xoay người, một đạo kiếm quang nhanh như chớp xé gió lao tới. Nữ tử vội vàng thối lui vài bước, kiếm quang lần này sáng hơn hẳn, vượt xa công phu Thích Thiều Thương bộc lộ vừa rồi, chẳng lẽ đây mới chính là năng lực thật sự của Cửu Hiện Thần Long? “Chắc, thật phiền toái.” Nữ tử lăm băm, kiếm kia chỉ cách mi nàng ba tấc, trong kiếm phong chứa đựng hàn khí bức người,

thổi tung thanh y bay tán loạn. Đúng lúc này, nữ tử vươn tay điểm nhẹ mũi kiếm, thân người nhảy lên, người nàng như không có trọng lượng, tựa hoa tựa bụi, bay vượt qua kiếm Thích Thiếu Thương.

Thân pháp này quả thật quý dị quá mức, Thích Thiếu Thương trong lòng không khỏi nghi hoặc, kiếm thế có chút ngưng trệ. Lợi dụng thời cơ, nữ tử cong khoe miệng, tay biến hóa, thoáng chốc bảy lưỡi tiểu phủ lướt qua người Thích Thiếu Thương, góc độc kỳ dị. Cho dù Thích Thiếu Thương có Nghịch Thủy Hàn hộ thân, vẫn khó tránh khỏi bị đánh trúng. Nữ tử cười lạnh một tiếng, thanh y nhẹ nhàng tung bay. Thích Thiếu Thương bị tiểu phủ đánh trúng, khí huyết quay cuồng. Nữ tử nhanh như chớp điểm về phía mi tâm của Thích Thiếu Thương, đầu ngón tay nàng mơ hồ lóe u bích sáng bóng, đương nhiên mang theo kịch độc. Xuống tay tàn nhẫn đến cực điểm, nàng rất muốn trong một chiêu giết Thích Thiếu Thương chết ngay lập tức.

“Lục Liễu dừng tay!” Một giọng nói trong trẻo vang lên, hồng vân như lửa phóng tới, chặn sát chiêu của nữ tử. Thích Cố hai người giương mắt nhìn, một đôi giày thêu màu hồng nhạt rơi xuống đất, thì ra là Thanh Âm. Nữ tử tên Lục Liễu phần hận trừng mắt liếc Thanh Âm, “Thanh Âm, ngươi tránh ra, hôm nay ta nhất định phải giết bọn họ, nếu ngươi còn ngăn cản, đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình!”

Mang theo khí thế thật lớn, Lục Liễu từ trên cao nhìn về phía Thanh Âm, Thanh Âm sắc mặt cũng không chút thay đổi, toàn thân phiêu nhiên nhảy lên, đồng thời ông tay phải rộng thùng thình bắn ra hồng lãng (lụa hồng), mềm mại nhưng lại phát ra tiếng động của kim loại, ngăn cản thế công của Lục Liễu.

Thừa lúc tiểu phủ va chạm hồng lãng, Lục Liễu xoay người, tay đặt trên hồng lãng, chân một cước đá về phía Thanh Âm. Ngón giữa xông tới định điểm huyệt Dũng Tuyền của Lục Liễu, Lục Liễu nhận thấy có điều không ổn nhưng không có cách nào đỡ chiêu, đành phải đỡ một kích kia của Thanh Âm. Đau đớn vô hạn, Lục Liễu ngừng thở lui về phía sau, chân đau khiến nàng phải lui vài bước mới đứng vững trên cầu treo.

“Ngươi muốn bảo vệ bọn họ sao, được, được, được!” Lục Liễu cắn răng nói ba tiếng “được”, bảy lưỡi tiểu phủ hỗn loạn sắc bén xé gió lao tới. Thanh Âm phát tay, hồng lãng lại như giao long rời bến cuộn cuộn phóng thẳng về phía Lục Liễu. “Keng keng keng,” tiểu phủ và hồng lãng chạm vào nhau lại phát ra tiếng kim khí nổ vang. Thanh Âm và Lục Liễu đang chiến đấu hăng say, bỗng nhiên Lục Liễu hướng tai nghe, ánh mắt phức tạp quét qua ba người, cắn chặt răng, “Hôm nay xem như các người may mắn, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy.” Nói xong thu hồi tiểu phủ, nhảy vào hồ nước sâu không thấy đáy.

Thích Cố hai người nhìn nhau, trong không trung vang vọng tiếng chuông trong trẻo, Thanh Âm thở dài: “Nếu không nghe thấy tiếng chuông, Lục Liễu không thể dễ dàng buông tha cho chúng ta như vậy.”

“Tiếng chuông này biểu thị cho điều gì?” Cố Tích Triều lau vết máu bên khoe miệng, hỏi, “Thanh Âm cô nương vì sao lại ở đây?”

Thanh Âm nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Xu Nguyệt đã đến, nàng là một người cực kì lợi hại, chúng ta không phải đối thủ của nàng. Đây là nói nếu Thích đại hiệp và Cố công tử đều không bị thương, còn có thể đánh một trận. Về phần Thanh Âm vì sao lại ở đây, chúng ta chưa từng muốn giết các người, các người tin không?”

“Ta tin.” Cố Tích Triều cười đáp, “Nếu các người muốn mạng của chúng ta thì đã không xuất hiện, chỉ cần vây chúng ta ở đây, từ từ tìm cách giết chết, thực đơn giản.”

Thanh Âm cười, “Thứ các người muốn tìm nằm ở phía sau cánh cửa kia, đi thôi, ta dẫn đường.”

“Thanh Âm cô nương, chờ một chút.” Thích Thiếu Thương gọi Thanh Âm đang muốn tiến đến mở cửa đá, “Từ Ngưng cô nương hạ cổ độc trên người ta, nàng có giải được sao?”

Thanh Âm kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: “Ngươi biết nàng hạ cái gì?”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, “Cho dù không biết, nhưng nghe Lục Liễu nói vậy, ta cũng có thể đoán được sơ sơ.”

“Ta không có giải được, Xu Nguyệt có.” Thanh Âm cười nói, “Chờ sau khi các người ra khỏi lăng mộ, Xu Nguyệt sẽ ở ngoài chờ các người, đến lúc đó nàng sẽ giúp các người giải độc.”

Thích Thiều Thương gật gật đầu, nhìn về phía Cố Tích Triều, chỉ thấy y cười cười, chìa tay ra, Thích Thiều Thương trong lòng chợt cao hứng, miệng cười toe toét, nắm lấy tay đối phương.

Thanh Âm mở cơ quan, thần long đồ án nứt ra, cửa hé mở, bên trong là bắt nguồn của tất cả mọi chuyện. Thích Cố hai người không chút do dự bước vào, nhìn cửa đá đóng lại, Thanh Âm mỉm cười biến mất trong cung thất.

13. Chương 13

Đại điện cực kỳ rộng lớn, cũng cực kỳ trống trải, ở giữa đặt một cái bàn đá hẹp, dài hơn mười trượng, trải từ đầu nam tới đầu bắc đại điện. Trên bàn đá là một dải ngọc thạch, trên dải có một cái hộp bị vô số xích sắt ràng lại, phát ra hàn quang quỷ dị. Thích Cố hai người thận trọng dò xét bên trong điện, khắp đại điện trắng thủng, trên vách điện hõm vào, bên trong rõ ràng có người!

Thích Thiều Thương theo thứ tự xem qua: Hồng Lệ, lão Bát, Tiểu Yêu, Vô Tình, Phương Ứng Khán, còn có Lôi Thuần, Định Phi Kinh mất tích đã lâu, bọn họ tựa như bị khảm trên vách đá. “Hồng Lệ! Lão Bát! Vô Tình!” Thích Thiều Thương không ngừng đập vách thủy tinh trong suốt đang ngăn cách bọn họ, chỉ là, bất luận hấn dùng sức thế nào, vách thủy tinh kia vẫn không suy sụp.

“Người dùng phí công vô ích, vách thủy tinh này đã bị cơ quan khống chế, chỉ có thể vào không thể ra.” Thích Cố hai người quay đầu lại, nhìn thấy tiểu cô nương đã gặp ở thụ môn đang ôm chân ngồi trên bàn đá, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Nếu như không thể mở ra, người sẽ không xuất hiện ở đây, không phải sao?” Cố Tích Triều cười nhạt đi về phía Thiều Âm, vuốt đầu nàng, “Nói cho ta biết, làm sao để mở vách thủy tinh này ra?” Tay Cố Tích Triều chậm rãi đặt trên cổ tiểu cô nương, không ngừng vuốt ve.

Thiều Âm cười ngây ngô rạng rỡ, không chút để ý đến tay Cố Tích Triều đang đặt trên cổ, nàng vỗ cái hộp trên dải ngọc thạch, nói: “Cơ quan kia chính là cái hộp này, chỉ là ta sức yếu, không thể di dời nó.”

Thích Thiều Thương đi tới nhìn thấy, xích sắt dùng để buộc được đúc từ huyền thiết, hơn nữa còn tinh xảo kết nối hộp với các cấu trúc chính trong đại điện. Khi chém đứt xích sắt, nếu có nửa điểm sai lầm, toàn bộ đại điện sẽ sụp đổ.

“Chỉ cần chém đứt xích sắt là có thể mở ra, nhưng phải chém đứt sợi nào đây?” Thích Thiều Thương hỏi Cố Tích Triều đang ngẩng đầu nhìn quanh, “Nếu sai một bước, chúng ta sẽ chôn thân trong đại điện này, Tích Triều, người có biết cấu tạo của đại điện này không?”

Cố Tích Triều thở dài, hơi nhíu mày, nói: “Kết cấu của đại điện này không giống những đại điện thường thấy, nhưng mà, ta có cảm giác đã gặp qua nó ở đâu rồi.”

“Đúng là không giống, lúc trước tỷ tỷ và Lục Liễu cũng nhìn thật lâu, đều không phát hiện ra ảo diệu bên trong.” Thiều Âm có ý tốt nhắc nhở bọn họ, “Các người phải nhanh một chút, nghe tỷ tỷ nói đêm nay những người này sẽ chết.”

Thích Thiều Thương nghe vậy, quay phắt đầu lại, ánh mắt sáng ngời uy hiếp Thiều Âm, “Bọn họ sẽ chết? Vì sao? Nếu bọn họ chết, mạng người cũng không kéo dài hơn bọn họ lâu đâu.”

“Bởi vì đêm nay trong động sẽ ngập hóa thi thủy, bọn họ dĩ nhiên sẽ tan thành nước.” Thiều Âm cầm tựa trên mu bàn tay, cười nói, “Người không phải ta, làm sao biết ta sẽ chết, người khẳng định có thể giết ta?”

“Các người im lặng một chút, đừng quấy rầy ta.” Cố Tích Triều tức giận quát, y đang cố nhớ xem đã gặp cấu tạo đại điện này ở đâu, lại bị tiếng tranh cãi âm ỉ phá rối.

Thích Thiều Thương thấy Cố Tích Triều không vui, vội ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Thiều Âm nhún vai, tiếp tục cười nhạo đùa giỡn với xích sắt. Đã gặp ở đâu, Cố Tích Triều vừa đi tới đi lui trong đại điện quan

sắt, vừa cẩn thận nhớ lại những cuốn sách y đã xem qua, hình như hai năm trước đã nhìn thấy... Cổ Tích Triều nhú mày, dường như Uyển Tình từng đưa cho y xem... Đúng rồi!

Cổ Tích Triều ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát đại điện thêm một lần nữa, nơi này và bức họa trong tay Uyển Tình giống nhau như đúc. Vì sao Uyển Tình lại có kết cấu đại điện này trong tay, chẳng lẽ... Lắc lắc đầu, Cổ Tích Triều nói với Thích Thiều Thương: “Ta đã rõ, trước hết chém đứt sợi xích sắt thứ tư bên trái, sau đó chém sợi thứ hai phía trước, rồi sợi thứ năm bên phải.”

Thích Thiều Thương gật đầu, cầm Nghịch Thủy Hàn theo lời Cổ Tích Triều mà hành động, Nghịch Thủy Hàn quả nhiên là đệ nhất bình khí thế gian khó cầu, lợi hại phi phàm, ngay cả huyền thiết cũng có thể chặt đứt.

“Kế tiếp, chém đứt sợi dây đỏ treo trước mặt, phải cẩn thận, nếu chém phải những sợi xích sắt khác, chúng ta không còn đường sống.”

Thích Thiều Thương nắm lấy xích sắt, vận công nhảy lên, vô số xích sắt nối với đỉnh đại điện, nhưng có thể nhìn thấy phần lớn xích sắt vây quanh một sợi huyền thiết màu đỏ rất mảnh. Thích Thiều Thương cẩn thận cầm Nghịch Thủy Hàn, thông thả cắt sợi xích đỏ. Nhất thời trong đại điện không một tiếng động, ngay cả Thiều Âm cũng ngẩng đầu nhìn Thích Thiều Thương, không biết qua bao lâu, chỉ nghe “đang đang” một tiếng, sợi huyền thiết màu đỏ rơi xuống, Cổ Tích Triều thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thiếu Thương, kế tiếp có thể chặt đứt tất cả những sợi xích còn lại, không cần phải kiêng kỵ gì nữa.”

Thời gian một nén nhang trôi qua, các sợi xích sắt đều đã bị chém đứt, Thích Thiều Thương phủ bụi trên hộp, chậm rãi mở ra — bên trong chỉ có vài bức vẽ, một cái túi gấm và một phong thư. Cổ Tích Triều lấy bức vẽ ra, trải trên bàn đá. Đó là bản đồ Đại Tổng, bên trên còn rất nhiều dấu hiệu không biết tên.

Cổ Tích Triều lại mở phong thư ra, nhìn lướt, mày không khỏi nhú lại, “Thiếu Thương, người nhìn xem.” Nói xong liền đưa cho Thích Thiều Thương, còn y cúi đầu tiếp tục quan sát bản đồ.

Thích Thiều Thương vừa tiếp nhận phong thư, không khỏi chấn động. Phong thư này ký tên hoàng đế khai quốc Đại Tổng, Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dận, nội dung đại khái là, trước khi lâm chung, người lo sợ cho con cháu đời sau sẽ gặp đại nạn, vì thế đem phần lớn tiền của khi lập quốc phân ra giấu ở nhiều nơi khác nhau trong lăng mộ. Các dấu hiệu không biết tên trên bản đồ chính là vị trí trong lăng mộ, hơn nữa người cũng đã đem truyền quốc ngọc tỷ thật sự cất trong hộp này. Cách mở xiềng xích chỉ có hoàng thất mới biết được, nên một khi Triệu gia bị uy hiếp, hoàng đế tại vị có thể vào lăng mộ tìm cái hộp này, mưu cầu Đông sơn tái khởi.

“Trong cái túi gấm kia, chẳng lẽ chính là truyền quốc ngọc tỷ?” Thích Thiều Thương mù mờ hỏi, hôm nay hẳn đã bị đả kích quá lớn, “Tích Triều, ta cảm thấy hình như có âm mưu gì.”

“Đương nhiên là có âm mưu, bằng không người nói xem vì sao chúng ta lại phải tới đây?” Cổ Tích Triều trừng mắt liếc Thích Thiều Thương, “Nhưng thật không ngờ người xây nên lăng mộ này lại chính là hoàng đế khai quốc Đại Tổng, khiến chúng ta bị cuốn vào bao nhiêu phiền phức như vậy.” Cổ Tích Triều lấy túi gấm, mở ra, truyền quốc ngọc tỷ trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt ba người: tỷ này dùng bạch ngọc ở lam điền Thiểm Tây tạo thành, chốt là li hổ, trên ngọc tỷ có khắc tám chữ ‘Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương’*.

*Nhận mệnh trời, vĩnh viễn hưng thịnh

Thiều Âm một mực yên lặng không lên tiếng, nhẹ nhàng xoay hộp, tiếng “hắt xì” vang lên, vách thủy tinh từ từ mở ra, người bên trong ngã xuống đất. Thích Cố hai người trong lòng vui mừng khôn xiết, vội tiến đến đỡ mọi người dậy.

Lúc này mọi người đã thanh tỉnh, Mục Cừ Bình hùng hùng hổ hổ nói: “Tên hỗn đản, tên tiểu quỷ đâu rồi, dám đánh lén ta, xem ta có tính sổ với người không!”

“Lão Bát, các người không sao chứ?” Thích Thiều Thương vỗ lưng Mục Cừ Bình, hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao các người bị giam ở đây?”

Vô Tình lắc lắc đầu, “Ta không rõ, chỉ biết tiểu cô nương gặp qua ở thụ môn xuất hiện trước mặt, sau đó người canh giữ điện ngừng công kích. Chuyện sau này, chúng ta không rõ lắm.”

Cố Tích Triều gật đầu, nói: “Đứa nhỏ kia ở đâu...” Còn chưa nói xong, Cố Tích Triều quay đầu lại, đột nhiên phát hiện Thiệu Âm mới vừa rồi còn ngồi trên bàn đá, không biết tự khi nào đã biến mất.

“Đứa nhỏ đó cứ xuất quỷ nhập thần như thế,” Thích Thiệu Thương nhìn Lôi Thuần đang chăm sóc thương thế của Dịch Phi Kinh, hỏi, “Lôi cô nương không sao chứ?”

Lôi Thuần lắc đầu, nói: “Ta không sao, nhưng thương thế của Phi Kinh có chút nghiêm trọng, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng ra ngoài.”

“Vậy bây giờ làm sao?” Thích Thiệu Thương chỉ vào vật trên bàn đá, “Chúng ta không thể cứ để mấy vật này ở đây.”

“Phương tiểu Hầu gia, làm phiền người, đỡ ta qua đó xem.” Vô Tình mất đi xe lăn, bất đắc dĩ phải nhờ Phương Ứng Khán ôm y. Vô Tình nhặt lá thư lên, sau khi xem qua thở dài một hơi, nói: “Mang mấy thứ này về Lục Phiến Môn, giao cho sư phụ, không thể để lại đây.” Mấy thứ này một khi rơi vào tay Liêu quốc, Đại Tổng sẽ chìm ngập trong tai ương.

“Thật xin lỗi, Vô Tình tổng bộ, mấy thứ này e rằng người không thể lấy về.” Giọng nữ nhu mì vang lên trong đại điện, một đạo hồng quang hiện lên, khoanh khắc mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bị người dùng thủ pháp quỷ bí chế trụ huyết đạo, chỉ ngoại trừ Thích Thiệu Thương.

Người tới tuyệt mỹ diễm lệ, một thân hồng y hoa lệ tầng tầng lớp lớp tung bay theo gió tung bay, tựa vua trăm loài chim – phượng hoàng đỏ rực đang chao lượn, chính là Như Cơ phu nhân mà bọn họ đã gặp trên đường. Thích Thiệu Thương thấy thế liền rút Nghịch Thủy Hàn ra, tiếng kim loại xé gió gào thét đâm thẳng đến, Như Cơ phu nhân khẽ phất quạt tròn trong tay, chặn Nghịch Thủy Hàn đang nhắm vào cổ mình. Thích Thiệu Thương kiểm thế biến đổi, quét về phía thất lưng Như Cơ phu nhân, Như Cơ phu nhân uyển chuyển trở mình tránh được, đồng thời ném ra sáu mảnh Hóa Cốt đinh.

Kiểm thuật của Thích Thiệu Thương chủ yếu là tiến công, rất ít chiêu thoái thủ, mỗi nhát kiếm đều nhằm vào chỗ trọng yếu trên người Như Cơ phu nhân, khiến nàng phải mệt mỏi chống đỡ. Bóng kiếm đầy trời đan thành lưới kiếm phủ trên thân người Như Cơ phu nhân.

“Hậu sinh khả uý, Thích tiểu tử, người được lắm.” Như Cơ phu nhân cười khê, mãnh lực cầm quạt tròn trong tay ném ra, ngăn cản đường kiếm của Thích Thiệu Thương. Sau đó hai tay biến ảo ảo ảo, trong mắt Thích Thiệu Thương tràn ngập sắc đỏ như lửa, một đoàn hai đoàn ba đoàn tầng tầng lớp lớp, cuối cùng biến hóa thành cửu thiên phượng hoàng, bên tai hắn tựa hồ nghe văng vẳng tiếng Phượng Minh thanh lệ. Chớp mắt một cái, Thích Thiệu Thương bị chấn động văng ra ngoài, tâm mạch chấn trệ khí huyết quay cuồng, ôm ngực nửa quỳ đứng dậy, trừng mắt nhìn lại. Như Cơ phu nhân đã sớm đến bên cạnh Cố Tích Triều, bàn tay nhỏ dài trắng nõn bóp cổ Cố Tích Triều.

Thích Thiệu Thương giận dữ, quát: “Phu nhân rốt cuộc có dự ý gì?” Như Cơ phu nhân mỉm cười, hất cằm, nói: “Thích tiểu tử, người mau giao tất cả những gì bày trên bàn đá cho ta, ta sẽ thả Cố Tích Triều, bằng không...” Tay siết chặt, Cố Tích Triều rên thành tiếng, cau mày.

Không chờ Thích Thiệu Thương đáp, Cố Tích Triều liền nói: “Tất cả đều là một tay phu nhân bày ra, hạ độc chúng ta, chặn đường trên sông, gặp Bạch Sầu Phi tại Hội Tiên Lâu, vào lăng mộ, đều là kiệt tác của phu nhân. Ngay từ đầu phu nhân đã không muốn mạng của chúng ta, chỉ muốn cái hộp kia mà thôi.”

“Người nói không sai, ta chưa từng muốn lấy mạng các người.” Như Cơ phu nhân tán thưởng vuốt cằm “Tích Triều thật thông minh.”

“Nếu ta không thông minh, không phải đã phụ công dạy dỗ của người hay sao, mẫu thân đại nhân.” Cố Tích Triều lời này vừa nói ra, mọi người đều chấn động, Thích Thiệu Thương kinh ngạc mắt mở to, thật không ngờ Như Cơ phu nhân lại chính là mẫu thân của Cố Tích Triều, Tổ Thủ Thân Cơ Cố Khanh Trần ba mươi năm trước!

Như Cơ phu nhân, không, phải là Cố Khanh Trần, nhíu mày hỏi: “Tích Triều lúc nào thì biết, dù sao từ năm con mười ba tuổi, mẫu tử chúng ta chưa từng gặp lại.”

“Đúng vậy,” Cố Tích Triều đắc ý cười nói, “Ban đầu con chỉ hoài nghi, vì sao có Xá Nữ Ma Âm của Thiệu Âm, vì sao có Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận của Thanh Âm, vì sao Lục Liễu xuất hiện, vì sao nhắc tới

Lạc Thắng Cung, hơn nữa vừa rồi mẫu thân đã sử dụng tuyệt kỹ của Lạc Thắng Cung, con liền khẳng định. Chỉ là,” Cố Tích Triều lại nói, “Tích Triều có chút không rõ, mong mẫu thân sẽ giải tỏa nghi vấn. Với bản lĩnh của mẫu thân, vì sao mẫu thân phải phí nhiều công sức dẫn dụ chúng con mở hộp này ra?”

“Tích Triều nói không sai, ngay từ đầu ta đã biết trong lăng mộ này có chứa đựng huyền cơ (đạo lý huyền diệu).” Cố Khanh Trần vui vẻ cười, “Nhưng ta không thể mở xích sắt, mà thần binh có thể chặt đứt huyền thiết chỉ có Nghịch Thủy Hàn của Thích Thiệu Thương.”

Vô Tình sắc mặt khê biến, cao giọng nói: “Gia sư từng nói trên đời có hai người làm người phải tâm khức khẩu phục, một là tôn giả Mạc Vô Thương, hai là tiền bối. Những thứ này liên quan đến sinh tử tồn vong của Đại Tổng, xin tiền bối giờ cao đánh khẽ, để văn bối mang về Lục Phiến Môn giao cho gia sư.”

“Hừ, giao cho Gia Cát Chính Ngã?” Cố Khanh Trần cười lạnh lùng, trong giọng nói ẩn chứa trào phúng, “Vô Tình tổng bộ tính thật hay, chỉ tiếc ta và hắn không phải bằng hữu. Người trở về nói cho Gia Cát Chính Ngã, vận số Đại Tổng thế nào trong lòng hắn khắc rõ, mệnh người do trời định, đừng làm chuyện trái ý trời. Nợ cũ năm xưa, Cố Khanh Trần nhất định sẽ tìm hắn tính toán rõ ràng.”

Cố Tích Triều thản nhiên nói: “Mẫu thân muốn làm gì, Tích Triều tuyệt không ngăn cản, nhưng mẫu thân còn chưa trả lời câu hỏi của Tích Triều, vì sao phải lao lực dẫn chúng ta đến nơi này? Nếu chỉ vì Nghịch Thủy Hàn, mẫu thân hoàn toàn có thể lấy trộm, dựa vào võ công của mẫu thân, Thích Thiệu Thương căn bản không phải đối thủ.”

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này, mẫu thân tốn nhiều công sức như vậy, không phải là vì con sao?” Cố Khanh Trần nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cố Tích Triều, cười nói, “Ta dù rời xa con, nhưng lúc nào cũng lưu tâm đến con, chuyện ba năm trước ta cũng biết sơ. Ban đầu ta định giết Thích Thiệu Thương, cướp lấy Nghịch Thủy Hàn, nhưng lúc đó ta phát hiện giữa con và Thích tiểu tử có gì đó không bình thường, cho nên ta hạ thế cục này, thuận đường đẩy các con đến với nhau.”

Hách Liên Xuân Thủy phì cười, “Ta còn đang suy nghĩ nguyên nhân gây ra chuyện kinh thiên động địa này, thì ra là nhạc mẫu hạ thế cục kiểm tra xem con dâu có hợp hay không, Thích Thiệu Thương, thì ra người và Cố Tích Triều mới là nhân vật chính, mấy người chúng ta chỉ vào vai quần chúng thôi.”

“Hách Liên, người câm miệng.” Nếu huyết đạo không bị chế trụ, Tức Hồng Lệ thật sự muốn cho hắn một cước.

Nghe Hách Liên Xuân Thủy nói vậy, mọi người đều nhận ra, nghi ngờ trước đây giờ có căn cứ, tất cả đều bày ra biểu tình “thì ra các người là loại quan hệ này” nhìn Thích Cố hai người. Cố Tích Triều mặt thoáng chốc đỏ ửng, giận dữ trừng mắt liếc Hách Liên Xuân Thủy.

“Thích tiểu tử,” Cố Khanh Trần che miệng cười khê, có chút hưng trí nhìn vẻ mặt quẫn bách của Thích Thiệu Thương, “Người nghĩ rằng người của Cố gia dễ dàng chiếm được như vậy sao, còn không mau đem mấy thứ trên bàn lại đây.”

Thích Thiệu Thương liếc nhìn Cố Tích Triều, sau khi thấy y thoáng gật đầu, đứng dậy đem hết các thứ trên bàn cho vào túi gấm, nói: “Tiền bối, con cứ mang cả túi gấm qua?”

“Không, người có thể giao nó cho Xu Nguyệt.” Cố Khanh Trần nhướng mi, hướng về phía cửa điện nói, “Xu Nguyệt, vào đi, con sớm muộn cũng phải gặp bọn họ.”

Tiếng chuông vang vọng, một nữ tử đi đến, gương mặt như tranh vẽ, thuần nhả thanh mỹ, nhuyễn sam mang sắc vàng tơ, dường như có khí vận của tiểu thư khuê các. Mọi người vừa thấy nữ tử, không khỏi chấn động, người này rõ ràng chính là Cố phu nhân —— Cố Uyển Tình!

Cố Tích Triều thản sắc lại không có chút kinh ngạc, ngược lại nở nụ cười thoải mái: “Ta luôn tự hỏi rốt cuộc Xu Nguyệt là người nào, không ngờ lại là muội. Uyển Tình, tên thật của muội là Cố Xu Nguyệt?”

“Đúng,” Cố Xu Nguyệt dịu dàng cười nói, “Nhưng mà, muội vẫn thích tên của Cố ca ca đặt cho, sau này, Cố ca ca vẫn gọi muội là Uyển Tình đi.”

Mục Cừ Bình lấp bắp hỏi: “Cái này... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao Uyển Tình tiểu thư đột nhiên lại biến thành Xu Nguyệt?”

Cố Tích Triều và Cố Xu Nguyệt chỉ mỉm cười nhìn nhau không đáp, đại diện bị bao phủ bởi một bầu không khí kì dị.

14. Chương 14

“Thích tiểu tử, người giao túi gấm cho Xu Nguyệt đi.” Cố Khanh Trần là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí kì dị này, ý bảo Cố Xu Nguyệt tiếp nhận túi gấm trong tay Thích Thiếu Thương, “Xu Nguyệt, thuận tay điểm huyệt Thích tiểu tử cho ta.”

Cố Xu Nguyệt đi đến trước mặt Thích Thiếu Thương, lấy túi gấm từ tay hắn, áy náy nói: “Thích đại hiệp, đắc tội, xin thứ lỗi.” Nói xong đầu ngón tay chạy như tia chớp, điểm vài huyệt vị quanh thân Thích Thiếu Thương.

“Huyệt đạo của các ngươi một khắc đồng hồ sau sẽ tự động được giải, ta đi trước,” Cố Khanh Trần cười cầm lấy túi gấm Cố Xu Nguyệt đưa tới, thuận tay điểm huyệt Cố Tích Triều, không thèm nhìn ánh mắt căm tức của y, nói, “Tích Triều, đừng trừng mắt nhìn mẫu thân, con có bao nhiêu tâm tư chẳng lẽ ta không biết. Đúng rồi, sau này ở gần Xu Nguyệt, Thích tiểu tử người tốt nhất khách khí với Xu Nguyệt một chút, nàng chính là người nhà vợ của ngươi.”

Vô Tình mở miệng kêu: “Cố tiền bối, văn bối nói ra suy nghĩ của mình, xin người chờ một chút.” Ngữ khí có chút lo lắng, điều này khiến Cố Khanh Trần dừng cước bộ, hỏi: “Chuyện gì khiến Vô Tình tổng bộ nhất nhất bình tĩnh lại thất thố như vậy, người nói đi.”

“Cố tiền bối đức cao vọng trọng, hẳn sẽ không phục tùng dưới chân bất kì thế lực phương nào, vậy văn bối muốn hỏi người một câu, người tốn nhiều công sức như vậy không thể chỉ vì muốn tác hợp cho Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều, tiền bối mang ngọc tỷ và bản đồ đi, rốt cuộc muốn làm gì?”

“Vô Tình tổng bộ không cần vòng vo với ta, ta đã nói rồi, chuyện tình của Tích Triều và Thích tiểu tử chỉ là thuận tay mà thôi.” Cố Khanh Trần quay người lại, tựa tiểu phi tiểu nói, “Lúc Phó Tông Thư vẫn là Thừa tướng, đã lừa đương kim hoàng thượng mở khóa huyền thiết, hẳn đã làm lại hai cái khóa khác giống như vậy. Một cái rơi vào tay người Liêu, một cái hẳn là ở chỗ Thái Kinh. Tình báo của ta cho biết, không tới nửa tháng nữa nhân mã sẽ tiến vào lăng mộ, nếu ta không mang theo mấy thứ này, lẽ nào muốn dâng lên tặng cho kẻ khác sao?”

Nghe vậy, Vô Tình cũng trầm mặc một trận, sau đó còn nói: “Cố tiền bối có thể giao nó cho gia sư, gia sư hẳn sẽ khiến tiền bối yên tâm?”

“Người tin hay không thì tùy, chỉ cần mấy thứ này vào đến Biện Kinh, Thái Kinh sẽ biết ngay tức khắc. Đến lúc đó, hẳn tẩu lên Hoàng Thượng, Gia Cát Chính Ngã có thể trái lệnh không giao nộp mấy thứ này sao?” Cố Khanh Trần không chút che giấu sự khinh thường, trào phúng nói, “Đương kim hoàng thượng căn bản là bù nhìn, cái thứ đồ chơi này chỉ sợ còn thua kém một sợi lông của mỹ nữ nơi hậu cung, chỉ cần mỹ nhân buông lời ngon ngọt, hẳn liền thưởng cho đại thần nào đó, người nghĩ hẳn sẽ xem mấy thứ này sao?”

Vô Tình không muốn Cố Khanh Trần mang túi gấm đi, nhưng y căn bản không thể phản bác những lời của nàng, bởi đó là sự thật. Nhìn thấy Vô Tình không còn gì để nói, Cố Khanh Trần hài lòng cười cười: “Triệu Khuông Dân vì muốn lưu lại đường lui cho con cháu đời sau, cũng phải nhìn xem Hoàng Thượng tại vị là ai, muốn đương kim hoàng thượng phục quốc, quả là chuyện thiên hạ chê cười. Vô Tình tổng bộ ưu quốc ưu dân cứ yên tâm, ta cam đoan những thứ này tuyệt sẽ không rơi vào tay kẻ địch, khi Triệu gia chọn ra người phù hợp kế vị, ta sẽ trả lại. Bây giờ ta đi đây.”

“Mẫu thân, người đi thông thả.” Cố Xu Nguyệt hơi cúi người, hướng Cố Khanh Trần hành lễ cáo biệt. Cố Khanh Trần gật gù đầu, xoay người đi ra cửa điện, “A, suýt nữa thì quên.” Nhớ tới một chuyện rất quan trọng, Cố Khanh Trần quay đầu lại, nói với Thích Thiếu Thương, “Hỗn tiểu tử họ Thích, đợi ta xong việc, rảnh rồi rồi, người nhớ tìm ngày lành mang theo sính lễ đến cầu thân. Ta chỉ có Tích Triều là con trai, ta

không thể để nó vô danh vô phận theo người, danh hiệu Thích phu nhân này... ta miễn cưỡng có thể chấp nhận.” Vừa dứt lời, Cổ Khanh Trần liền rời đi.

Cổ Tích Triều gương mặt vẫn còn đỏ bừng, ánh mắt không bị khống chế liếc về phía Thích Thiệu Thương, chỉ thấy tên thổ phỉ kia ngoác miệng ngây ngô cười, cảm thấy có chút xấu hổ buồn bực, lại mang theo chút vui sướng. Thích Thiệu Thương ánh mắt to tròn đầy tình ý chân thành, càng nhìn càng thấy lạ hoắc, Cổ Tích Triều vội dời tầm mắt, trên mặt lại nóng hơn vài phần, có thể nướng được thịt nữa rồi. lát sau, không nhận được lại nâng tầm mắt, đối mặt với Thích Thiệu Thương tế tế mật mật, khoe miệng nhếch lên một chút, y hơi ngượng ngùng, còn tên kia có chút luống cuống cười rộ lên.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng nóng bỏng, khiến cho người bên ngoài quan sát cũng không khỏi cảm thấy thẹn thùng. Thân ảnh của Vô Tình lơ đãng rơi vào hai tròng mắt tối như đêm đen của Phương Ứng Khán, y không kịp phản ứng, cứ sững ra. Kỳ thực y biết tình cảm phức tạp mà Phương Ứng Khán dành cho y, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn sinh tử với hắn, không biết nên đáp lại hay cự tuyệt, y thậm chí không rõ trong lòng mình đang nghĩ cái gì.

Dường như Vô Tình tổng bộ và Phương Ứng Khán cũng có gì đó bất thường, Hách Liên Xuân Thủy nháy mắt, ho khan một tiếng: “Khụ, ta nói Cổ phu nhân... Không, Xu Nguyệt cô nương, nàng có thể giải huyết cho chúng ta được chưa?”

Cổ Xu Nguyệt lắc lắc đầu, “Không được, thủ pháp điểm huyết của mẫu thân vô cùng xảo diệu, nếu ta tự tiện giải huyết, các người có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Uyển Tình, ta muốn hỏi muội.” Cổ Tích Triều vẫn quen gọi “Uyển Tình”, chớp mắt hỏi, “Lúc trước muội tiếp cận ta rốt cuộc là vì cái gì, Tam Trọng Dẫn có phải do muội hạ hay không?”

Cổ Xu Nguyệt thân mình cứng đờ, nhẹ giọng nói: “Lúc trước, muội phụng mệnh mẫu thân tiếp cận huynh là vì huynh đang điên loạn, muội từng tu hành với thần y, nên mẫu thân muốn muội chữa khỏi bệnh cho huynh.” Cổ Xu Nguyệt ánh mắt mơ màng, dường như đang hồi tưởng những gì đã xảy ra, “Hai năm trước, muội đã biết kế hoạch của mẫu thân, ban đầu nhận được thư người, người muốn chuẩn bị hết thảy cho thật tốt, nên muội đành phải hạ Tam Trọng Dẫn. Cổ ca ca, muội biết một năm trước huynh đối với muội vẫn còn nhiều nghi vấn, nhưng huynh chưa bao giờ nói ra, trước sau như một cứ chịu đựng muội.”

Cổ Tích Triều cười cười, nói: “Ta từng nói qua, bất luận chúng ta có cùng chung huyết thống hay không, muội luôn là muội muội của ta, mà muội vẫn tận lực bảo hộ chúng ta, không phải sao? Chuông của Thiệu Âm cho chúng ta không giống người thường, chuông đó nói rằng, chúng ta là con mồi của muội, vì vậy kẻ khác không thể giết chúng ta. Tử Ngưng đưa ra điều kiện đơn đả độc đấu, Thanh Âm bày Nghịch Thiên Thất Tuyệt Trận, khi Lục Liễu muốn giết ta đột nhiên xuất hiện tiếng chuông, trong đại điện Thiệu Âm ra mặt nhắc nhở, thậm chí hai năm trước muội đã cho ta xem qua cấu trúc đại điện. Muội luôn luôn vì bảo hộ chúng ta mà tận lực cố gắng, Uyển Tình, ta chưa hề trách muội.”

“Cổ ca ca...” Cổ Xu Nguyệt rưng rưng mỉm cười, nàng dự tính thời gian không quá sai biệt, nói, “Cổ ca ca, huynh thử cử động xem có được hay không?”

Mọi người nghe vậy đều thử giật giật thân mình, thời gian vừa vặn, huyết đạo của mọi người đều được giải khai. Thích Thiệu Thương nói với Cổ Tích Triều: “Chúng ta về Hội Tiên Lâu trước, Bạch Sầu Phi đang chờ chúng ta. Về trước rồi tính sau.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi ra từ cửa sau.” Cổ Xu Nguyệt đi đến vách đại điện, gõ một cái, giữa đại điện lộ ra một cửa vào, mọi người dọc theo thang lầu đi xuống, tiến vào địa đạo sâu thẳm, không biết đã đi bao lâu, đột nhiên trước mắt sáng ngời, họ đã tới được thụ môn bên ngoài lăng mộ.

Trên thụ môn vẫn treo những cái chuông rỉ sắt, Thiệu Âm vẫn ôm chân ngồi ở vị trí cũ, vẫn hát ngân nga, nhưng ca từ không khiến người khác sốt tóc gáy nữa: “Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệp phục như thị. Xá lợi tử, thị chư pháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung vô sắc, vô thụ tướng hành thức, vô nhân nhĩ tị thiệt thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp, vô nhân giới, nãi chí vô ý thức giới. Vô vô minh, diệp vô vô minh tấn, nãi chí vô lão tử, diệp vô lão tử tấn. Vô khổ tập diệt đạo, vô trí diệp vô sở

đắc. Dĩ vô sở đắc cố, bồ đề tát đóa, y bàn nhược ba la mật đa cố, tâm vô quả ngại, vô quả ngại cố, vô hữu khủng phố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh niết bàn. Tam thể chư phật, y bàn nhược ba la mật đa cố, đắc a nậu đa la tam miểu tam bồ đề. Cổ tri bàn nhược ba la mật đa, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thị vô đẳng đẳng chú, năng trừ nhất thiết khổ, chân thực bất hư. Cổ thuyết bàn nhược ba la mật đa chú, tức thuyết chú viết: yết đế yết đế ba la yết đế ba la tăng yết đế bồ đề tát bà ha.” Mọi người chú ý lắng nghe, thì ra Thiệu Âm đang hát bài “Bàn Nhược ba la mật đa tâm kinh.”

Thành Dương Châu, Hội Tiên Lâu.

Lúc mọi người trở lại Hội Tiên Lâu, Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch sớm đã không thấy bóng dáng, Cổ Xu Nguyệt thản nhiên nói: “Vương Tiểu Thạch trúng cổ độc là do Lục Liễu hạ, giải được chỉ có nhân tài Lạc Thắng Cung có, mẫu thân hẳn là dẫn bọn họ đi rồi.”

“Như vậy không cần lo cho bọn họ nữa, hiện tại chúng ta bàn xem sau này nên làm thế nào.” Vô Tình ngồi trên ghế, vớt bọt trà, “Ta muốn về Lục Phiến Môn đem sự tình nói cho sư phụ, Cổ tiên bối lấy đi mấy thứ kia thật không phải trò đùa, để xem sư phụ có chủ ý gì.”

Hách Liên Xuân Thủy nói: “Ta muốn quay về biên quan, vốn nói với phụ thân sẽ về trước ngày hai mươi, giờ cũng đã trễ mấy ngày rồi. Hồng Lệ, nàng thì sao?”

“Ta...” Tức Hồng Lệ nhìn nhìn Thích Thiệu Thương, nàng biết mình cùng hắc kiếp này vô duyên, cắn chặt răng nói: “Ta cùng Hách Liên đi biên quan, tuy rằng không biết Cổ tiên bối sẽ xử trí các thứ kia như thế nào, nhưng biên quan chắc chắn sẽ không thái bình. Ta đi cùng, may ra có thể giúp đỡ chút ít.”

Lôi Thuần đến bên cạnh Cổ Xu Nguyệt muốn nói gì đó lại thôi, sau khi nhìn thương thế không nhẹ của Định Phi Kinh, khẽ nói: “Cổ cô nương, Phi Kinh thương thế rất nặng, ta muốn đến chỗ thần y cầu y, xin cô nương nói giúp một tiếng.”

“Chuyện này dễ thôi, tỷ cầm khối ngọc giác này đến cửa thần y, giao cho người là được.” Cổ Xu Nguyệt tháo ngọc giác treo ở bên hông, giao cho Lôi Thuần.

“Thích Thiệu Thương, ngươi có định làm gì?” Vô Tình hỏi, Thích Thiệu Thương và Cổ Tích Triều nếu đã xác định tình cảm, như vậy hẳn còn có thể trở về không?

Thích Thiệu Thương và Cổ Tích Triều nhìn nhau một hồi, đáp: “Chúng ta trước hết trở lại kinh thành, thế bá nhất định có rất nhiều điều muốn hỏi, ta lại phải quay về Kim Phong Tế Vũ Lâu bàn giao công việc, sau đó chúng ta phải đi tìm Cổ tiên bối... Lão Bát, ngươi định làm gì?”

“Ta, ta đi theo Đại đương gia.” Mục Cư Bình tuy rằng không rõ vì sao Đại đương gia lại cùng Cổ Tích Triều thành ra như vậy, nhưng hẳn vẫn sợ Đại đương gia ở cùng Cổ Tích Triều sẽ chịu thiệt thòi, cho nên quyết định đi cùng.

Thích Thiệu Thương nghe vậy âm thầm khinh bỉ, lão Bát là đại ngọc. Hôm nào tìm cơ ném lão Bát quay về Liên Vân Trại.

“Nếu tất cả mọi người đều có dự định riêng, bây giờ chúng ta tự chuẩn bị.” Vô Tình đặt chén trà xuống, nhìn mọi người nói, “Đúng rồi, Phương tiểu Hầu gia, làm phiền người đưa ta về phòng chuẩn bị một chút.”

Trước đại môn Hội Tiên Lâu vô cùng náo nhiệt, Cổ Khanh Trần sớm phái người chuẩn bị xe ngựa chờ ở cửa, mọi người bận rộn, chỉ có Cổ Xu Nguyệt đứng trước cửa, không bận bịu lo nghĩ gì. Bạc Tinh, một trong hai thị tỳ bên cạnh nàng đi đến, cúi người nói: “Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể khởi hành.”

“Ta biết rồi,” Cổ Xu Nguyệt tùy tiện gật đầu, nhìn Thích Cổ hai người cách đó không xa, lẩm bẩm, “Bạc Tinh, ngươi có thấy bọn họ xứng đôi không?”

Bạc Tinh nhìn theo ánh mắt tiểu thư, Thích Thiệu Thương đang cao hứng phấn chấn nói gì đó, đại thiếu gia trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ mà hạnh phúc, “Đại thiếu gia là thiên nhân chi tử, Thích đại hiệp cũng là quần long chi thủ, hai người đương nhiên xứng đôi.”

“Sao?” Cổ Xu Nguyệt ban đầu chỉ lẩm bẩm lầu bầu, thật không ngờ Bạc Tinh lại trả lời nàng, kỳ quái nhìn về phía Bạc Tinh, chỉ thấy Bạc Tinh ánh mắt tán thưởng, vội thì thào, “Đầu tiên là mẫu thân tán đồng

Thích Cổ vương đạo, bây giờ Bạc Tinh cũng thấy hai người họ thực xứng, có thể nào trên thiên hạ ai cũng nghĩ vậy không nhỉ?”

Bạc Tinh không nghe rõ lời của tiểu thư, nghiêng đầu nói: “Bạc Tinh nghe nói, nhân duyên của đại thiếu gia, một phần cũng do tiểu thư se.”

“Đúng vậy, bất quá rất vất vả.” Cổ Xu Nguyệt lại nhìn về hướng khác nơi Phương Ứng Khán và Vô Tình đang đứng, cắn môi nói, “Thích cổ viên mãn, khi nào thì tới Phương Vô và Vương Bạch?”

“Cái gì Phương Vô, Vương Bạch, tiểu thư người đang nói gì vậy?” Bạc Tinh khó hiểu hỏi, tiểu thư cứ hay lảm bảm những lời kỳ quặc, “Tiểu thư, người rốt cuộc đầu đã va phải chỗ nào?”

Cổ Xu Nguyệt nhìn Cổ Tích Triều ngoắc nàng lên xe, vội bước tới, “Không nên, cái gì phải tới thì sẽ tới, nhân duyên không thể ép.”

“Tiểu thư, Bạc Tinh không hiểu.” Bạc Tinh nghi hoặc nhìn tiểu thư hưng trí bưng bưng, rất là buồn bực, “Cái gì tới mới được?”

Cổ Xu Nguyệt không trả lời, chỉ hé miệng mỉm cười, chạy đến trước mặt Cổ Tích Triều, hỏi: “Cổ ca ca, đi chưa?”

“Đi, Uyển Tình mau lên xe.” Cổ Tích Triều cười trả lời, Cổ Xu Nguyệt gật gật đầu, vừa lên xe ngựa của bọn hắn đã nghe tiếng Thích Thiếu Thương.

“Tích Triều, đợi thế bá hỏi chuyện xong, ta về Kim Phong Tế Vũ Lâu bàn giao công việc, sau đó chúng ta đi tìm mẫu thân người.” Thích Thiếu Thương đỡ Cổ Tích Triều lên ngựa, nói, “Bạch Sầu Phi nhất định ở cùng một chỗ với mẫu thân người, đợi thương thế của Tiểu Thạch Đầu khá hơn, ta sẽ đem chức lâu chủ trả lại cho hắn.”

Cổ Tích Triều nhú mày, trêu tức: “Lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu quyền cao chức trọng, người thực sự định nhường cho kẻ khác, người không muốn nó thuộc về Thích gia?”

“Ta vốn không phải là lâu chủ tốt, chẳng qua là do Tiểu Thạch Đầu nhờ vả, Kim Phong Tế Vũ Lâu cho tới bây giờ vẫn là của Tô gia, không thể thuộc về Thích gia được.” Thích Thiếu Thương biết người này ý xấu lại nổi lên, lấy việc chọc ghẹo mình làm niềm vui, “Huống chi, sau này chúng ta cứ cưỡi ngựa rong ruổi khắp nơi, từ thảo nguyên đến đại sơn, tìm một nơi thanh tịnh mà sống, không phải tốt lắm sao?”

“Không có khả năng.” Cổ Xu Nguyệt nghe đến đó, nhin không được cắt đứt viễn cảnh tương lai tốt đẹp của Thích đại hiệp, “Người phải tới Thanh Dạ sơn trang cầu hôn, sau đó chờ mẫu thân già yếu. Mẫu thân người vẫn để bụng chuyện người dắc tội với con trai người, người cho rằng người sẽ dễ dàng buông tha cho người như vậy sao?”

Thích Thiếu Thương nghe vậy không khỏi trừng trừng nhìn Cổ Xu Nguyệt. Sau đó nàng lè lưỡi nhìn hắn, nói: “Đúng rồi, Cổ ca ca tám thành công lực có thể khôi phục, chỉ cần uống giải độc của Tam Trọng Dẫn và Lục Thế Minh Ước, nửa năm sau sẽ trở lại bình thường.”

Thích Thiếu Thương vui sướng nhìn Cổ Tích Triều, nói: “Tích Triều, võ công của người có thể khôi phục, như vậy ta sẽ không cảm thấy tội lỗi.”

“Ngốc tử, ta có trách người sao?” Cổ Tích Triều nhẹ nhàng mỉm cười, “Đi thôi, nếu không đêm nay sẽ phải lộ túc (ngủ ngoài trời) đó.”

“Thiếu Thương,” Túc Hồng Lệ giục ngựa đi tới, “Chàng bảo trọng, ta... ta phải đi, sau này còn gặp lại.”

Thích Thiếu Thương vuốt cằm, hướng mọi người sắp chia lìa chấp tay cáo biệt, “Vây, chúng ta sau này còn gặp lại, cáo từ.”

Mấy chiếc xe ngựa lao ra khỏi thành Dương Châu, sau đó tách ra nhiều hướng, bụi mù xa xôi, không biết khi nào mới có thể tái ngộ.

Bạc Tinh nhìn tiểu thư đang cười quỷ dị, tò mò hỏi: “Tiểu thư trong mắt lại hiện lên tà ý gì vậy?”

“Nào có, tiểu thư nhà ngươi là kẻ ta ác vậy sao?” Cổ Xu Nguyệt liếc Bạc Tinh, “Ta có lòng tốt nói cho Thích đại hiệp biết tám thành công lực của Cổ ca ca có thể khôi phục mà thôi, cái gì mà tà ý hiện lên trong mắt chứ?”

“Thật vậy sao?” Bạc Tinh hoài nghi nhìn tiểu thư nhà mình, “lòng tốt” của tiểu thư thường thường làm cho người ta ăn không tiêu, a di đà phật, Thích đại hiệp ngươi nên bảo trọng.

Không để ý tới ánh mắt Bạc Tinh vô cùng hoài nghi nhân cách của mình, Cổ Xu Nguyệt trong lòng dự định một ngày nào đó sẽ đến trước mặt Thích bành bao nhắc nhở một chút, muốn Cổ ca ca khôi phục võ công tất phải cấm dục, hắc hắc, chỉ bằng lúc bọn họ sắp động phòng thì nói ra? Cổ Xu Nguyệt tâm tình cực tốt ngân nga hát: “Kiếm môn thù khiên bích ngọc thông, thân thượng y sam tịch mịch hồng. Chấn đao báo quốc ý khí hùng, trí tửu hướng quân ngữ tông dung. Đương niên thê nhiên nhất tiểu trung, khả liên tâm sự họa đồ không. Kim nhật túc mi thất trận tông, định hứa tương tư thế thế đồng. Thân hóa yên vũ ngự thần long, trường độ thu sơn vọng phi hồng. Song song đạp tấn thiên nhai lộ, bất đáo hoàng tuyền chung bất hoàn.”

Song song đạp tấn thiên nhai lộ, bất đáo hoàng tuyền chung bất hoàn.* Có lẽ đây là nguyện vọng đầu tiên cũng là cuối cùng của Thích Cổ hai người, nhưng Cổ Khanh Trần hành tung khó lường, Lục Liễu cừ hận cố chấp, thế cục Tống Liêu ngày càng ác liệt, tương lai Thích Cổ hai người không thể đoán trước, cuối cùng là quy ẩn, hay không lâu sau lại một lần nữa soạn nhạc truyền kỳ, tất cả còn là một ẩn số.

*Cùng nhau đi đến tận chân trời, chưa đến hoàng tuyền thì vẫn chưa tách ra

“Tích Triều, bất luận thế nào chúng ta cũng sẽ không tách nhau ra nữa.”

“Vậy phải xem biểu hiện của ngươi, Uyển Tình nói nếu ngươi biểu hiện không tốt, ta phải đạp ngươi ra đi kiếm người khác.”

“Ngươi dám!”

“Thích Thiều Thương, ngươi nghĩa xem ta có dám hay không, thiên lý truy sát ta đều đã làm qua, còn có thể sợ ngươi sao?”

“Cổ Tích Triều, có bản lĩnh ngươi đừng chạy, xem ta trừng phạt ngươi như thế nào.”

Tương lai ra sao, chúng ta đều không thể đoán trước, ít nhất bọn họ bây giờ rất hạnh phúc, không phải sao?

—— Toàn Văn Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-bien-thien-nhai-chung-bat-hoan>